

THẤT DẠ ĐÀM

Thập Tứ Khuyết
www.dtv-ebook.com

Chương 1

Triều Tịch

Có lẽ, hình thức cuối cùng của hạnh phúc mà chúng ta mong đợi, chỉ là cùng người mình yêu ở bên nhau, sớm sớm chiều chiều.

1.

Tên của ta là Tiểu Triều.

Là nha hoàn của Thuyền vương thế gia Liễu gia.

Lão gia lúc tuổi trẻ từng vương vào lao ngục tai ương, bởi vậy mới đem nữ nhi duy nhất là Liễu Tịch gửi nuôi ở chỗ người bạn tri kỉ của mình – đương triều tả thừa tướng Thẩm Sô.

Tả Tướng gia có hai vị công tử, đại công tử Thẩm Nặc và nhị công tử Thẩm Ngôn.

Mười năm sau, khi lão gia rời khỏi ngục, tiểu thư đã mười bảy tuổi.

Giao tình giữa hai nhà Thẩm Liễu kéo dài đã lâu, quyết định thân càng thêm thân. Do đó, Tả tướng xin hoàng thượng thảo thánh chỉ, ban hôn cho trưởng tử Thẩm Nặc của mình cùng tiểu thư.

Mùng bảy tháng ba sẽ là ngày đại hỷ.

Hôn sự này được truyền khắp kinh thành, từ đường lớn cho đến hẻm nhỏ, có thể xem như sự kiện đáng chú ý nhất trong năm.

Thế nhưng, không đợi đến ngày mừng bảy tháng ba kiệu hoa tới rước, ngày mừng sáu tháng ba, một trận hỏa hoạn lớn đã thiêu hủy Đồng Lô, nơi ở của tiểu thư, cùng bị thiêu hủy còn có tất cả sính lễ đặt ở đó, kể cả...

Tính mạng của tiểu thư.

Đúng vậy, tiểu thư Liễu Tịch của ta, ngày mừng sáu tháng ba đã dùng lửa đỏ để kết thúc sinh mạng của mình năm mười bảy tuổi.

Chỉ trong một đêm mà Liễu phủ từ áo đỏ thay bằng áo trắng, từ hỷ sự biến thành tang sự.

Còn ta, trong tang phục của hạ nhân, yên lặng đứng thẳng, nhìn cỗ quan tài đặt giữa linh đường, thoáng tưởng như mình đang ở trong mộng.

Lão gia cực kỳ yêu thương tiểu thư, bởi vậy linh cữu cũng chọn gỗ Tử Đàn mà đóng thành, mạ vàng tú phượng rất tinh xảo. Lão gia ngồi bên linh cữu, nghĩ tới cảnh người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh mà khóc, đau khổ tột cùng không thiết sống.

Tùng đám khách nhân đi tới, dâng hương, thi lễ, khuyên giải an ủi, đập vào mắt ta tất cả thuần một màu sắc chết lặng giả tạo.

Bọn họ căn bản đâu có biết tiểu thư, thậm chí lúc tiểu thư còn sống, những lời gièm pha chửi bới nàng đều từ miệng họ mà ra.

Bọn họ nói, nàng Liễu gia tiểu thư kia không phải là người đoan chính đâu...

Bọn họ nói, có người thấy Liễu tiểu thư lúc đi dâng hương đã cùng nam nhân câu kết làm bậy, mà nam nhân đó chính là Thẩm nhị công tử...

Bọn họ nói, lão đại cưới Liễu tiểu thư, kỳ thực chính là đội cái nón xanh (1) của lão nhị đấy...

Bọn họ nói, nghe nói Thẩm đại công tử cực kỳ chán ghét nàng, nhưng lại bị Tả tướng buộc phải cưới nàng. Tả tướng vô cùng yêu thích Liễu tiểu thư, chỉ hận không thể cưới nàng cho chính mình...

Bọn họ nói bọn họ nói..., những lời nói khốn kiếp từ họ rồi cuộc đã bức tử tiểu thư, vậy mà bây giờ lại còn có mặt mũi tới thắp hương cho tiểu thư. Lão gia! Tại sao người còn phải cảm ơn họ? Là họ đã bức tử tiểu thư! Là những người không có chút trách nhiệm với lời đồn đãi bậy bạ của mình, cuối cùng đã hại chết nữ nhi người yêu thương nhất...

Trong lòng ta giống như bị vật gì đó lướt qua, lạnh lẽo.

Ngay lúc đó, giữa đám người nổi lên những tiếng xì xào to nhỏ, ta ngẩng đầu, liền thấy Thẩm nhị công tử từ cửa lớn đi vào, từng bước một, sắc mặt tái nhợt, thất hồn lạc phách.

Hắn cực kỳ tuấn mỹ.

Tả tướng gia nhị công tử tuy rằng cơ thể yếu nhược, nhưng dung mạo rất đẹp, vang danh khắp kinh thành, có thể nói là đứng đầu đế đô.

Hơn nữa, tài hoa xuất chúng, thi họa song tuyệt, so với cái tên ca ca được gọi là Hồn Thế Ma Vương kia, không biết tài giỏi hơn bao nhiêu lần.

Thế nhưng, thế nhưng... nếu hắn không phải như vậy, thì sao lại truyền ra những lời đồn đãi không chịu nổi kia.

Hắn vào trong linh đường, đốt hương, lạy ba lạy, cắm vào lư hương. Lại không đi mà đứng thật lâu trước linh cữu. Những người bên dưới liên tục bàn tán xôn xao, hắn coi như hoàn toàn không nghe thấy, hai hàng lệ châu thấm đẫm, nét mặt tuyệt vọng đến cùng cực.

Cuối cùng, xoay người, quỳ xuống trước mặt lão gia.

Lão gia kinh hãi: "Người làm gì vậy?"

"Là cháu hại chết Tịch nhi, thương tâm vô cùng, thống khổ đến mức không muốn chết mà không được!"

Lời vừa nói ra, bên dưới lại có một trận xôn xao, trên mặt đều lộ ra vẻ "Hai người này quả nhiên có tư tình". Còn lão gia lại kinh hoảng, run run giọng: "Người... người..."

"Thế bá", hẩn ngược lên, đôi mắt như sương mù mênh mông, mày như núi xa, mắt như làn thu ba, đẹp đến cực hạn, cũng đau thương đến cực hạn. "Vì sao mà người với cha cháu, khi bàn chuyện hôn sự của Tịch nhi, đều không nghĩ tới cháu?"

Đúng vậy, hẩn cùng tiểu thư mới thực sự là thanh mai trúc mã.

Hẩn và ca ca hẩn hoàn toàn không giống nhau: Thẩm Nặc ngoan liệt bướng bỉnh, Thẩm Ngôn thông minh nhã nhặn; Thẩm Nặc cờ bạc trắng hoa thứ nào cũng biết, Thẩm Ngôn cầm kì thi họa tất cả đều tinh thông; Thẩm Nặc ý thể hiếp người nổi tiếng khắp kinh thành là thiếu gia hư hỏng, Thẩm Ngôn tao nhã chính trực là đệ nhất hàn lâm tài tử...

Điều quan trọng hơn cả là hẩn đối với tiểu thư từ nhỏ đã luôn yêu thương, quan tâm che chở có thừa, không giống như ca ca của hẩn, cùng tiểu thư ba ngày đấu võ mồm, hai ngày đánh nhau, cả hai đều không vừa mắt đối phương.

Hẩn mới chính người trong mỗi lương duyên của tiểu thư mà!

Thế nhưng, lão gia, người cùng với Tả tướng đều chỉ nghĩ tới gả tiểu thư cho Thẩm Nặc.

Trên mặt lão gia hiện rõ vẻ thống khổ biết vậy đã không làm, run rẩy nâng hăn dậy, nghẹn ngào nói "Giờ đây nói lại những lời này, có ích gì..."

Đúng vậy, bây giờ có nói, có trách, cũng đã muộn.

Thẩm nhị công tử lấy từ trong người ra một tập thi cao, trầm giọng nói: "Đây đều là những thứ mà ngày xưa cháu cùng Tịch nhi viết, giờ đây đốt cho nàng, để nàng trên đường xuống hoàng tuyền không quá tịch mịch."

Hăn cầm tập thi cao, từng tờ từng tờ thả vào giữa chậu than đốt đi, ánh lửa bập bùng hắt lên mặt, lúc sáng lúc tối.

Năm đó, hàn mai ánh tuyết, trong thư phòng nhỏ nhỏ, có ba đứa trẻ đang tuổi đến trường.

Thẩm Ngôn tài văn chương tốt nhất, thường được phu tử khen ngợi, bởi vậy lúc tiểu thư nhìn về phía hăn, trong mắt luôn tràn ngập sự sùng bái. Khi bọn họ thảo luận thơ văn thì Thẩm Nặc nằm úp mặt trên bàn ngủ say sưa ngay bên cạnh, vô tình xoay người đụng ngã nghiên mực, bàn tay dính mực mà không biết, đến khi tỉnh lại mặt mũi đã dính đầy vết mực.

Mỗi lúc như vậy, tiểu thư liền trêu Thẩm Nặc: "Ngôn ca ca đọc sách người cũng đọc sách, Ngôn ca ca mực ở trong lòng, người còn hay hơn nữa, mực ở trên mặt, đúng là sáng tạo!"

Thẩm Nặc nổi giận, giơ hai tay nói: "Sáng tạo sao? Cho người một cái giống như vậy nha!"

Tiểu thư hét lên một tiếng, vội vàng trốn phía sau Thẩm Ngôn, kết quả là bộp bộp hai tiếng, trên mặt Thẩm Ngôn hiện ra hai vết mực hình bàn tay.

Từ nhỏ, Thẩm nhị công tử đã bảo hộ tiểu thư như thế, vô luận là gây ra họa gì, chỉ cần trốn phía sau hăn, tiểu thư biết chắc chắn là sẽ không sao nữa, nàng tin nhiệm hăn, tin cậy hăn như là cha mẹ thứ hai.

Ấy vậy mà, có duyên không phận.

Thi cáo ở trong chậu đã cháy hết, Thẩm nhị công tử cúi xuống khễ nấc, lão gia nói: "Hiền chất, đứng lên đi, có tâm ý này của cháu, Tịch nhi ở trên trời cũng yên lòng."

Nhị công tử vẫn không đứng dậy, một đôi tay bỗng nhiên vươn tới, cầm lấy tay hắn, hắn ngược mắt thấy người tới, thốt lên một tiếng: "Cha"

Lão gia cũng ở bên cạnh cùng gọi: "Thẩm huynh"

Người mới tới mặc quần áo tử bào, nhân tài kiệt xuất, đúng là đương triều tả thừa tướng Thẩm Sô.

Tả tướng nâng Thẩm Ngôn dậy, hướng sang lão gia, thấp giọng nói: "Ta... Thực xin lỗi huynh. Tử Tiên, ta xin lỗi huynh, càng xin lỗi Tịch Nhi... Nếu không phải ta quá muốn nó trở thành con dâu của ta, bức nó gả cho con ta, nó cũng sẽ không..."

Người cúi đầu, khuôn mặt đau buồn, ảm đạm không chút ánh sáng.

Tả tướng vốn dĩ là một người tao nhã tuyệt thế, được tiên đế tôn xưng là nam tử "Nhân trung bích ngọc".

Người cực kỳ cực kỳ yêu thích tiểu thư, đối với nàng luôn yêu chiều hết mực, thậm chí còn hơn cả hai người con trai. Từ nhỏ, tiểu thư cùng Thẩm Nặc cãi nhau, chỉ cần đến trước mặt người nói một lời, người tuyệt đối sẽ nghiêm trị Thẩm Nặc, thay tiểu thư trút giận.

Có lần, tiểu thư và Thẩm Nặc câu cá thi với nhau, tiểu thư kỹ nghệ không bằng, hiển nhiên sẽ thua, nàng một cước đá ngã lặn thùng cá của Thẩm Nặc, con cá thuận dòng rơi ra bơi trở lại trong hồ, tiểu thư vỗ tay nói: "Người không có con cá nào cả, xem người làm thế nào thắng ta!"

Thẩm Nặc tức giận, định bước qua đá rơi thùng cá của tiểu thư, nhưng tiểu thư đã sớm có chuẩn bị vội vàng giấu ở sau người, miệng cười nói: "Người đá được không, người đá được không, ta có ba con cá mà người một con cũng không có, Thẩm Nặc thối, người thua rồi".

Hai đứa trẻ giằng co với nhau, tiểu thư trượt chân, cả người và thùng cá cùng rơi xuống hồ. Hạ nhân trong phủ sợ đến nỗi hồn phi phách tán.

Sau khi Tả tướng biết chuyện, không cần hỏi nguyên do, lập tức đánh Thẩm Nặc một trận rồi phạt hăn quỳ gối trong tù đường suốt một đêm, không cho ăn cơm.

Đúng vậy, vô luận ai đúng ai sai, Tả tướng đều bảo vệ tiểu thư. Bởi vì tiểu thư lớn lên rất giống người con gái mà ông luôn ngưỡng mộ, mà người con gái kia, về sau đã gả cho lão gia.

Chuyện này trở thành điều tiếc nuối cả đời ông. Cho nên ông mới có thể yêu chiều tiểu thư như thế, giống như người cha thứ hai vậy.

Ta rũ mắt xuống, trong lòng khẽ thở dài, bên tai nghe tiếng Tả tướng nức nở nói: "Nếu sớm biết sự yêu thương của ta lại dẫn đến kết cục như vậy, ta thà rằng không liếc mắt tới đứa nhỏ này một cái, vĩnh viễn cách nó thật xa... Tử Tiên, thật xin lỗi"

Lão gia gạt lệ: "Là Tịch Nhi phúc bạc thọ thiên, nào có liên quan gì tới Thẩm huynh đâu. Mà tính cách nó cũng quá mức cương liệt, chui vào ngõ cụt cũng không chịu đi ra, nhưng rốt cuộc lại dùng phương thức đó để trả thù chúng ta..." Thanh âm đột nhiên chuyển thành tiếng khóc đau đớn: "Không, nó đang trả thù ta, chẳng qua là trả thù một mình ta..."

Tiểu thư vẫn tưởng rằng mẹ nàng vì sinh khó mà chết, đến khi mười lăm tuổi mới biết được là phu nhân tự sát.

Lão gia cùng với Tả tướng là bạn tốt của nhau, tới khi biết được thâm tử của mình lại là ý trung nhân mà bạn mình đã tìm kiếm mười năm nay, muốn đem phu nhân tặng cho Tả tướng, thậm chí viết sẵn hưu thư trả tự do cho bà. Lại không nghĩ rằng, người mà phu nhân một lòng một dạ yêu chỉ có lão gia. Phu nhân xấu hổ, giận dữ và đau khổ, cuối cùng châm lửa tự thiêu, dùng phương thức quyết tuyệt kia chứng minh sự trung trinh của mình.

Vì vậy, lúc này đây tiểu thư dùng cùng một phương thức, làm cho vết thương của lão gia nhiều năm chưa lành, miệng vết thương vẫn còn đang rỉ máu lại bị xát muối nặng nề.

Lão gia ôm quan tài khóc rống lên: "Tịch nhi à, là cha đã hại con, cha thật sự xin lỗi con... Tịch nhi của ta, nếu con có thể sống trở về, cái gì cha cũng đều đồng ý với con, cái gì cũng nghe theo con... Cha nhận lỗi với con, cha sẽ trùng tu mộ của mẹ con, cha sẽ hủy bỏ hôn sự của con cùng Thẩm Nặc, cha..."

"Nhạc phụ đại nhân, ngài đang nói cái gì vậy?"

Một giọng nói rõ ràng vang lên, phảng phất như tới từ chân trời, lại phảng phất như tới từ địa ngục.

Tim ta bỗng nhảy lên một cái – hoàng hôn sắp buông xuống, cuối cùng ta cũng đợi được vai chính đến.

Cửa phủ rộng mở, xuất hiện một nhân ảnh, đỏ rực như lửa, làm bóng mắt người ta. Nhìn đi nhìn lại, đúng là Thẩm Nặc đang mặc cát phục của tân lang, đi tới từng bước một.

Trên sắc vải gấm đỏ rực, một đôi "Long phượng trình tường" được thêu bằng kim tuyến, tay áo rộng thùng thình, vạt áo dài kéo lê trên mặt đất, hẳn đi tới, tóc dài xõa tung, mang theo ba phần điên, bảy phần cuồng.

Đúng vậy, nam tử mặc cát phục đang tiến vào linh đường kia, chính là Thẩm Nặc.

Vị hôn phu của tiểu thư – Thẩm Nặc.

Khắc tinh trong số mệnh của tiểu thư – Thẩm Nặc.

Lúc sinh thời tiểu thư ghét nhất là Thẩm Nặc.

Bên trong phủ hơn ba trăm người, không ai là không mang sắc mặt bi thương, còn có lão gia, Tả tướng cũng Thẩm Ngôn khóc đến ruột gan đứt từng khúc, thế nhưng chỉ có hăn, khoe môi vẫn nhếch lên như cũ, đúng là đang cười.

Thẩm Nặc, hăn ta dám mặc cát phục vừa cười vừa tiến vào linh đường.

Tả tướng gương mặt biến sắc trước tiên, giật mình nói: "Nặc nhi, con tới đây làm gì?"

"Làm gì à?" Thẩm Nặc khẽ cười, miễn cưỡng đáp, mỗi một bước đều đi thật ngả ngớn: "Đương nhiên là tới bái tế nàng dâu chưa bước qua cửa nhà ta mà đã chết rồi."

Lão gia giận tái mặt: "Nơi này không chào đón người, người đi đi"

Thẩm Nặc nhú mày: "Kỳ quặc, cùng là người nhà Thẩm gia, phụ thân với đệ đệ đều tới cả, vì sao chỉ có mình con không thể tới?"

"Người còn dám nói!" Lão gia tức giận dậm chân, chỉ thẳng vào hăn nói: "Nếu không phải người quen thói làm nhiều chuyện càn quấy, lại cùng Tiểu Nguyệt Lượng ở Hồng Tụ Lâu đây đưa không rõ, Tịch nhi sao lại không chịu gả cho người, nếu không phải không muốn gả cho người, nó cần gì phải lấy cái chết cự tuyệt hôn sự..."

Ánh mắt Thấm Nặc dừng lại trên bài vị, sau đó khẽ nhướn mày, khoe miệng nhếch lên, cười nói: "Lời này thật thú vị, con quen thói làm chuyện bất nghĩa càn quấy không phải là chuyện ngày một ngày hai, các người trước kia không nói, tới giờ lại trách con. Nhạc phụ đại nhân, người lúc trước khăng khăng muốn đem nữ nhi gả cho con, chính là ngài đấy."

"Người người người..." Mắt thấy lão gia phát hỏa, Tả tướng nhẹ nhàng ngăn ông lại: "Tử Tiên, huynh khoan hãy nóng giận, coi như nể mặt ta, để cho Nặc nhi bái tế Tịch nhi đi, vô luận thế nào thì bọn nó cũng có hôn ước trong người..."

Lão gia liếc mắt nhìn Tả tướng một cái, chán nản thở dài.

Có hạ nhân đem hương đưa đến trước mặt Thấm Nặc, lại bị hắt đẩy ra: "Cần thứ này làm gì, người đâu, mang rượu tới cho ta". Theo câu nói này, mười hai người áo xanh xếp thành một hàng đi thẳng vào, mỗi người trên tay đều đang cầm một vò rượu. Những người này ta đều nhận ra, là tùy tùng của Thấm Nặc.

Lão gia khiếp sợ: "Người muốn làm gì?"

Thấm Nặc không thèm để ý tới hắt, cầm lấy vò rượu trong tay người thứ nhất, lật bỏ nắp, ngửa đầu uống một hớp lớn, lấy tay áo lau miệng: "Rượu ngon! Không hổ danh là nữ nhi hồng mười bảy năm!" (2)

"Người, người rốt cuộc là muốn gì?"

Thấm Nặc vẫn không để ý tới ông, nhìn bài vị nói: "Xú nha đầu, ta biết người rất ghét ta uống rượu. Mới trước đây ta lấy trộm rượu trong hầm ra uống, người liền đi mách cha ta, hại ta bị cha đánh, ta uống một lần người mách một lần, cha ta liền đánh ta một lần, tính chẵn trên dưới một trăm lần đi. Khi đó ta tự nói với mình, không sao cả, một ngày nào đó, ai ban cho ta cái gì nhất định ta sẽ đòi lại cái đó, một ngày nào đó, người cũng sẽ không xen vào việc ta uống rượu. Ngày này cuối cùng cũng tới, ta uống cho người

xem. Đây chính là mười hai vò rượu hồi môn của người, là rượu ngon được chôn từ khi người sinh ra. Haha, Liễu Tịch ơi Liễu Tịch, người có bản lĩnh thì tiếp tục mách cha ta đi!" Nói xong, hấn giơ vò rượu lên bắt đầu uống ừng ực làm đám người xung quanh đều ghen họng nhìn trân trối.

Tửu lượng của Thâm Đại công tử ở kinh thành có tiếng là ngàn chén không say. Ngày uống, đêm uống, đang bệnh ho khan cũng uống, mỗi khi bị tiểu thư thấy, tiểu thư đều trừ hấn: "Người uống rượu tới chết đi!" Kết quả là hấn còn chưa uống tới chết, tiểu thư lại chết trước.

Có một lần, Thâm Nặc say khướt từ Hồng Tụ Lâu trở về, vừa vận gặp tiểu thư trong hoa viên, ngẩn ngơ nhìn nàng. Tiểu thư giận nói: "Người nhìn cái gì?" Thâm Nặc lẩm bẩm: "Đẹp thật... nàng sao lại đẹp như vậy, đẹp đến không thể tin được, đẹp đến ta đau lòng..."

Tiểu thư và hấn cùng nhau lớn lên, sớm chiều mười năm, hấn chưa từng khen qua tiểu thư một câu, lúc nào cũng kêu nàng xú nha đầu này, xú nha đầu kia, đây là lần đầu tiên hấn khen nàng xinh đẹp, gương mặt tiểu thư đỏ ửng lên, đang lúc run run, lại nghe Thâm Nặc nói: "Tiểu Nguyệt Lượng, nàng quả nhiên là Tiểu Nguyệt Lượng của ta mà!"

Lúc đó tiểu thư mới biết hấn nhìn nhầm mình thành danh kỹ Tiểu Nguyệt Lượng, hơn nữa còn chạy lại ôm hôn nàng, lửa giận nổi lên, bóp tát hai bạt tai lên mặt hấn, còn đạp thêm một cước mạnh khiến hấn ngã xuống đất. Sau đó chạy đi tìm Tả tướng khóc, nói đại công tử say, nhục nhã nàng, kết quả có thể tưởng tượng được, Thâm Nặc bị cấm túc suốt ba tháng mới được phép bước ra khỏi phòng.

Oán hận của hai người càng lúc càng chất chứa sâu như thế, lại bị làm thành uyên ương, bảo sao tiểu thư không nghĩ quần trong lòng rồi lại trở nên cạn nghĩ như vậy.

Bên kia Thăm Nặc uống rất nhanh, chẳng mấy chốc vò rượu đã cạn, hắn dùng lực ném mạnh ra ngoài, mái ngói nứt vỡ, cứ như đang ở ngoài tửu quán, gương mặt lão gia cùng Tả tướng đều trở nên rất khó coi.

Hắn lại giơ tay ra, người hầu lập tức đem rượu mới dâng lên, hắn giật bỏ cái nắp như lúc này, ngửa đầu uống điên cuồng. Một vò, hai vò, ba vò...

Thăm công tử thích uống rượu, người ngoài đường cũng biết, nhưng uống như thế chẳng khác nào không cần mạng, ta cũng lần đầu tiên thấy. Bộ dạng này của hắn không phải uống rượu, căn bản chính là đổ rượu.

Khi hắn đang uống vò rượu thứ mười một, Tả tướng rớt cuộc nhìn không được, tiến lên nói: "Đủ rồi, đừng uống nữa!"

Thăm Nặc không nghe, Tả tướng hất vò rượu trong tay hắn đánh nghiêng trên mặt đất, nổi giận nói: "Ta nói không cho uống nữa, có nghe thấy không?"

Thăm Nặc bị đẩy một cái, lão đảo lui về phía sau hai bước, lúc dừng lại, ánh mắt mê loạn, giống như đã say rồi.

Tả tướng trầm giọng nói: "Người đâu, đưa đại công tử trở về!"

Người hầu tiến lên muốn đỡ, lại bị Thăm Nặc đẩy ra, ánh mắt trở nên lạnh lẽo, nói giọng khàn khàn: "Đem vò rượu cuối cùng tới đây."

Người cầm vò rượu cuối cùng nhìn sang Tả tướng, rồi lại nhìn sang hắn, run run rẩy rẩy đem rượu dâng lên.

Thăm Nặc sau khi tiếp nhận, không để Tả tướng ngăn lại, nói với quan tài: "Xú nha đầu, vò rượu này ta không uống, cho người uống."

Hắn đem rượu chặm rãi tưới trên đất, sau đó mang theo vò rượu đã cạn, xoay người loạng chạng rời đi, nhưng mới đi được ba bước, đột nhiên

dừng lại, chỉ nghe ọe một tiếng, máu vẩy ra nền đất trước mặt hắn, một mảng đỏ tươi.

"Đại công tử thổ ra máu!" Có người hầu sợ hãi kêu lên, định bước tới đỡ, lại bị hắn đẩy ra. Thẩm Nặc một tay che ngực, một tay cầm theo vò rượu trống không, quay đầu nhìn về phía bài vị, cười âm ảm: "Như lời người nói, ta thật sự đã uống tới chết... Ta uống tới chết, người đã vừa lòng chưa?"

Trong mắt hắn bỗng nhiên có vành nước, chỉ chỉ vào quan tài, dường như đang cười, lại dường như đang khóc, "Xú nha đầu, người quả nhiên vẫn là tai tinh của ta mà... Chết rồi, vẫn vậy..."

Vừa dứt lời, hắn liền ngã xuống.

Cát phục đổ trên mặt đất như bùn loãng, cả người hắn đỏ rực giữa bốn phía thuần một màu đen và trắng.

2.

Tên của ta là Tiểu Triều.

Là nha hoàn của thuyền vương thế gia Liễu gia.

Từ sau khi tiểu thư chết, Đồng Lô trở nên hoang phế, Liễu lão gia thấy cảnh nhớ người lại thương tâm, cuối cùng phong tỏa Tây Viên. Từ đó về sau không còn ai đến nữa.

Chỉ có ta, ngày qua ngày ở nơi này, nhìn thấy lá khô hoa tàn, nhớ lại cảnh tượng phen hoa lúc tiểu thư còn sống, không khỏi đau buồn.

Mưa xuân rả rích kéo dài.

Trời sinh tiểu thư tính tình hoạt bát, tới khi xuân đến, nhất định phải ra ngoài dự hội đạp thanh. Bình thường đều là Thẩm Ngôn cùng đi, duy chỉ có

một lần, Thẩm Ngôn bị hoàng thượng triệu kiến, Tả tướng thấy Thẩm Nặc vừa đi uống rượu về tới trước cửa phủ liền gọi hần đi cùng tiểu thư.

Tiểu thư không vui, đợi hần cự tuyệt, Thẩm Nặc vừa uống rượu vừa nói: "Đệ có việc, huynh này phải thay hần nhọc công, xú nha đầu, người chấp nhận số mệnh đi, ai bảo người không chọn ngày khác, lại đi tranh với hoàng thượng chứ". Dứt lời liền đẩy nàng lên xe ngựa.

Trên đường đi tiểu thư bực bội, cố ý không nói chuyện với hần. Thẩm Nặc cười cười, nhìn nàng, chợt lắc đầu thở dài: "Người nhìn xem người béo thành ra bộ dáng gì kìa, mùa đông trước chắc là ăn nhiều lắm đây, cái bụng dưới cũng nổi lên rồi, chặc chặc... haha..."

Tiểu thư vừa sợ vừa ngượng, vội vàng kéo chăn che khuất bụng mình.

"Người nhìn mặt người xem, sao lại có đôi mắt to đen như vậy, ôi chao, lại còn có nếp nhăn nữa, thật là mau già quá đi".

Tiểu thư lấy khăn che mặt.

"Còn có tay người nữa kìa, nếu người không biết chuyện mà trông thấy, còn tưởng rằng người là nô tỳ của Thẩm gia ta, chuyên làm công việc nặng..."

Tiểu thư rũ tay áo xuống che tay.

Cứ như thế không còn chỗ nào để che, đang lo lắng đề phòng thì nghe thấy Thẩm Nặc cười to mấy tiếng, mới biết mình bị hần trêu chọc. Tiểu thư nổi giận, néo vào tay hần, Thẩm Nặc vừa cười vừa trốn, thân xe đột nhiên rung mạnh một cái, cả hai nhất thời ngã vào nhau.

Gần nhau trong gang tấc.

Cả hai đều có thể cảm thấy được hơi thở của đối phương, cứ như thế bốn mắt nhìn nhau, tứ chi quấn lấy nhau, bụng hấn ở trên người nàng, đôi mắt hơi trầm xuống.

Sau đó, cúi đầu. Hôn tiêu thư.

Ta không biết vì sao tiêu thư không né tránh.

Có lẽ là khi đó ánh mắt của Thẩm Nặc quá mức mỉa người, phảng phất như câu hồn đoạt phách, làm tiêu thư không động đậy được.

Có lẽ là khi đó xe ngựa xóc nảy loạn lên, trời đất đảo lộn, căn bản không biết người mình đang ở đâu.

Có lẽ là khi đó bên trong xe bầu không khí quá mức quái dị, nặng trĩu khiến người ta không thể thở, cũng không thể suy nghĩ.

Tóm lại, tiêu thư không tránh né, mà Thẩm Nặc đang hôn dờ, đột nhiên buông nàng ra, liếm môi cười: "Rõ là... ngây ngô mà..."

Sắc mặt tiêu thư trong phút chốc chuyển sang tái nhợt.

Thẩm Nặc ánh mắt như sao, ánh sao lại như lửa cháy lan đồng trên đồng cỏ: "Nhị đệ còn chưa dạy người cho tốt sao? Hay là người và nhị đệ từ đó đến giờ vẫn chưa..."

Hắn không thể nói hết câu.

Bởi vì tiêu thư đột nhiên đứng dậy, không nói không rằng lập tức mở cửa xe nhảy xuống.

Xe ngựa lập tức dừng lại.

Thẩm Nặc kinh hãi, vội vàng đưa tay giữ lấy, vì thế, cả hai cùng ngã xuống xe lăn dọc theo sườn núi. Hắn dùng tay ôm lấy đầu tiêu thư, ôm chặt

không buông.

Trong nháy mắt như bị sét đánh.

Cái chuyện ngoài ý muốn kia, khiến cho trán tiểu thư bị thương, lưu lại vết sẹo dài hơn một tấc, còn Thẩm Nặc bị gãy một chân, phải nằm trên giường bốn tháng.

Tiểu thư không chịu sang thăm, nửa phần là không muốn gặp mặt hẳn hoặc là chưa hết giận, hoặc là vì nguyên nhân nào khác, tóm lại, nàng tự nhốt mình trong phòng, không chịu ra khỏi cửa.

Cuối cùng, vẫn là Thẩm Ngôn tới khuyên, nói ngày hai mươi mốt tháng năm là sinh nhật của Thẩm Nặc, hẳn giờ đang nằm trên giường khẳng định là không thể đón sinh nhật vui vẻ được, thôi thì mang lễ vật sang thăm hẳn, thuận tiện chúc mừng sinh nhật.

Khuyên bảo nửa ngày, tiểu thư rốt cuộc cũng động tâm, lấy từ dưới giường ra một cái hộp, mang theo nó đi cùng Thẩm Ngôn.

Mới vừa đến trước cửa phòng Thẩm Nặc, chợt nghe bên trong có tiếng người nói chuyện, oanh thanh yến ngữ, vô cùng náo nhiệt.

Nhìn xuyên qua cửa sổ đang mở rộng, tiểu thư thấy một người con gái đang ngồi bên cạnh đỡ dành Thẩm Nặc ăn cái gì đó, chỉ thấy nửa bên mặt cũng khiến người ta đảo điên thần hồn.

Bên tai lại nghe tiếng Thẩm Nặc cười nói: "May là nàng đến thăm ta, thời gian này bọn họ toàn bắt ta ăn cháo loãng cơm nhạt, khổ chết ta, nghĩ tới món đậu hủ Ma bà (3) cùng cá đậu ban của nàng mà nước miếng chảy ròng ròng..."

Nữ nhân kia che miệng cười nói: "Ta nói đại công tử của Tả tướng gia cái gì mà chưa thấy qua, giờ lại chế nhạo thức ăn của dân nghèo bọn ta".

"Thật đúng là không thể xem thường thức ăn của người nghèo, cái trứng đậu hủ kia rất ngon, còn ngon hơn bào ngư vi cá nữa. Còn tài nấu bếp của Tiểu Nguyệt Lượng nàng, không nghi ngờ gì là đã lên đến đỉnh cao rồi".

Lúc đó ta mới biết biết, thì ra nữ nhân kia chính là Tiểu Nguyệt Lượng, cho tới nay chỉ nghe kỳ danh chứ chưa gặp mặt, kinh đô danh kỹ Tiểu Nguyệt Lượng.

Tiểu thư nghe thấy cái tên đó, bỗng trở nên trầm mặc. Thẩm Ngôn xem mặt đoán sắc, vội vàng vén rèm nói: "Ca ca, đệ cùng Tịch nhi đến thăm huynh".

Bức màn được vén nhẹ lên, làm cho Thẩm Nặc ở bên trong, cùng tiểu thư ở bên ngoài, nhìn thẳng vào nhau.

Tiểu thư khẽ chau mày, vẻ mặt bình tĩnh, không nói một lời.

Ánh mắt Thẩm Nặc lóe lên, hình như đang nghĩ gì đó, nhưng cuối cùng không nói gì.

Tiểu Nguyệt Lượng bên cạnh xoay người lại, dịu dàng hành lễ với hai người: "Nguyệt Lượng xin chào Thẩm nhị công tử và Liễu tiểu thư".

Thẩm Ngôn do dự nói: "Cô nương sao lại tới đây?"

Tiểu Nguyệt Lượng còn chưa trả lời, Thẩm Nặc đã đáp: "Là ta gọi nàng ấy tới. Mời bằng hữu tới thăm trong lúc bệnh, thế nào? Không được sao?"

Thẩm Ngôn vội vàng xoa tay: "Không không, đệ không có ý đó. Chẳng qua là..." Hắn cũng không nói tiếp. Vô luận như thế nào, kỹ nữ ra vào cửa nhà thừa tướng, nếu truyền ra ngoài, chung quy không ổn.

Thẩm Nặc liếc hai người một cái, xoay sang Tiểu Nguyệt Lượng, tiếp tục cười nói: "Mặc kệ bọn họ đi, canh cá này ngon thật, ta muốn ăn nữa."

Tiểu Nguyệt Lượng vội vàng múc canh, tiếp tục đút hẳn, tiểu thư rất cuộc mở miệng nói: "Gân thương xương gãy, không được ăn đồ cay nóng."

Bát canh cá đỏ hồng kia, toàn là ớt, vừa nhìn cũng thấy rất cay.

Thẩm Nặc nhướng mày, nhìn nàng cười thật sâu, ánh mắt đảo qua có loại khí lợi hại bức người: "Thật không thể tưởng tượng được, Liễu tiểu thư cũng quan tâm tới tại hạ, cũng không nghĩ tới chân ta tại sao mà gãy, hơn nữa ta nằm trên giường nhiều ngày như vậy, người không thèm liếc mắt đến ta một cái, bây giờ còn giả bộ tốt bụng nữa à"

Gương mặt tiểu thư lập tức trở nên đỏ bừng, cả người run rẩy, vô cùng tức giận, cuối cùng đặt cái hộp vào tay Thẩm Ngôn nói: "Đưa cái này cho hẳn, ta đi trước!"

Đút lời liền xoay người, không để ý có người đang gọi, vội vàng rời đi.

Thẩm Nặc chăm chú nhìn theo nhân ảnh của nàng, đôi mắt càng thêm u tối, Thẩm Ngôn mở hộp ra, đưa tới trước mặt hẳn, thở dài: "Ca, huynh tức giận với Tịch nhi làm gì? Huynh nhìn xem nàng đã chuẩn bị gì làm quà sinh nhật cho huynh."

Trong hộp là một bình lưu ly đang nằm yên trong đó, chất lỏng trong bình dưới ánh nắng mặt trời, phản chiếu ánh sáng long lanh màu lam.

Đó là loại rượu cực phẩm hiếm có.

Mùa thu lá dần dần úa tàn.

Thương thế của Thẩm Nặc đã khỏi, tiểu thư lại mắc bệnh.

Đêm nào nàng cũng ho khan cả đêm, tất cả đại phu đều không tìm ra nguyên nhân, chỉ nói là bị nhiễm phong hàn, cần chuyên tâm tĩnh dưỡng.

Tả tướng đau lòng không biết phải làm thế nào cho tốt. Thẩm Ngôn thì ngồi suốt bên giường rót trà bưng thuốc, duy chỉ có Thẩm Nặc không hề tới thăm một lần nào.

Sau mùa thu, bệnh của tiểu thư trở nặng, trong đàm có máu, làm cho mọi người ai cũng hoảng sợ. Cũng có kẻ miệng lưỡi độc địa lén nói với nhau, Liễu gia tiểu thư này phúc đoán mệnh bạc, sợ là cứ như vậy mà đi.

Tiểu thư nằm mê man, những lời kia có lời nghe thấy, có lời không nghe thấy.

Trong mộng nàng mang máng thấy có người tới gần, tưởng Thẩm Ngôn, liền gọi: "Ngôn ca ca, nước."

Người kia mang nước tới, nâng đầu nàng dậy, chậm rãi đưa lên môi nàng. Trên người y có hương vị rất dễ chịu.

Tiểu thư uống nước xong, khẽ nói: "Cám ơn Ngôn ca ca", lại tiếp tục chìm sâu vào giấc ngủ.

Như thế vài đêm, người kia luôn xuất hiện đúng thời điểm, trên người mang theo hương vị nàng đã quen thuộc, không biết vì sao, mỗi khi nàng nghe thấy hương vị này đều cảm thấy thực an tâm.

Đêm đó bệnh tiểu thư trở nặng hơn, lúc nhắm mắt, lại cảm giác được người kia đến, liền nói: "Ngôn ca ca, ta không xong rồi, ta sắp chết rồi, người ngàn vạn lần đừng khóc, nói bá phụ cũng đừng đau buồn, nếu có kiếp sau ta nhất định đầu thai vào nhà các người, làm nữ nhi chân chính của ông."

Một giọt nước ấm áp rơi xuống trán nàng, cái loại cảm giác này đi qua da thịt rung động, rồi truyền đến tim, nóng bỏng. Thậm chí nàng có thể nhận ra có đôi bàn tay ấm áp, lòng bàn tay mềm mại, các ngón tay thon dài, chậm rãi chạm vào gương mặt nàng, cuối cùng che kín đôi mắt nàng.

"Thực xin lỗi..." Thanh âm của người kia trầm như ở dưới đáy nước, khi tới mặt nước đã thay đổi hình dạng "Thực xin lỗi. Thực xin lỗi..."

Mỗi một câu âm cuối thật dài.

Ánh trăng ngoài cửa sổ chiếu vào hắt và nàng, vừa lạnh lẽo, lại vừa thê lương.

Cuối cùng tiểu thư cũng tránh được nạn kiếp kia.

Qua khỏi đêm đó, nàng bắt đầu chậm rãi hồi phục. Đợi đến khi tuyết mùa đông bay phất phơ, lão gia được thả ra khỏi lao tù, ngay đêm hôm đó liền phái người tới đón tiểu thư về nhà.

Hạ nhân của Liễu phú tới rất nhanh, Tả tướng cùng Thẩm nhị công tử đều chưa chuẩn bị tâm lý, sau khi tiểu thư nghe tin này, chỉ nói một câu: "Ta đi thu thập đồ đạc một chút, sáng sớm ngày mai sẽ khởi hành." Tiểu thư nói: "Đưa ta đi là được rồi."

Bọn hạ nhân ngơ ngác nhìn nhau trong chốc lát, không dám nói một lời, lập tức đỡ nàng lên xe.

Bánh xe nghiền nát lớp băng tuyết, chạy ra đường lớn, trước mặt có một chiếc xe ngựa đi tới. Trên chiếc xe kia là Thẩm Nặc suốt đêm không về, say rượu chưa tỉnh đang ngồi nghiêng ngả.

Hai chiếc xe cứ như vậy tiến đến gần nhau, sau đó lướt qua nhau, một về Liễu phủ, một về Tướng phủ.

Đêm hôm đó, tiểu thư cùng Thẩm Nặc chung quy không có cơ hội nói câu từ biệt.

Đêm trừ tịch, lão gia gọi tiểu thư vào thư phòng, nói với nàng quyết định kết thông gia giữa hai nhà Thẩm Liễu, tiểu thư hoảng sợ, hỏi: "Vậy

đem con gả cho người nào?"

Lão gia nói: "Căn cứ theo luật lệ của triều đình ta, là em không thể lấy vợ trước anh, con đương nhiên là gả cho Nặc nhi".

Gương mặt tiểu thư từ trắng chuyển sang xanh, cuối cùng vừa nặng nề vừa tái nhợt, lộ vẻ sâu thẳm cười: "Ý trời, thật đúng là ý trời!"

Lão gia nói, con có bằng lòng hay không?

Tiểu thư đáp, bằng lòng, con có gì mà không bằng lòng?

Vì thế hôn sự này đã được định, rầm rầm rộ rộ từ trên xuống dưới. Trở thành chuyện lưu truyền khắp đầu đường cuối ngõ.

Mà cái vị tân lang may mắn kia, hàng đêm vẫn ca hát chơi bời như trước.

Sau đó, vào ngày mừng sáu tháng ba, tiểu thư dùng lửa đỏ hỏa thiêu áo cưới, đốt khuê lâu, cùng với... chính nàng.

3.

Tên ta là Tiểu Triều Là nha hoàn của thuyền vương thế gia Liễu Gia.

Ta ở tại nơi tường xiêu vách đổ này, túc trực bên linh cữu của tiểu thư.

Nàng đã chết một năm rồi, Tây viên đã thành phế tích, bị mọi người lãng quên.

Ta quét lá rụng trong đình, bên ngoài mưa xuân bay lất phất, ngày dần tàn, không còn người đến thắp đèn, Tây viên một mảng tối om.

Trong bóng đêm tối om đó, phía trước lại xuất hiện một điểm sáng đang tiến đến gần, thì ra là có người cầm theo đèn lồng, men theo đoạn tường đổ

mà vào đây.

Ta yên lặng nhìn người mới tới, khuôn mặt của hắn chìm trong bóng đêm nên không thấy rõ lắm, một tay cầm đèn, ngón tay dài đẹp như ngọc. Trên người hắn truyền đến một hương vị quen thuộc đã lâu không thấy, hương vị kia làm cho người ta thực an tâm.

Hắn đi đến trước mặt ta, lấp bắp kính hãi, tựa hồ chưa từng nghĩ tới nơi đây lại có người. Sau đó hỏi ta: "Người là ai?"

"Tên của ta là Tiểu Triều. Là nha hoàn của thuyền vương thế gia Liễu gia."

"Người là nha hoàn của Liễu gia?" Người mới tới càng thêm kính hãi, một tay kéo ta tới ngọn đèn phía trước, cẩn thận xem xét. Ta ngẩng đầu, chỉ thấy đôi mắt hắn trong bóng đêm u ám chợt bừng sáng lên như ánh sao sớm.

"Người vì sao lại ở đây?"

"Trông chừng linh cữu của tiểu thư"

"Sao lại có thể như vậy..." Người kia khẽ thì thào, lại trở nên kính ngạc: "Liễu gia một năm trước đã chuyển về Hàng Châu, hơn nữa... quan tài cũng mang theo, sao còn lưu lại một người ở đây trông coi cái gọi là linh cữu kia?"

Ta thoáng chấn động, đầu óc trống rỗng, cảnh tượng trước mắt hết thảy tựa như hình ảnh trên mặt nước, hòn đá ném xuống, gợn sóng đột nhiên nổi lên, loang trên mặt nước.

Khó trách lâu đến như vậy ta cũng không thấy ai.

Khó trách không có ai đưa cơm nước cho ta, không có ai ân cần hỏi han ta.

Khó trách hành lang phía trước đầy bụi, quét như thế nào cũng không sạch.

Ta xoay người lại, nhìn thấy phòng ốc đổ nát, nhìn thấy cỏ dại mọc lan tràn đình viện, nhìn thấy nơi này không có ánh đèn cũng không có thức ăn, ta thật không nghĩ ra ta đã sống như thế nào ở một nơi như thế này lâu đến vậy.

Người kia lại kéo tay ta, hỏi dồn: "Rốt cuộc người là ai?"

"Tên của ta là Tiểu Triều, ta là nha hoàn của thuyền vương thế gia Liễu gia, ta ở đây túc trực bên linh cữu của tiểu thư..." Ta sắp phát khóc, có lẽ cũng đã bật khóc, bởi vì thanh âm của ta run rẩy kịch liệt, ngay cả chính mình nghe thấy cũng sợ hãi. Thân thể ta rốt cuộc cũng không thể chịu nổi loại áp lực này, ta ra sức đẩy người mới tới, hất đèn lồng của hãn rơi xuống đất, sau đó lao đi.

Ta liều mạng chạy trốn.

Thầm nghĩ vì sao mình lại ở nơi này, vì sao mà đối với sự việc của tiểu thư lại hiểu rõ như vậy. Phía sau có tiếng bước chân theo sát, người kia không chịu buông tha ta, đuổi theo tới đây.

Cuối cùng, hai bàn tay ướt sũng ôm lấy ta gắt gao, lại có một âm thanh phảng phất như từ nơi xa xôi dưới nền đất vọng lên, gọi một cái tên ta đã nghe ngàn vạn lần, quen thuộc đến mức không thể quen thuộc hơn nữa...

"Liều Tịch..."

Thế giới hỗn độn, phảng phất như vì hai chữ này này mà dần dần thanh tĩnh, trời đất cũng vì hai chữ này mà trở về đúng chỗ. Trong đôi mắt như có

thể chiếu sáng vạn vật trên thế gian, ta thấy chính mình trong đó.

Đó là một mái tóc được chải rất cẩn thận, trên đầu cài trâm châu hoa đỏ. trên người mặc y phục đỏ tươi thêu hình long phượng trình tường bằng kim tuyến, mắt ta rất to, mũi cao, miệng nhỏ... đồng thời, có một mảng cháy sém...

Ta run rẩy vươn ngón tay, sờ lên gương mặt mình, rất nhẹ cũng rất chậm.

Chủ nhân đôi mắt đó cúi đầu cười, khe thở dài: "Xú nha đầu, đúng là người."

"Người là ai..."

Người giấu mặt trong bóng đêm kia, hắc rớt cuộc là ai?

Trên người mang theo hương vị mà ta quen thuộc, hắc rớt cuộc là ai?

Lại dùng cái tên mà ta kiêng kị nhất để gọi ta, hắc rớt cuộc là ai?

Là ai? Là ai? Người là ai?

"Người không nhận ra ta? Người thật sự không nhận ra ta?" Hắc thấp lại ngọn đèn lồng, giơ đèn đến bên cạnh gương mặt, ánh đèn vàng chiếu lên gương mặt hắc, mi rất dày, mắt rất sâu, mũi rất cao, môi rất mỏng, bộ dạng hắc quá mức thâm thúy, khí chất quá mức cuồng dã.

Cho tới giờ hắc vẫn không đẹp bằng Thẩm Ngôn.

Thế nhưng, thế nhưng...

Ta kinh ngạc nhìn khuôn mặt này, nước mắt lại rơi đầy mặt.

Ta rớt cuộc đã nhớ tên hắc.

Cái tên kia, vào ngày mồng sáu tháng ba đó, được thốt ra từ miệng một người cùng với ngữ khí cực kỳ cố chấp.

Người đó nói: "Ta đã mang thai con của Thẩm Nặc, Liễu tiểu thư, xin nàng thương xót, nhường Thẩm Nặc cho tai. Ta cầu xin nàng..."

Tuyệt sắc danh kỹ danh chấn kinh đô, quỳ ở trước mặt ta, túm lấy gấu váy ta khóc lóc nói: "Liễu tiểu thư, nàng cùng Thẩm nhị công tử mới xứng là một đôi người ngọc, vì sao nàng lại không lấy hắn làm phu quân, vì sao lại phải một mực gả cho Thẩm Nặc? Chẳng lẽ nàng không biết rằng, Thẩm Nặc không muốn lấy nàng..."

Thẩm Nặc không muốn lấy nàng.

Sáu chữ lạnh thấu tâm can.

Ta nghe thấy giọng nói của chính mình, căn bản là từ kẽ răng thoát ra: "Vì sao người biết hắn không muốn lấy ta"

Tiểu Nguyệt Lượng cười, trong dáng cười có lưỡi dao tàn nhẫn cứa vào thấu xương: "Nếu hắn yêu người, thì sao lại còn cùng ta tương giao, khiến ta mang thai?"

Ta thấy lưỡi dao kia cắt thẳng vào da thịt ta, ta thấy máu tươi đầm đìa, thấy vết thương trước mắt, thấy mười bảy năm giữa ta với hắn... cuối cùng, cũng thấy kết cục của ta.

Đêm đó, ta thấy cả phòng đỏ rực.

4.

Tên của ta là Liễu Tịch Là tiểu thư của thuyền vương thế gia Liễu gia.

Một năm trước, đêm trước khi xuất giá ta đã dùng lửa đỏ hỏa thiêu chính mình, cùng mẫu thân ta có kết cục giống nhau.

Một năm đó, ta vẫn lưu luyến nơi ở khi còn sống, chần chừ không đi được, không biết rằng mình đã thành cô hồn dã quỷ.

Một năm sau, ta gặp lại Thẩm Nặc, nhìn thấy hấn dưới ánh đèn, nhớ tới chuyện trước kia, thoáng như trong mộng.

"Tại sao người lại xuất hiện ở đây?" Thẩm Nặc hấn ta vì sao lại muốn tới mảnh vườn đã hoang phế một năm nay.

"Tại sao người lại thấy ta?" Người phàm mắt thịt, hấn vì sao lại thấy được ta?

Hấn nhìn ta chăm chăm, trong mắt có nước, ần ần hiện hiện, cuối cùng, cười nhẹ nói: "Ta tới tìm người."

"Tìm ta?" Thân thể ta đông cứng, ánh mắt ngưng trệ, có nhiều điều không rõ.

Hấn chậm rãi hạ đèn lồng xuống, ánh sáng cũng lay động theo, trượt xuống gương mặt hấn, hất lên y phục hấn, trường bào phấp phới bay theo gió, phảng phất như bất cứ lúc nào cũng có thể rời đi.

Bạch y trắng như tuyết, có mấy điểm vàng, mấy điểm hồng.

Ta rốt cuộc đã biết được hương vị quen thuộc này là gì.

Là rượu.

Trên người hấn vĩnh viễn có mùi thơm của rượu.

Mà giờ phút này, vết rượu nhiễm trên áo hấn hòa cùng máu tươi, có nhiều vệt vàng, nhiều vệt hồng.

"Người uống tới chết đi!" Lời nói nguyên rủa hấn mấy năm trước, phảng phất lại quanh quẩn bên tai ta. Bộ dáng hấn mặc cát phục trước linh

đường uống rượu đến ho ra máu, cũng rõ ràng trước mắt ta.

"Người cũng... đã chết?" Tay ta lướt nhẹ qua những điểm vàng điểm đỏ trên áo hãn.

"Ừ"

"Tại sao?"

"Biết người cô đơn nên ta đến bồi người".

"Tại sao?" Ta run rẩy nghẹn ngào, rõ ràng không yêu ta, rõ ràng đã có Tiểu Nguyệt Lượng, rõ ràng đã có hài tử, tại sao, tại sao lại bỏ mình vì ta, sao lại tìm ta... sao lại đi tới nơi này?

"Tiểu Nguyệt Lượng nói dối, ta với nàng ấy là hoàn toàn trong sạch, trước sau vẫn lấy lễ đối đãi."

"Vậy người vì sao vẫn say rượu bên ngoài?"

"Bởi vì..." Trong mắt hãn, có một loại thống khổ cực kỳ thâm trầm, "Ngôn nhi thích nàng".

Ta nhớ tới những chuyện trước đây.

Phu tử bắt chép lại sách cổ, cả hai đồng thời viết xong, phu tử xem bài của Thẩm Ngôn trước, khen hãn viết đẹp, Thẩm Nặc ở bên cạnh liền đem bài của mình vò lại nhàu nát, cười cười nói, haiz, thật là có lỗi, ta chưa viết gì cả.

Tả tướng ra vẻ trên, Thẩm Ngôn đáp trước, Tả tướng thưởng cho hãn, hỏi tới Thẩm Nặc, hãn luôn trả lời rằng không biết.

Hoàng thượng triệu kiến hai người, Thẩm Nặc biểu hiện ngu dốt, càng làm nổi bật trí tuệ của Thẩm Ngôn.

Cho tới giờ, hắn vẫn ẩn mình như cái bóng ở bên cạnh Thẩm Ngôn như thế, vĩnh viễn không có màu sắc.

Cho tới giờ, cái gì của hắn cũng đều tặng cho đệ đệ.

"Lúc nhỏ ta nghịch ngợm, chơi đùa bên cạnh giếng, bị ngã xuống dưới. Khi đó nhị nương đang mang thai Ngôn nhi, bụng to, vừa lúc đi ngang qua, vội vàng thả dây xuống cứu ta. Cuối cùng, ta tuy rằng được cứu, nhưng nhị nương bị động thai, chẳng những sinh non mà còn mất mạng."

"Mẫu thân của Ngôn nhi là vì cứu ta mà chết, cho nên ta đã thề với chính mình, cả đời này, đều phải bảo vệ đệ đệ, không để đệ ấy gặp bất hạnh hay là phải chịu ỨC HIẾP."

"Ta biết Ngôn nhi thích nàng, nên ta vẫn luôn chọc phá nàng, tránh né nàng. Ta nghĩ ta như vậy là đã xấu xa rồi, hàng đêm ngủ lại thanh lâu, uống say không còn biết gì, ta là một tên thối nát bất trị, nàng sẽ không thích ta nữa."

"Thế nhưng, nhất thời không kìm chế được, trên xe ngựa lại hôn nàng. Ta hôn nàng, ta rất rất hối hận, vì thế ta chọn lựa tiếp tục trốn tránh."

"Thế nhưng, ta không biết vì sao, cuối cùng cha ta và cha nàng, khi bàn hôn sự của nàng lại chọn ta mà không chọn Ngôn nhi. Nhìn thấy bộ dáng thống khổ của Ngôn nhi, ta tự nói với mình, ta không thể tranh đoạt bất cứ cái gì mà đệ ấy thích"

"Cho nên ta nhờ Tiểu Nguyệt Lượng giúp ta diễn tuồng, ta muốn nàng hết hy vọng với ta"

"Chẳng qua ta không nghĩ tới, ngược lại đã hại chết nàng."

"Thực xin lỗi, ta đã hại nàng. Cho nên, ta giao tính mạng của mình cho nàng"

Hắn quỳ gối, chậm rãi quỳ xuống trước mặt ta, úp mặt vào tay ta, "Thực xin lỗi, Tịch nhi, nhưng ta còn sống một ngày thì cũng không thể quên ân tình của nhị nương đối với ta, là ta hại Ngôn nhi mất đi mẫu thân, là ta hại đệ ấy sinh non nên từ nhỏ cơ thể yếu nhược nhiều bệnh, vì vậy, ta vốn không có thể tranh đoạt người đệ ấy yêu, là nàng. Thực xin lỗi, xin hãy tha thứ cho ta, tha thứ cho ta..."

Đỗ quyên khóc ra máu, bệnh suốt một năm. Một năm này, hắn đã trải qua như thế nào, ta thực không dám nghĩ tới.

"Giờ đây..." Hắn ngẩng đầu nhìn ta, nói từng chữ từng chữ một "Xin cho ta được ở cùng nàng. Khi còn sống không dám nhìn nàng, không thể gọi nàng, không thể bên nàng, không dám yêu nàng, giờ đây, xin cho ta bù đắp lại từng việc"

Ta đứng yên lặng thật lâu, thật lâu, cuối cùng vươn tay, vỗ nhẹ lên đầu hắn: "Ngốc quá"

Ta và hắn, đều là hai kẻ ngốc.

5.

Khi còn sống ta tên là Liễu Tịch, sau khi chết đi gọi là Tiểu Triều.

Ta và một con quý khác, cùng ở với nhau tại Tây viên.

Cứ như thế, năm này qua năm khác, sớm sớm chiều chiều.

(1) Đội nón xanh: bị cấm sừng (2) Theo phong tục của người Thiệu Hưng, khi phụ nữ sinh con gái, khi đứa bé được đầy tháng tuổi, người mẹ sẽ đích thân đi ủ rượu Hoàng tửu. Sau đó đựng rượu trong một chiếc hũ gốm có trạm trổ hình hoa trên hũ, đem chôn dưới đất, để ủ khoảng mười mấy năm. Đợi cho tới khi người con gái xuất giá đi lấy chồng, mới lấy ra để khoản đãi bà con lối xóm cũng thưởng thức hoặc làm của hồi môn cho

con gái về nhà chồng, vì thế mà loại rượu này còn có một cái tên khác nữa, đó là rượu "nữ nhi hồng". Còn có tên khác là "Hoa điều tửu".

Ngược lại sinh con trai thì chôn rượu "Trạng nguyên hồng", nghe tên chắc cũng hiểu rồi nhỉ.

(3) Đậu hủ Ma bà là món ăn nổi tiếng ở Tứ Xuyên, đậu hủ xào thịt bò.

THẤT DẠ ĐÀM

Thập Tứ Khuyết
www.dtv-ebook.com

Chương 2

Phá Thành

1.

Ta đứng bồi hồi thật lâu trước cổng thành.

Mặt trời sắp sửa xuống núi, tà dương dần buông xuống cánh cửa thành cao năm trượng, trải dài nhiều vệt đỏ sậm âm đạm, phần lớn gương mặt binh lính gác cổng thành hiện lên đầy vẻ mệt mỏi.

Yến Thành là tòa trọng trấn tọa lạc tại nơi biên ải này, sau khi bị đại quân của Thị Quốc vây khốn suốt hai tháng ròng, cuối cùng bị đánh bại.

Thị Quốc tam hoàng tử Nhan Thuộc tiếp quản nơi này, lấy việc an dân làm chính, hạ lệnh nghỉ ngơi dưỡng sức.

Ta đứng trước cửa thành, nhìn cổ thổ chỉ cách một bức tường, lệ thấm ướt y phục.

Thành phá, nhà tan, ta cũng... không trở về được...

Ta thấy đầu phụ thân treo trên tường thành bảy ngày bảy đêm, cũng bởi vì người thống lĩnh tướng sĩ liều chết chống cự, cũng bởi vì người thà chết không chịu đầu hàng, bởi vậy sau khi Thị quân phá thành, chuyện đầu tiên chính là cắt đầu người để răn đe dân chúng.

Ta thấy máu mầu thân chảy dưới cổng thành, làm cánh cửa thành bằng gỗ nhuộm thành màu đỏ tươi, phụ thân vừa chết, người cũng tuấn tiết, quy tiên theo phu quân.

Ta lại thấy ca ca ta, run rẩy quỳ xuống giờ hàng thư trước vó ngựa của Nhan Thước, sự yếu đuối của hãn hủi hoại bản thân hãn, hủi luôn cả toàn gia, họ Đồng trăm năm sau thành tội nhân của đất nước...

Trời đất rộng lớn, mà nay, chỉ còn lại một mình ta.

Ta đi đi lại lại bên ngoài cửa thành, nghĩ cách vào trong, suốt khoảng thời gian đó, ta hỏi từng người rồi lại từng người qua đường: "Có thể mang ta cùng vào thành không?"

Hầu hết bọn họ đều không để ý tới ta, đi thẳng qua bên người ta. Ngẫu nhiên có hai ba người dừng lại, cũng chỉ nhìn ta lắc đầu thờ dài.

Tình đời ấm lạnh như vậy.

Ta đang buồn bã chán nản, chợt có một bóng người tiến đến, ngược mắt lên, liền thấy một nam nhân.

Bạch y, tóc đen, mắt đen.

Màu sắc vô cùng đơn giản, nhưng ở trên người y lại tạo thành một loại sắc thái tao nhã khôn xiết.

Y nhìn thẳng về phía ta, trong đôi mắt có nét tiếc nuối nhàn nhạt, sau khi trông thấy ta thì có phần hơi kinh ngạc.

Ta hỏi, có thể mang ta cùng vào thành không?

Y trầm ngâm một lát, gật đầu nói: "Đi theo ta"

Vì thế ta liền theo y vào thành.

Y mang trên lưng một cây thụ cầm (1), dây đàn trong bóng đêm tỏa ra ánh sáng mờ mờ bàng bạc như ánh trăng.

Binh sĩ thủ thành vốn muốn cản lại, nhưng khi trông thấy chuôi cây thụ cầm phía sau thì đột nhiên biến sắc, cung kính nhường đường cho qua.

Ta chen lên phía trước y, lão đảo bước đi một mạch, trước mắt là khung cảnh tan hoang.

Chỗ này nguyên bản là vùng đất thuộc về phía tây nước ta, là viên ngọc minh châu danh xưng Yến Thành, bị chiến tranh đốt phá, không chỉ có mấy bức tường thành, hi sinh vì nước không chỉ có sáu ngàn binh sĩ, còn có ngàn năm văn hóa, trăm năm thịnh vượng và hai mươi năm yên ổn.

Giờ đây nhà nhà giăng lụa trắng, hộ hộ thêm mờ mả, thê tử ly tán, nhà tan cửa nát... cũng vì hoàn thành dã tâm của những kẻ nắm giữ quyền lực, muốn thiên thu thống trị.

Thị Quốc, thù này không báo, ta thề không làm người!

2.

Cuối con phố dài này là nhà ta.

Thềm đá tầng tầng được lót bạch ngọc, hai con thần thú được đúc bằng đồng đứng sừng sững trước cửa lớn sơn son, tấm biển lớn trên cửa lại được điêu khắc từ khối ngọc lưu ly mà thành, do chính tay tiên đế ngự bút ban tên Định Quốc.

Phụ thân ta, là Định quốc tướng quân Đồng Tĩnh, thụ phong Yến Thành.

Gia tộc nhà họ Đồng rạng danh, nhất thời không ai có thể sánh kịp, có ai ngờ, cuối cùng lại rơi vào kết cục như vậy...

Thềm đá biển ngọc vẫn còn đó, chẳng qua đã bị họ Nhan sửa lại. Tấm biển trên cửa được sơn lại, đèn hoa thay mới nên sáng hẳn lên, mấy chữ lớn trên biển được viết bằng nhũ vàng vô cùng rõ ràng – Nhan Phủ.

Ta nhìn chăm chăm vào chữ Nhan kia, cảm thấy vô cùng tuyệt vọng.

Phía sau, bạch y nhân nói: "Cô... nơi cô muốn tìm là đây sao?"

Ta gật đầu, rồi lại lắc đầu.

Y nhìn ta, dường như đang suy nghĩ gì đó. Ngay lúc này cửa phủ đột nhiên mở, quản gia vội vàng chạy ra, đối với hắc khom mình hành lễ: "Tiên sinh đã tới, xin mời vào!"

Lúc đó ta mới biết, hóa ra mục đích của y cũng là nơi này. Y là ai?

Quản gia vừa dẫn đường vừa nói: "Tam điện hạ đợi ngài đã lâu, có dặn chỉ cần tiên sinh tới, lập tức đưa đến gặp người."

"Điện hạ hiện tại như thế nào?"

"Thương thế của điện hạ trước sau vẫn không chuyển biến tốt, đã ho khan nhiều ngày không ngừng, mời rất nhiều đại phu đến, tất cả đều thúc thủ vô sách."

"Ăn uống thế nào?"

"Mỗi ngày chỉ có thể uống hai, ba bát cháo trắng, thân hình đã gầy đi rất nhiều, làm cho chúng tôi vô cùng lo lắng... Tiên sinh, mời sang bên này" Quản gia vừa tiến vào cổng vòm, nhất thời tim ta như thắt lại.

Ven hồ thủy tạ, thấp thoáng một gian bích thụ quỳnh hoa, hồng lan lục bản, uốn cong thành mái vòm hành lang, tưởng như đây là nơi ở của thần tiên.

Trên tay vịn hành lang treo tám mươi một chiếc lục lạc, rèm cửa sổ thêu bảy mươi hai đóa hoa sen... Ta đối với nơi này quen thuộc như thế, lại phải trở mắt ra nhìn khuê phòng của mình trở thành hành cung của chủ tướng quân địch.

Quản gia mở cửa phòng, truyền bầm: "Điện hạ, tiên sinh đã tới"

Một trận ho khan đáp lại lời hăn, quản gia vội vàng xoay người mời chúng ta đi vào.

Khi bước vào cửa, nhìn thấy trong phòng vẫn bài trí như cũ, không chút thay đổi, ta không khỏi cảm thấy kinh ngạc. Trên chiếc giường ngà voi trạm long khắc phượng, có một người đang nằm yên lặng.

Tuy mới gặp, nhưng ta biết, đó chính là Nhan Thước.

Người dũng mãnh thiện chiến, thiết huyết vô tình vang danh tứ quốc – Nhan Thước.

Người được cho rằng có khả năng thừa kế ngôi vị hoàng đế của Thị Quốc nhất, tam hoàng tử Nhan Thước.

Và còn... người đã hại cha ta chết trận, hại mẫu thân ta tự sát, hại huynh trưởng ta trở thành trò cười của mọi người – Nhan Thước.

Giờ phút này, hăn chỉ cách ta năm bước chân, sắc mặt tái nhợt, hơi thở yếu ớt. Nếu ta tiến lên có thể bóp chết hăn trước khi hộ vệ đuổi tới hay không?

Ta nghĩ về mặt của ta nhất định rất đáng sợ, bởi vì bạch y nhân đột nhiên quay đầu lại, kinh ngạc liếc nhìn ta một cái.

Ta vội vàng hạ tầm mắt xuống, thời cơ chưa tới, không thể hành động thiếu suy nghĩ, cơ hội chỉ có một lần, phải tập trung toàn bộ sức lực mới

được.

Bạch y nhân đi tới trước giường, xem xét mạch tượng của Nhan Thước, vén mí mắt của hắn lên nhìn một lát. Quản gia hỏi: "Tiên sinh, thế nào rồi?"

Sau một hồi lâu trầm ngâm, bạch y nhân đứng dậy nói: "Tuy ta có lòng cứu giúp, nhưng chỉ sợ điện hạ không chịu phối hợp"

Quản gia kinh hãi: "Cái gì? Ý của tiên sinh là điện hạ không muốn mình khỏe lên?"

"Ta kê một đơn thuốc, ông sắc cho ngài uống, đợi xem vài ngày nữa rồi mới tính tiếp". Bạch y nhân đi đến án thư bên cạnh, không thấy giấy bút, ta nhin không được nói: "Ở trong ngăn kéo thứ ba"

Hắn mở ngăn kéo ra, bút củ kê, bút vô tâm tán cùng bút trúc ti, bút ngà voi, bút củ sen được sắp xếp ngay ngắn, dường như cả ngăn bàn đều bừng sáng.

Bạch y nhân tán thưởng: "Bút tốt, nghiên mực tốt!"

"Đồng gia tiểu thư từ nhỏ đã vang danh là người viết chữ đẹp, Đồng Tĩnh cũng chiều nàng như châu báu trân quý nhất, có gì tốt đều tặng cho nàng". Quản gia nhẹ nhàng nói, trong lòng ta lại đau xót.

Bạch y nhân không bình phẩm gì thêm, bắt đầu đề bút viết đơn thuốc. Quản gia gọi vài tên gia nhân vào phân phó, giao cho bọn họ đi sắc thuốc, sau đó an bài phòng khách cho hắn ở. Không biết vì sao bọn họ đối với sự xuất hiện của ta một chữ cũng không đề cập tới, tựa hồ hoàn toàn coi ta là gia quyến của bạch y nhân, cũng không bố trí cho ta gian phòng khác.

"Tiên sinh, phòng đã chuẩn bị xong, xin mời theo ta". Quản gia mở cửa dẫn đường, ta theo bạch y nhân đi ra ngoài, mới vừa bước qua cửa, chợt nghe một âm thanh từ đằng sau truyền tới: "Đồng Đồng..."

Ta hoảng hốt, xoay người kinh ngạc nhìn, thì ra chỉ là lời nói mê của Nhan Thước ở trong mộng.

3.

Tên của ta là Đồng Đồng.

Mẫu thân nói, hàm ý là người cùng phụ thân nguyện chết cùng năm cùng tháng.

Thành một lời sấm.

Chỉ cần nhắm mắt, đã có thể hồi tưởng lại tình hình thành bị phá ngày hôm đó: Trên người phụ thân bị trúng mấy mũi tên, rơi khỏi ngựa, bị một cây trường thương của quân địch đâm xuyên qua người; còn mẫu thân trông thấy phụ thân hi sinh vì nước, thừa dịp người khác không chú ý đã đập đầu vào tường thành tự vẫn...

Mà nay, ta đứng ở hành lang phía trước, nhìn một gốc mai đã sắp khô héo trong đình viện, bắt đầu hồi tưởng lại đủ điều, không khỏi đau buồn.

"Cô rốt cuộc là ai?" Bạch y nhân tựa vào cạnh cửa, hỏi ta "Dường như cô đối với nơi này hết thảy đều rất quen thuộc."

"Vậy còn người thì sao, người là ai?"

Y trầm mặc.

"Ta không hỏi lai lịch và thân phận của người, người cũng đừng hỏi ta được không?"

Y xoay người rời đi.

Ta đi dọc theo hành lang phía trước, thấy Tiên Quy đầm. Có một lần mẫu thân bệnh tình nguy kịch, trong mộng gặp một con rùa đen đưa cho

người một chén rượu, sau khi người uống xong chén rượu, tỉnh lại quá nhiên bệnh tình chuyển biến tốt, tìm lại trong phòng quả thật có một con rùa, từ đó về sau thả nuôi trong đầm, ngày ngày cho ăn tôm tép, cá vàng, vô cùng cao quý.

Ta đi đến bên đầm, con rùa kia vẫn còn đó. Rùa ơi rùa, người cứu được mẫu thân ta một lần, vì sao không cứu người lần thứ hai? Đang trong lúc thương cảm thì nghe thấy nhiều tiếng bước chân từ xa đến, ta vội vàng trốn sau gốc cây, trông thấy mấy người tỳ nữ đỡ lấy một phụ nữ trên người đeo đầy châu báu, đi tới bên này.

Gương mặt người đó ẩn trong bóng đêm nên không thấy rõ, chỉ thấy ăn mặc đẹp đẽ quý giá, chắc là gia quyến của Nhan Thước.

Một tỳ nữ nói: "Phu nhân, con rùa này thực sự thần kỳ như vậy sao? Nghe nói trước kia Đồng phu nhân cung phụng nó như chi bảo, có thật như vậy không?"

Một tỳ nữ khác che miệng cười nhạo: "Nếu thực linh nghiệm như vậy, thì tại sao nó không phù hộ cho Đồng gia?"

Người đó khẽ quát: "Im mồm, không được nói bậy." Thanh âm rất rõ ràng, dường như ta đã nghe qua ở đâu, ta chăm chú nhìn về phía đó, chỉ thấy được ống tay áo của nàng, trên cổ tay áo thêu hình hoa lan, thực là lịch sự tao nhã.

Đám tỳ nữ lấy cá vàng trong khay thức ăn ra, người đó tự mình dầm đến chết mới đem thả xuống hồ. Một tỳ nữ vỗ tay nói: "Ăn rồi ăn rồi, thật sự ăn kìa! Thì ra là cho ăn như vậy, khó trách mấy ngày trước đỡ như thế nào cũng không chịu ăn."

Trong lòng ta lại thất kinh. Đây là cách thức cho rùa ăn của mẫu thân, người này rốt cuộc là ai, vì sao lại biết?

Giống như là để giải thích mỗi nghi hoặc của ta, một cơn gió thổi đến, mái tóc dài của người đó bay loạn theo gió, nàng nghiêng mặt sang một bên vuốt lại tóc, gương mặt nàng hiện ra dưới ánh sáng của ngọn đèn lồng, ta giật mình thiếu chút nữa kêu thành tiếng.

Cái người... dung mạo thoát nhìn vô cùng cao quý kia chính là nha hoàn bên người ta lúc trước – Tiểu Lan.

Nàng chưa chết? Nhưng lại sao nàng lại ở trong phủ này? Hơn nữa còn thay đổi nhanh chóng, lại trở thành chủ tử? Nàng là chủ tử của ai? Là phu nhân của ai?

Tỳ nữ nói: "Phu nhân, nếu đã cho ăn xong rồi, chúng ta mau trở về thôi, người đang mang thai, chẳng may lại trúng gió bị cảm lạnh thì sao."

"Đúng vậy, đúng vậy, tam điện hạ có nói qua nhất định phải chăm sóc cho phu nhân thật tốt, nếu người xảy ra chuyện gì, hạ nhân chúng ta sẽ bị trách phạt"

"Yên tâm, tam điện hạ rất sủng ái phu nhân, đến lúc đó chỉ cần phu nhân đến trước mặt tam điện hạ nói vài lời, điện hạ sẽ không trách phạt..."

Trong tiếng cười, đoàn người càng lúc càng xa, mà ta, đứng sau gốc cây, thất hồn lạc phách. Chỉ cảm thấy trời long đất lở cũng không hơn được sự việc này.

Nha hoàn Tiểu Lan của ta, từ nhỏ cùng nhau lớn lên thân như tỷ muội, lại trở thành thiếp thất của Nhan Thước!

Thành bị phá bất quá chỉ mới một tháng, mà nàng đã có thai, có thể thấy đã cấu kết với Nhan Thước từ trước khi thành bị phá, tiện nhân này!

Uống công ta luôn thương nàng, hễ ta có gì cũng đều chia cho nàng một nửa, không ngờ tới nàng đã trao thân cho kẻ thù, sớm đã ngầm liên kết với

hắn, không chừng tin tức trong thành đều do nàng tiết lộ ra ngoài, nàng phản bội ta, cũng phản bội Đồng gia, tiện nhân!

Lửa giận bùng lên, lập tức không để ý đến cái gì nữa mà tiến về phía đó, trong lòng chỉ muốn đánh cho tiện nhân đó một trận, không ngờ nửa đường bị một bàn tay vươn tới giữ lấy tay ta nói: "Người làm gì vậy?"

Ta quay đầu lại, trong đôi mắt đen sáng như ngọc lưu ly đó, ta thấy bộ dáng của chính mình – hai mắt đỏ sẫm, giống như người điên.

Hình ảnh này giống như một chậu nước lạnh, dội lên người ta, làm ta lạnh buốt từ đầu tới chân, ta ôm mặt, nhin không được mà khóc lên thành tiếng.

Tại sao lại cho ta thấy hết thấy những điều này?

Tại sao để ta sau khi thấy phụ thân chết thảm, mẫu thân tự vận, ca ca khuất phục quy hàng, lại thấy Tiểu Lan phản bội? Tại sao? Tại sao?

Bạch y nhân đi tới, nhẹ nhàng vuốt đầu ta: "Cô đã quá mệt mỏi rồi, ta đàn cho cô nghe một khúc."

Y ngồi trên chiếu, dựng cây thụ cầm lên, bắt đầu dạo đàn.

Giai điệu thanh lệ linh hoạt kỳ ảo toát ra từ cây đàn ngọc giống như dòng nước từ đầu ngón tay y chảy ra, ta nghe khúc nhạc đó, cảnh vật trước mắt trở nên朦胧 lung, phảng phất như vạn vật đang dần trôi xa ta, thật xa, thật xa, ta nhin không được khép hai mắt lại...

4.

Tên ta là Đồng Đồng.

Là con gái duy nhất của Định quốc tướng quân Đồng Tĩnh, từ nhỏ được cha mẹ trân ái như minh châu. Ta ở trong khuê phòng đến năm mười hai

tuổi, có lần đi chơi trong tiết thanh minh đã đánh rơi thi cảo, tiên sinh ở trường Thái học nhặt được, làm người kinh ngạc, từ đó về sau tài danh vang xa.

Năm mười lăm tuổi ta gặp Thanh Tử, chàng là cô nhi chăn ngựa bên ngoài, theo người chăn ngựa về đây dạy ta cưỡi ngựa, chàng rất thông minh, biết rất nhiều chuyện bên ngoài, vừa dạy ta cưỡi ngựa vừa kể cho ta nghe.

Gió nhẹ nhàng thổi, ngựa chậm rãi đi, ánh mặt trời chiếu lên mái tóc màu trà của chàng, mềm mại như tơ.

Việc ta đã yêu thiếu niên có mái tóc mềm mại kia làm cho phụ thân giận dữ, mẫu thân khi thấy ta, gạt lệ nói: "Không môn đăng hộ đối, làm sao được?"

Ta mặc kệ. Ta nói với mẫu thân, nếu cha mẹ không đồng ý, con sẽ bỏ trốn cùng chàng, đến lúc đó sự việc truyền ra ngoài, cha mẹ nói xem, rốt cuộc là nhận một tiểu tử vào làm con rể khó nghe hơn, hay là nữ nhi cùng tiểu tử kia bỏ trốn khó nghe hơn?

Ta là vị công chúa từ nhỏ đã được nuông chiều, không nói hai lời, hơn nữa cha mẹ từ trước đến nay luôn chiều theo ý ta, ta nghĩ chỉ cần làm ồn ào một chút, dọa một chút, lần này cũng sẽ muốn gì được đó...

Ta vẫn luôn tin tưởng như vậy, cho đến một ngày, ta phát hiện ra không thấy Thanh Tử đâu nữa.

Chàng đã đi đâu?

Tại sao lại không thấy?

Bên trong chuồng ngựa, hồng mã vẫn như trước, nhưng vị thiếu niên dạy ta cưỡi ngựa đã đi đâu?

Ta tìm, tìm mãi, nhưng tìm thế nào cũng không thấy, tình cờ đúng lúc đi ngang qua phòng tẩu tẩu, nghe nàng nói với ca ca: "Lão gia đã đánh chết Thanh Tử rồi, nếu Đồng Đồng biết chuyện, chắc chắn sẽ rất đau lòng."

Ca ca không nghĩ vậy: "Nó cũng chỉ mang tính tiêu thư nhất thời thôi, không cho nó thì nó lại càng muốn có, không chịu yên. Yên tâm đi, Đồng Đồng không thể nào thực sự yêu cái tên tiểu tử kia đâu, đợi một thời gian, hứng thú cũng sẽ phai nhạt."

Ta ở ngoài cửa như bị ngũ lôi oanh đỉnh, trong nhất thời trời đất quay cuồng, cảnh vật xung quanh trở nên mờ mịt. Câu nói tiếp theo ta cũng không nghe đến. Ta thần thờ đi chậm chậm về phòng mình, thần thờ nằm trên giường, thần thờ nhắm mắt lại.

Cả quá trình đó, không có một tiếng động nào, không có suy nghĩ, càng không có nước mắt.

Ta đã cho rằng mình sẽ khóc nháo lên, chạy ngay tới trước mặt phụ thân hỏi người tại sao lại tàn nhẫn như vậy, ta đã cho rằng mình sẽ thống khổ tới mức muốn chết mà không được, sau này mới biết, thì ra, ta cũng có thể chết lạng như vậy, chết lạng đi, làm như chưa từng biết tới chuyện đó, chưa từng gặp qua thiếu niên tên Thanh Tử, tiếp tục sống như một cái xác không hồn.

Mà giờ phút này, gương mặt của Thanh Tử lại hiện lên giữa không trung, đôi môi mấp máy khẽ gọi một tiếng...

"Đồng Đồng"

5.

Sau khi ta tỉnh lại, đã thấy mình nằm trên giường trong phòng khách.

Ánh nắng nhàn nhạt chiếu qua song cửa sổ, thì ra ta đã hôn mê suốt một đêm.

Bạch y nhân quay lưng về phía ta, ngồi bên cửa sổ, vẫn đang dạo đàn như trước, tiếng đàn cực kỳ cực kỳ dễ nghe, vừa yên tĩnh lại ấm áp.

Y nói: "Cô tỉnh rồi sao?"

Ta ừ một tiếng.

Y nói: "Ta phải đi bắt mạch cho tam điện hạ, người có muốn cùng đi hay không?"

Ta gật đầu.

Đi, đương nhiên đi, sao ta lại không đi?

Ta mạo hiểm lớn như vậy để trở về nơi này chỉ với một mục đích duy nhất là báo thù, cơ hội tốt như thế này làm sao mà có thể bỏ qua?

Y thu hồi thụ cầm, mở cửa phòng bước ra trước ta, không biết có phải là ảo giác hay không, dường như ta nghe thấy được y khẽ thở dài, trong tiếng thở dài đó, mang đậm một nỗi thương tiếc.

Tới gian nhà thủy tạ, hơi thở Nhan Thước vẫn yếu như trước. Bạch y nhân tự mình mang chén thuốc đến cho hần uống, mi mắt hần run rẩy vài cái, bỗng nhiên túm lấy tay của bạch y nhân hô lên: "Ta thấy"

"Bình tĩnh"

"Ta thấy thật mà!"

"Ta biết, nhưng xin ngài hãy bình tĩnh!" Bạch y nhân nhẹ nhàng phất tay áo trên mặt Nhan Thước, hần lại lâm vào tình trạng hôn mê, trong giấc mơ thì thào gọi một cái tên.

Bạch y nhân xoay người lại nói với ta: "Chúng ta trở về thôi"

Ta thấy bên cạnh có bốn người tỳ nữ, xem ra lần này cũng không có hy vọng giết chết được Nhan Thước, đành phải từ bỏ, theo bạch y nhân rời đi.

Tiết tháng ba, bên ngoài trời hoa nở chim kêu, mặt hồ sóng gợn lân lân, tưởng như ký ức của đời người lại lấp lánh hiện ra. Bạch y nhân nhìn mặt hồ xanh biếc, đột nhiên nói: "Cô có biết vì sao tam điện hạ lại cố tình ở nơi này không?"

Bởi vì nơi này phong cảnh đẹp nhất.

"Cô có biết vì sao hãn ở Yến Thành đã lâu mà không chịu về nước không?"

Bởi vì hãn muốn củng cố ranh giới, thu mua lòng dân.

"Cô có biết vì sao hãn bệnh không dậy nổi, mạng sống chỉ còn trong sớm tối không?"

Bởi vì hãn bị thương trong chiến trận.

Bạch y nhân quay đầu lại, ánh mắt phức tạp, làm cho người ta cảm thấy được sự đau thương trong đó. Y nói một câu: "VẬY cuối cùng cô có nghe thấy lời khi nãy hãn vừa tên ai không?"

Ta toàn thân chấn động, phảng phất lại thấy lúc trước ở trong mộng gương mặt của vị thiếu niên đã hãn sâu trong trí nhớ, hướng về phía ta đôi môi mấp máy. Một cỗ bi thương xuất phát từ lòng bàn chân dâng lên như thủy triều cuốn lấy ta.

"Đồng Đồng... Đồng Đồng..."

Nhan Thước thốt ra, cũng là hai chữ này.

Vì sao hấn lại gọi tên ta? Vì sao hấn muốn ở lại khuê phòng của ta? Vì sao hấn còn chưa chịu trở về Thị Quốc của hấn? Vì sao bệnh mãi không khỏi?

Giọng nói của bạch y nhân lướt nhẹ bên tai, phảng phất như đến từ chân trời, lại phảng phất như phát ra từ đáy lòng: "Cô thực sự không nhớ gì sao? Một khúc 'Tiền thế kính' vẫn không giúp cô nhớ lại được gì sao?"

Tiền thế kính? Thì ra khúc nhạc đêm qua y đàn tên gọi là vậy sao? Nhưng ta phải nhớ lại cái gì? Trừ Thanh Tử ra, ta không nhớ được gì cả.

Bạch y nhân nhíu mi thở dài: "Vậy thì đi vào giấc mộng thôi!". Đầu ngón tay y khẽ chạm vào trán ta, cả người ta liền bị thổi lên, bay qua hồ nước xanh, bay qua nhà, bay đến một giữa một rừng hoa đào.

"Tiểu thư!" Một tiếng nói trong trẻo ở phía trước, ta chăm chú nhìn lại, là Tiểu Lan.

Nàng búi hai búi tóc trên đầu như trước, mặc xiêm y ta cho, trở lại bộ dáng như khi mười lăm mười sáu tuổi.

"Tiểu thư, cái tên vô lại kia lại phái người tới rồi! A, tiểu thư người đừng chơi xích đu nữa, mau mau nghĩ cách đi, tên vô lại kia đã mang sính lễ tới cầu thân lần thứ ba rồi, tại sao người nửa đêm cũng không lo lắng vậy?"

"Gấp gáp cái gì?" Ta thấy trên xích đu có một người đang ngồi, đưa lưng về phía ta, dường như là ta, lại dường như không phải ta, "Dù sao hôn sự này phụ thân cũng sẽ không đồng ý, cứ để hấn muốn làm gì thì làm".

"Chưa chắc nha tiểu thư, vô luận thế nào, hấn tốt xấu gì cũng đừng đừng là Tam hoàng tử của Thị Quốc nha. Nếu tiểu thư gả cho hấn, chính là Vương phi tương lai rồi, nói không chừng còn có thể làm hoàng hậu". Về mặt Tiểu Lan rạng rỡ, thoạt nhìn đã thấy cực kỳ hưng phấn.

"Phì!" Thiếu nữ trên xích đu phì một tiếng, thanh âm mang đầy ý phản bác, "Ai thèm làm Vương phi, ai thèm làm hoàng hậu chứ? Hơn nữa Thị Quốc và chúng ta từ lâu đã bất hòa, cho dù phụ thân đồng ý, hoàng thượng cũng sẽ không đồng ý".

"Nếu như hoàng thượng đồng ý thì sao?" Một ngọn gió thanh thổi nhẹ qua bức rèm châu hoa lệ, thanh âm từ xa truyền đến, một nam tử mặc áo bào từ bên rừng cây kia đi tới, hoa đào bay bay trong gió, rơi xuống đất đỏ rực một mảng.

Ngũ quan hấn rõ dần trong tầm mắt ta, mày như họa, mắt sáng ngời, khuôn mặt vô cùng tuấn mỹ, không hề giống bộ dáng ta từng thấy qua.

Ta đã thấy qua hấn, mặt không còn chút máu, tiều tụy không thể tả, đôi mắt cũng không có sức sống. Không thể ngờ được, nguyên bản hấn lại có tư thế oai hùng hiên ngang, hào hứng phấn khởi như vậy?

Tiểu Lan "A" lên một tiếng, vội vàng trốn phía sau lưng thiếu nữ, "Tiểu thư, hấn hấn hấn thế nào lại tự mình đến đây!"

Thiếu nữ nhảy từ trên xích đu xuống, chỉ vào mặt hấn nói: "Người là Nhan Thước? Vì sao người nhất định phải cưới ta?"

Người kia mỉm cười nói "Yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu. Huống chi tiểu thư tài cao, thiên hạ đều biết. Cũng chỉ có nàng mới đủ tư cách làm vương phi của ta".

Thiếu nữ bỗng nhiên nở nụ cười "Thì ra là thế. Ta đúng là đủ tư cách làm thê tử của tam hoàng tử, chỉ tiếc..."

"Chỉ tiếc cái gì?"

Thiếu nữ hướng về phía hấn ngoắc tay, hấn theo lệnh tới gần, đột nhiên thiếu nữ nhảy lên, tát cho hấn một cái thật mạnh, Nhan Thước võ nghệ cao

cường, nhưng lại không tránh né, cứ đứng như vậy để nhận cái tát đó.

"Chỉ tiếc người không đủ tư cách làm phu quân của Đồng Đồng ta. Người nên biết tự trọng, hoàng tử mời trở về!" Lạnh lùng nói câu đó xong, thiếu nữ phất tay áo bỏ đi, còn lại Tiểu Lan, mở to đôi mắt lo lắng, nhìn nàng rồi lại nhìn hẳn.

Nhan Thước đứng thẳng hồi lâu, đưa tay lên sờ dấu tay trên mặt, sau đó nhướn mày cười với Tiểu Lan: "Tiểu thư nhà người thực sự cá tính, bất quá, như vậy ta càng thích".

Tiểu Lan cắn môi, thấp giọng nói: "Tiểu thư đã có người trong lòng, sẽ không thích ngài đâu, ngài nên sớm từ bỏ đi".

Nhan Thước chau mày. Không thể không thừa nhận, vẻ ngoài của hẳn chiếm không ít lợi thế. Bởi vì Tiểu Lan tiếp tục nói: "Người tiểu thư thích thật ra đã chết, nhưng tất cả mọi người đều gạt nàng, không cho nàng biết, cho nên tới giờ nàng vẫn si ngốc mà chờ, không để người con trai nào lọt vào mắt, ngài nên trở về đi"

Đôi mắt Nhan Thước từ nhạt chuyển sang đậm, không nói gì. Cảnh tượng bỗng nhiên trở nên xa dần, ta lại bị thổi lên lần nữa, bay trở lại bên hồ, khi tới nơi đã thấy bạch y nhân đứng ở đó trước rồi.

"Người đã nhìn thấy chưa?"

"Đây là chuyện gì?" Ta vẫn đắm chìm trong quang cảnh chấn động ban nãy, thực là chẳng nói nên lời.

"Nhan Thước từ khi xem qua thi cao của cô, đối với cô đã ngưỡng mộ đã lâu, không câu nệ hai nước đang bất hòa, cố tình muốn cưới cô làm vợ. Hẳn tổng cộng đem sính lễ đến cầu thân mười hai lần, phụ thân cô cũng cự tuyệt mười hai lần. Nhưng trong suốt thời gian đó, hẳn dần dần chiếm được tình cảm của cô, cuối cùng cô cũng bị hẳn làm động lòng..."

Y còn chưa nói dứt lời, ta đã hét lên: "Người nói bậy, không thể như vậy được! Làm sao có thể chứ! Ta yêu Thanh Tử! Chỉ có Thanh Tử! Vĩnh viễn là Thanh Tử! Ta không thể thay lòng đổi dạ. Người nói bậy..."

"Thanh Tử... đã chết rồi". Ánh mắt y thâm trầm như biển khơi, không biết vì sao, đột nhiên ta thấy sợ hãi.

Vì che dấu sự sợ hãi này, lời nói của ta càng thêm gay gắt: "Cho dù chết thì đã sao? Ta chỉ thích chàng, những người khác dù tốt đến đâu ta cũng không cần, càng đừng nói tới Nhan Thước! Hẳn sở dĩ muốn thành thân với ta, bất quá là vì hư vinh, cảm thấy chỉ có thiên hạ đệ nhất tài nữ mới xứng với thân phận cao quý của hẳn, huống chi hẳn còn có ý với tỳ nữ của ta, loại nam nhân hoa tâm vô tình như hẳn, làm sao mà so được với Thanh Tử! Thanh Tử... Thanh Tử..."

Ta nhớ tới người thiếu niên có mái tóc mềm mại kia, nhớ tới mái tóc dài sáng lên dưới ánh mặt trời, nhớ tới hẳn dắt con hồng mã đứng trước mặt ta, dịu dàng gọi ta Đồng Đồng, nhớ tới dưới tán mai, hẳn đã từng cúi xuống hôn ta, trên người còn có hương thơm của cỏ xanh...

Từng ký ức về hẳn đều hẳn sâu trong đầu ta, nhiều năm như vậy ta chưa bao giờ quên... Ta như vậy, làm sao có thể thay lòng đổi dạ? Người nói bậy! Người nói bậy!

Từ xa xa, Tiểu Lan đã đi tới.

Vẫn là áo váy dài như trước, vẫn là đám thị tỳ vây quanh như trước.

Nàng dưới ánh mặt trời, thoát nhìn vô cùng cao quý, đâu còn bóng dáng nha hoàn khi xưa.

"Những lúc tam điện hạ nhìn thấy phu nhân, tâm tình đều chuyển biến tốt hơn, cho nên phu nhân người nên đi thăm tam điện hạ nhiều hơn mới đúng"

"Số mệnh phu nhân cũng thật là tốt nha, kiếp này gặp được tam điện hạ, không phải chúng tôi khoe khoang, trong số các vị hoàng tử, điện hạ nhà chúng tôi là tốt nhất. Tướng mạo xuất chúng, văn võ song toàn, rất có tương lai, quan trọng hơn là toàn tâm toàn ý đối với phu nhân. Phu nhân chính là thiếp thất duy nhất của người, đợi khi về nước, trở thành chính thê cũng là chuyện sớm muộn thôi..."

"Đúng vậy đúng vậy, chúng tôi xin chúc mừng phu nhân trước..."

Ta xoay người, không muốn nghe tiếp.

Mà lần này, bạch y nhân cũng không gọi ta lại.

6.

Ta ngồi dưới tán mai.

Nơi này là chỗ ta và Thanh Tử đã đính ước với nhau. Cũng giống như tất cả những đôi lứa yêu nhau, chúng ta thề nguyện vĩnh viễn bên nhau. Thế nhưng, khi phụ thân đánh chết hắn, ta chẳng những không thể cản lại, thậm chí còn làm như mình không biết, lời nói oan ức cũng chưa từng thay hắn khóc lóc kể lể.

Ta biết hài cốt hắn được chôn dưới gốc cây, ngay cả cây cỏ cũng không đành lòng hút lấy huyết nhục của thiếu niên kia, cho nên đã lựa chọn héo rũ, hướng chi là người?

Ta ôm lấy cây, nhịn không được bật khóc thành tiếng.

Một giọng nói đột nhiên hỏi ta: "Là ai đang khóc?"

Ta xoay đầu lại, liền thấy Tiểu Lan. Nhưng lúc này đây, nàng chỉ có một mình, đám tỳ nữ của nàng đi đâu rồi? Nàng vừa mới đi thăm Nhan Thước, sao không trở về nơi ở của mình, lại chạy tới nơi này?

Ta vội vàng trốn sau gốc cây, nàng tìm không thấy người, liền đi tới phía trước, phía trước là một cái phòng nho nhỏ, nơi đó từng là nơi mẫu thân ta ăn chay niệm phật. Nàng vì sao lại tới nơi này? Ta lén đuôi theo sau, thấy nàng vào phía sau phật đường, quỳ trước tượng Quan Âm bằng bạch ngọc, bộ dáng vô cùng thành kính.

"Quan âm bồ tát ở trên cao, xin người hãy phù hộ tam điện hạ bình an vượt qua kiếp nạn này..."

Tiện nhân! Nhà họ Đồng nuôi người mười tám năm nay, nhưng lại không bì được thân phận thiếp thất của chủ tướng quân địch.

"Tam điện hạ là người tốt, nếu như ngài có thể khỏe lên, con nguyện ăn chay trường niệm phật trước đền"

Ta chấn động, không thể tưởng tượng được Tiểu Lan lại đối với Nhan Thước thâm tình như thế. Chính là lúc Nhan Thước cầu hôn ta, nàng đã có tư tình với hắn? Tại sao chứ? Tại sao? Nếu ảo cảnh ta thấy lúc trước là thật, hắn chính là vị hôn phu của ta, Tiểu Lan ơi Tiểu Lan, người vì sao lại mơ tưởng đến vị hôn phu của ta... Ta nắm chặt cánh cửa, tức giận đến toàn thân bắt đầu phát run, ngay lúc đó, từ miệng nàng ta nghe được tiếng xưng hô quen thuộc...

"Tiểu thư, người... sẽ không trách em chứ?"

Tiểu Lan nói rất rõ ràng bằng khẩu âm (2) Tô Hàng, du dương như tiếng oanh vàng. Khi nàng gọi hai tiếng tiểu thư, đều dễ nghe hơn so với người bên ngoài, ta thích nhất nàng dùng giọng nói mềm mại này gọi ta tiểu thư, mà nay khi nghe lại hai chữ này, tim ta như bị kim châm muối xót.

"Tiểu thư, em biết người hận Nhan Thước, hận hắn lãnh binh tấn công Yến Thành, nhưng mà tiểu thư, tam điện hạ cũng là không còn cách nào khác, ngài là hoàng tử Thị Quốc, quan hệ Thị Yến bị cắt đứt, Yến Thành

trở thành nơi giao tranh, nếu hôm nay bại trận không phải là Yến mà là Thị, kết cục cũng vẫn là sinh linh đồ thán..."

Ngụy biện, ngụy biện, ngụy biện! Ta không muốn nghe!

"Tiểu thư, em biết người sẽ không tha thứ cho em, nhưng mà... em thật không còn cách nào..." Tiểu Lan nói tới đây, giọng nói gần như nghẹn ngào, cúi đầu vuốt nhẹ bụng mình, vẻ mặt vô cùng thảm thiết, "Nếu như không vì đứa con, em khẳng định cũng đã đi theo mọi người... Tiểu thư, em là người yếu đuối, nhưng vì đứa con này, em nhất định phải kiên cường sống sót. Tiểu thư, em đặt tên con là Niệm Đồng có được không?"

Cái gì? Người phản bội ta còn chưa tính, còn muốn để con người đến nhục nhã ta sao?

Mười tám năm! Mười tám năm qua chúng ta sớm chiều bên nhau, ta cũng không hề biết tâm địa người lại ngoan độc đến như vậy.

Ta lão đảo, lão đảo rời khỏi phật đường, cảnh vật trước mắt trở nên mờ nhạt, ta thấy mười tám năm qua của mình, tất cả đều như cảnh vật này, trở nên hư ảo không thực.

Vì sao ta lại trở về?

Vì sao sau khi trải qua việc chính mắt nhìn thấy cha mẹ chết thảm vẫn không chịu thôi, muốn quay về cố hương để cố nhân này làm ta đau thương thêm lần nữa.

Đồng Đồng, vì sao người lại trở về?

A, đúng rồi, ta trở về là để báo thù. Như vậy, ta còn chờ gì nữa?

Ta xông thẳng vào gian nhà thủy tạ, không có ai ngăn lại, bên trong tấm rèm sa nhẹ rũ, Nhan Thước đang ngủ yên.

Ta vươn tay, đang muốn bóp cổ hắn, đột nhiên hắn nhìn mở to mắt, nhìn ta cười âm đạm: "Đồng Đồng"

Phảng phất như ma chú ngâm xương qua ngàn năm trong số mệnh luân hồi, hai tay ta nhất thời khựng lại giữa không trung, không động đậy được.

"Đồng Đồng, ta biết, nàng sẽ đến gặp ta..." Hắn cười, trong đôi mắt ngân ngấn lệ chớp động: "Nàng hận ta như vậy, làm thế nào lại dễ dàng mà tha cho ta?"

Ta bình tĩnh nhìn hắn, sững sờ không nói.

Đột nhiên hắn vươn tay đến gần ta: "Đồng Đồng, để ta nhìn nàng, đến gần một chút, để ta có thể nhìn nàng kỹ hơn..."

Ta đứng ngây ra không nhúc nhích, để hắn tùy ý vuốt tóc ta: "Đồng Đồng, đầu nàng bị thương, trên tóc toàn là máu... Đồng Đồng, tại sao nàng lại khóc? Đồng Đồng, nàng trách ta không tới kịp sao? Xin lỗi, Đồng Đồng, ta đã tới muộn..."

Vì sao lời hắn nói ta nghe đều không hiểu?

Vì sao trên mặt người này lại có biểu tình ôn nhu như vậy, ôn nhu làm ta nhớ tới ảo cảnh lúc trước, hoa đào bay bay đầy trời, vị thiếu niên đầu đội ngọc quan thân mặc cẩm phục, lời thể son sắt muốn lấy ta làm vợ. Có điều, không thể là hắn... Không thể là Nhan Thước...

Người ta yêu rõ ràng là Thanh Tử.

Nhớ tới Thanh Tử, mối hận trong lòng ta lại trỗi dậy, hai tay nhất thời khôi phục lại khí lực, hung hăng vươn tới bóp chặt cổ hắn. Đôi mắt Nhan Thước nhất thời trừng to, hắn hé miệng nhưng không phát ra âm thanh nào được, hắn giãy dụa, lại bị ta mạnh mẽ chặn lại.

Chết đi, chết đi, chết đi!

Đúng lúc này, một đạo bạch quang hiện lên, ta cảm giác trên lưng thực lạnh lẽo.

Quay đầu lại, liền nhìn thấy bạch y nhân đứng ở cửa, cầm cây thụ cầm đối diện ta, vẻ mặt vô cùng phức tạp.

"Quả nhiên là người". Y nói.

7.

Ta cười lạnh, tay trái rời bỏ ngoại bào đã bị tiếng đàn của hắn làm rách toát, nhanh chóng úp lên mặt Nhan Thước, bịt kín miệng mũi hắn.

Bạch y nhân ở phía sau nói: "Phóng hạ đồ đao, lập địa thành phật"

"Dựa vào người sao?" Năm ngón tay của ta xò ra, lập tức phía sau người dựng lên một đạo kết giới vô hình.

Tiếng đàn của hắn cao vút, kết giới bị vỡ vì chống đỡ không nổi nữa, cơ thể của ta bị tiếng đàn xuyên qua, đau đớn vô cùng, giận dữ nói: "Người dám cản ta, được, ta giết người trước"

Bỏ mặc Nhan Thước, ta phát tay áo, bên trong tấm gương đồng đang nằm trên bàn trang điểm kia, phản chiếu lại bộ dáng của ta lúc này – tóc dài xõa tung, mặc y phục màu đỏ, không chân không bóng, có máu từ trên đỉnh đầu chảy xuống...

Ngày hôm đó, quân lính hai bên đánh nhau, ta chân trần, đi từng bước một lên tường thành, hàng vạn ánh mắt nhìn ta, mẫu thân ở phía sau gọi ta, ta trước sau vẫn không quay đầu lại, đi đến nơi cao nhất, đẩy binh sĩ đang cản lại ra, sau đó, nhắm mắt lại, nhảy xuống.

Ta nhớ ra rồi.

Ta rốt cuộc đã nhớ ra tất cả.

Ta tự vẫn trước quân lính, hóa thành lệ quỷ, quanh quẩn bên bức tường thành, thật lâu. Hàng đêm đi vào giấc mộng của Nhan Thước, làm thương thế hẳn từ từ nặng thêm, rốt cuộc ta cũng cầu được một kẻ ngu ngốc giải định hồn chú cho ta, mang ta vào thành, để ta về đây giết Nhan Thước.

Thì ra là thế.

Thì ra hết thảy mọi chuyện là như vậy.

Như vậy, còn gì mà phải sợ? Còn gì có thể sợ? Ta đã chết rồi, thiên hạ cũng không ai mang ta trở lại được, Nhan Thước, hôm nay người phải bỏ mạng tại gian thủy tạ này, đền mạng cho Đồng thị ta, báo thù cho Yến quốc ta.

Ta tiến thẳng đến chỗ bạch y nhân, y bắt đầu khảy cây thụ cầm, tiếng đàn như kiếm, như đao, như một lực tay mạnh mẽ, ngăn ta lại, giam cầm ta.

Bốn phía xung quanh ta dựng lên những bức tường vô tình, ta đâm đá lung tung giữa mấy bức tường, như điên cuồng, thả ta ra ngoài, giết người, ta giết tất cả các người!

"Tiểu thư..." một tiếng kêu thật dài xuyên qua kết giới, ta thấy Tiểu Lan đứng trước cửa nhà thủy tạ, trợn mắt há hốc mồm, môi run rẩy "Tiểu thư, có thật là người không?"

Tiện nhân, ta cũng muốn giết cả người!

Oán hận vô cùng mạnh mẽ rốt cuộc làm vỡ kết giới, ta thoát ra, bay đến chỗ Tiểu Lan bóp chặt cổ nàng, đang hé miệng muốn cắn xuống, Nhan Thước đang nằm trên giường đột nhiên lao thẳng tới, đẩy nàng ra, sau đó quay người ôm lấy thắt lưng ta.

"Đồng Đồng!"

Tim ta như nham thạch trong núi tuyết, vì tiếng gọi này mà rạn nứt, vết nứt kéo dài xuống, bỗng nhiên ta không thể nhúc nhích.

Tiếng đàn lại vang lên, ngón tay của bạch y nhân lướt trên dây đàn, hướng về phía ta nói: "Nghịch chướng, còn không thả người?"

Ta như bị sét đánh, cả người bị đánh lui về phía sau, đập mạnh vào vách tường.

"Còn không chịu rời khỏi nàng sao?" Cánh tay bạch y nhân làm động tác xé ra, ta cảm thấy thân thể chính mình bị xé làm hai nửa, đau đến trời long đất lở cũng không bằng.

Hận quá, hận quá! Tất cả các người hợp lại ức hiếp ta! Ức hiếp một người đã chết! Ta thực hận.

Bạch y nhân nhanh chóng nói: "Các người mau đánh thức trí nhớ của nàng"

Nhan Thước hỏi: "Phải làm thế nào?"

Đầu ngón tay bạch y nhân vẫn không ngừng lướt trên dây đàn, vừa đàn vừa nói: "Tùy tiện nói cái gì đó, chỉ cần khiến nàng nhớ ra là được, mau lên!"

Tiểu Lan tiến lại gần vài bước, nhìn ta nói: "Tiểu thư, em là Tiểu Lan..."

Ta nhớ rõ người là Tiểu Lan, tiện nhân này.

"Tiểu thư, chúng ta từ nhỏ đã cùng nhau lớn lên, tình như tỷ muội, cho tới giờ hễ tiểu thư có gì cũng đều cho em một phần, trên đời này tiểu thư là người thân duy nhất của Tiểu Lan..."

Ta trừng mắt nhìn nàng, hận không thể xé rách miệng nàng, móc tim đào của nàng ra, hút lấy máu thịt của nàng, để nàng không thể nói những lời đáng giận như vậy nữa.

Nhưng mà, mắt nàng sáng lên, vuốt bụng mình nói: "Tiểu thư, em đã mang thai, người có nhớ không? Người biết em thích cháu của Khương quản gia, liền kết dây tơ hồng cho em và chàng"

Ta ngây người ra, ngừng giãy dụa.

"Hai tháng trước, khi chàng đi Vân Đảo gặp phải gió lốc, thuyền bị lật, chàng cũng vì vậy mà rơi xuống biển không biết sống chết, em vô cùng đau khổ, là tiểu thư đã an ủi em, nói với em, chỉ cần còn sống là còn hy vọng, tiểu thư, người đã quên rồi sao? Tiểu thư, người nói đúng, em đã có con của chàng, tiểu thư, em rất vui, tiểu thư..."

Tim ta bắt đầu run rẩy.

"Sau khi thành bị phá, em cùng đường, là tam điện hạ cho em ở lại, tiểu thư, ngài đối với em yêu ai yêu cả đường đi, huống chi là người. Tiểu thư, người vì sao lại muốn giết ngài?"

Hắn... hắn... Ta kinh ngạc nhìn về phía Nhan Thước, hắn nằm sấp trên mặt đất, hơi thở mỏng manh, chuyện vừa rồi đã muốn tiêu hao hết toàn bộ khí lực của hắn, hắn hiện tại đã giống như ngọn đèn dầu leo lét sắp tắt. Nhưng mà, ngay cả khi như vậy, ánh mắt hắn vẫn ôn nhu như trước, ôn nhu như trong rừng hoa đào, vĩnh viễn là cảnh xuân tươi đẹp.

"Tiểu thư, Thị Yến giao chiến, tam điện hạ vâng mệnh công thành, ngài lo lắng cho an nguy của tiểu thư, cho nên chỉ ở ngoài thành khuyên hàng, dân chúng cũng không muốn đánh giặc, lão gia cũng không muốn đánh, kéo dài một tháng như thế, hai nước chuẩn bị ký kết hòa hảo, ai ngờ tiểu thư tựa như ma xui quỷ khiến, đi thẳng lên trên tường thành, không ai ngăn

được, sau đó nhảy xuống... Tiểu thư... tiểu thư đáng thương của em..." Tiểu Lan quỳ rạp xuống đất, đau đớn khóc thành tiếng.

Mà ta nghe thấy tiếng khóc của nàng, lòng bàn chân có cái gì dâng lên, lại có cái gì đó lắc lư rời khỏi cơ thể ta, làm ta bỗng trở nên nhẹ nhõm.

"Nghịch chương, đi"

Một đạo bạch quang bay thẳng đến, rõ ràng là hướng tới ta mà đánh, lại xuyên qua cơ thể ta, đánh trúng cái gì đó ở phía sau ta, ta nghe một tiếng thét cực lớn, huyên náo cả không gian, bạch y nhân tiến đến giữ chặt ta, trong nháy mắt kéo ta bay xa mười trượng, khi dừng lại, nhìn lại nơi lúc này vừa đứng, có một bóng đen kêu rên.

Ta nhin không được hỏi: "Kia là gì vậy?"

Bạch y nhân nhượng màu: "Cô không nhận ra sao?"

Ta chậm rãi bước lên trước vài bước, cái bóng kia ngẩng đầu lên, thời gian dường như ngưng đọng lại trên hồng trần, rõ ràng là một gương mặt đen xì, ta lại mơ hồ nhận ra mái tóc dài màu trà mềm mại như tơ.

Thanh Tử.

Là chàng...

Cái bóng đó quay lại, giãy dụa, rên rỉ, vươn tay về phía ta run rẩy, phảng phất như cầu xin.

Ta vừa định tiến đến, bạch y nhân đã giữ chặt ta "Đừng đi, cô đến giờ vẫn chưa rõ sao? Hẳn là ác linh xâm chiếm thân thể cô, bóp méo trí nhớ của cô, khiến cho cô làm ra những chuyện điên cuồng như vậy."

Ngày hôm đó, ta nhảy xuống tường thành, chết trong vũng máu, phụ thân nhất thời nổi điên, đơn thương độc mã lao ra cửa thành khiêu chiến

Thị Quân, bị trường thương đâm chết, sau đó là mẫu thân, ca ca... Còn có Nhan Thước, Tiểu Lan... Lúc này, thiếu chút nữa bọn họ đã chết trong tay ta. Những chuyện này, thì ra đều do Thanh Tử ban cho, tại sao chứ?

Thanh Tử, tại sao lại muốn làm vậy?

Chàng trách ta không báo thù cho chàng?

Hay là trách ta vi phạm lời thề, đã yêu người khác?

Hay là lại càng trách nhất đại danh tướng chỉ vì mấy chữ môn đăng hộ đối mà ích kỷ đã hại cả đời chàng?

Cái loại oán hận mãnh liệt lúc trước phảng phất như trở lại cơ thể ta, nồng đậm mà lạnh lẽo. Ta nghĩ, ta biết oán hận của chàng, cảm ứng được đau khổ của chàng, càng hiểu rõ sự đau thương của chàng.

Đáy mắt bỗng nhiên dâng trào nước mắt, ta nhìn bóng dáng không ra hình người kia, thấp giọng nói: "Thả hẳn đi"

"Hẳn là ác linh"

Ta lắc đầu, kiên trì nói: "Buông tha hẳn đi, cầu xin người"

Bạch y nhân nhìn ta, thở dài hồi lâu, ngón tay lướt trên dây đàn nói: "Đến đây"

Cái bóng kia hóa thành một đạo quang, bay đến bên trong cây thụ cầm.

"Thanh Tử, nếu như phụ thân đồng ý cho chúng ta thành thân, thành thân xong, ta không muốn ở trong một tòa thành nhỏ nhỏ nữa, chàng dẫn ta ra bên ngoài xem được không? Ta muốn dạo Tam Ngô, thưởng Giang Nam, phóng ngựa nơi biên cương, trèo lên đỉnh Côn Lô, chàng đi cùng ta, được không?"

"Thanh Tử, chàng cười lên thật đẹp, ta thích nhất là nhìn chàng cười, sau này chàng nên cười nhiều hơn nữa nha"

"Thanh Tử, chàng xem tán mai này, nghe nói tuổi tác của nó tương đương ta, chờ đến khi chúng ta già đi, có thể ngồi dưới đây hóng mát, ta vĩnh viễn vĩnh viễn muốn ở bên cạnh chàng..."

Đó là lời thề trước đây đã lâu, cùng cái bóng đen trôi vào trong cây thụ cầm, hóa thành một tiếng thở dài, nhẹ như gió.

Ta xoay người lại, nhìn thấy đôi mắt của Nhan Thước, trong con người trong suốt như hồ phách, có bóng hình ta, nhợt nhạt, dường như bất cứ lúc nào cũng sẽ biến mất.

Hắn gọi ta: "Đồng Đồng"

Ta khép mắt lại.

Nhan Thước, ta và người kiếp này vô duyên. Khi còn sống, ta trước vì Thanh Tử mà thương tâm, không muốn lập gia đình, sau vì hai nước biến thành thù, không thể thành thân, mà nay, người và quý lại không chung đường. Mặc dù người có thể gặp ta, mặc dù người có thể gọi ta, nhưng người làm sao giúp ta sống lại được? Nếu có sống lại thì cha ta cũng đã chết dưới thương của quân người, mẹ ta máu đổ trước quân người, cừu hận lớn như vậy, làm sao ta có thể quên, làm sao ta lại dám quên?

"Đồng Đồng..."

Nếu như thế gian này chưa từng chiến tranh.

Nếu như thế gian này không phân chia ranh giới.

Nếu như ta không chết...

Nhan Thước, kết cục của chúng ta nhất định sẽ không giống như bây giờ. Nhưng mà, hiện tại tất cả đều không kịp nữa rồi.

Ta xoay người, Tiểu Lan khóc gọi ta: "Tiểu thư, đừng đi! Tiểu thư..."

"Ngốc quá" Ta nhếch môi lên, nhẹ nhàng cười, "Quên rằng ta đã nói với em, chỉ cần còn sống là còn hy vọng rồi sao. Em phải sống cho tốt"

"Tiểu thư, tiểu thư!"

Ta làm như không nghe thấy, tiếng gọi phía sau càng lúc càng xa.

8.

Có tiếng bước chân từ xa tới gần.

Quay đầu nhìn lại, bạch y nhân khoanh tay, cười âm đạm với ta.

"Người là ai?"

"Đại phu". Dừng lại một chút, rồi nói tiếp, "Không chỉ trị cho người, mà còn trị cho quỷ"

Ta nhin không được mỉm cười, nâng tay áo che trán, nhìn y nói: "Trên đầu ta bị thương như vậy, khi nào sẽ khỏi?"

"Vậy thì phải xem cô muốn khi nào thì khỏi"

"Nói vậy là có ý gì?"

Đôi mắt bạch y nhân chớp vài cái, chậm rãi nói: "Cô biết Tiểu Lan đã có mang, tám tháng sau nàng sẽ sinh con gái, nếu cô đồng ý, hãy đầu thai làm con nàng, đời sau cùng họ tái tục tiền duyên"

Đề nghị này quả thực mê người, nhưng mà, ta nhìn con đường mờ mịt, trong sương khói, vô số những cái bóng bay tới bay lui. Đó cũng là

những quỷ hồn, cùng chết trong chiến loạn giống ta, chẳng qua là ta may mắn hơn so với bọn họ, bởi vì sau khi ta chết, Nhan Thước đã xây dựng mộ bia tại nơi ta nhảy xuống, để ta có chỗ đi về. Còn oán hận của Thanh Tử, cùng lời hứa của bạch y nhân đã khiến ta thoát khỏi sự giam cầm của mộ phần, có thể tự do đi khắp nơi, cùng người sống nói chuyện. Nhưng những vong hồn này giữa trời đất mịt mù, không có chỗ để đi, không có chỗ để dựa vào, cũng không biết khi nào mới có thể đi đầu thai chuyển kiếp.

"Người là đại phu?"

"Đúng vậy"

"Quản cả sinh và tử sao?"

"Đúng vậy"

Ta chậm rãi nói: "Vậy, có nhận đồ đệ không?"

Y khẽ run lên, rồi như hiểu rõ ý tứ của ta, lại lộ ra vẻ kinh ngạc.

Xa xa, nơi chân trời, quầng mây đỏ ngàn dặm là hoàng hôn. Mặt trời lặn, tà dương trải dài trên thành trì đổ nát, nhưng lại lộ ra dấu hiệu hồi sinh.

Cái chết của ta là một chuỗi bi kịch, trên thế giới này không chỉ có bi kịch của một mình ta, cho nên, ta hy vọng có thể vì bọn họ làm chút gì đó, không để cho bi kịch của Thanh Tử và ta lại phát sinh.

"Nhận ta làm đồ đệ đi". Ta cười với bạch y nhân, dùng một loại thần thái như mây bay gió thổi, "Trên đường đi cô đơn, sao không mang ta cùng đồng hành?"

Y nhìn ta, thời gian chầm chậm trôi.

Khi hoàng hôn cùng tia nắng mặt trời cuối cùng đã tắt, y rút cuộc mở miệng: "Tên ta là Khinh Trần"

"Sư phụ cao cao tại thượng, xin nhận một lạy của đồ nhi Đồng Đồng"
Ta quỳ xuống, thấy xa xa, có ngọn đèn được thắp sáng lên, chiếu sáng trong
đêm tối.

Tựa như số mệnh.

Tựa như ngày mai của Yến Thành.

Cũng tựa như Khinh Trần cùng thụ cầm của y.

Hạt bụi nhẹ đáp trên ngọc cầm. (3)

(1) Thụ cầm: đàn hạc (2) Khẩu âm: tiếng địa phương (3) Nguyên văn là
"Khinh trần tại ngọc cầm". Khinh trần là hạt bụi nhẹ bay, cũng là tên của vị
đại phu Khinh Trần.

THẤT DẠ ĐÀM

Thập Tứ Khuyết
www.dtv-ebook.com

Chương 3

Thành Bích

1.

Mưa thu tí tách rơi suốt đêm, ngày thứ hai, sắc trời vẫn âm u như thế. Toàn bộ hồ Yến Tịch bị mưa và sương mù bao phủ, ngay cả những chiếc đèn lồng treo trước phường thuyền cũng ảm đạm, chỉ tỏa ra thứ ánh sáng mờ mờ.

Kim Chi ở bên ngoài không ngừng vò nhàu xiêm y, lo lắng nói: "Cung Thất thật sự sẽ đến sao?"

"Hắn sẽ đến." Ta nhìn vào gương, cầm một cây phượng trâm cài lên tóc, đây là cây phượng trâm đặc biệt, ta đã dùng một ngàn lượng thuê Thiên Hạ Đệ Nhất Thần Thủ lén sao lại bản vẽ từ bảo khố ở phủ Hầu gia, lại thỉnh Thiên Hạ Đệ Nhất Xảo Tượng làm ra một cái giống hệt như vậy, vì thế, kế hoạch của ta chậm lại ba tháng. Trong nháy mắt, đã tới mùa thu.

Kim Chi vẫn lo lắng "Mưa lớn như vậy, không chừng hắn sẽ không đến".

"Yên tâm, hắn nhất định sẽ đến". Ta xoay chiếc gương đồng lại, nhẹ nhàng đứng dậy, kéo váy đi đến bên cầm án (1) "Hàng năm vào đầu tháng mười, hắn đều tới nơi này, bảy năm qua chưa từng quên một năm.

Một trận gió lạnh thổi vào khoang thuyền, rèm hoa bay lên, có thể thấy được bên ngoài trời mưa trắng xóa, cũng không phải cảnh trí đẹp đến cỡ

nào, nhưng vì một đoạn truyền thuyết mà trở nên không giống bình thường nữa.

Bảy năm trước, Cung Thất công tử cùng với phu nhân Chu Hạnh của hắn gặp nhau lần đầu tại đây.

2.

Cung Thất là người như thế nào? Hắn không chỉ được mọi người công nhận là mỹ nam tử, mà còn là kẻ si tình cả thiên hạ đều biết.

Chu thị mất tích trong đêm tân hôn, từ đó về sau Cung Thất vẫn không tái hôn, phái người tìm kiếm tung tích của thê tử nhưng đều bật vô âm tín. Hàng năm vào đầu tháng mười, hắn đều đến bên hồ Yến Tích, chờ Chu Hạnh.

Chỉ cần là người, ít nhiều gì cũng có điểm khiến người ta chỉ trích, mà hắn thì vô cùng hoàn mỹ, ngay cả kẻ độc ác nhất cũng tìm không ra cơ nào để công kích hắn. Người như vậy, thật là... nhìn không thuận mắt chút nào.

Ta chán ghét nhất là loại người trời sinh cái gì cũng có như thế này, trong khi người khác khổ sở mưu sinh, hắn lại được may mắn ngồi không hưởng thụ tất cả. Vừa mới chịu một chút trắc trở như vậy, lại càng được nhiều người thông cảm yêu mến, dựa vào cái gì chứ?

Bởi vậy, ta tiếp nhận vụ giao dịch mà người khác không dám, cũng không chịu nhận – trước đông chí, giết chết Cung Thất. Đối tượng giao dịch là người nhà Giang quý phi, mưu toan diệt trừ hắn để đả kích thế lực của hoàng hậu. Sự xấu xa của chính trị quả nhiên là thứ không có nguyên tắc và đạo lý nhất thế gian này, bất quá, cũng chính vì nó không có đạo lý, ta mới có thể sinh tồn.

Ta là một sát thủ, sống bằng thù lao của việc lấy đi sinh mạng người khác. Ba năm trước, sau khi giết chết đại sư huynh ta đã thăng lên đứng thứ

hai trong tổ chức, chỉ sau sư phụ, người đã một tay huấn luyện ta.

Bây giờ là giờ Ty, ta tiếp tục nhẫn nại. Nhẫn nại cho đến thời khắc mà Cung Thất kia xuất hiện.

3.

Giờ Tuất, sắc trời càng nặng nề, ánh sáng từ thuyền hoa mờ mờ rọi xuống mặt hồ xanh biếc, sóng gợn lăn tăn.

Sự nghi hoặc của Kim Chi sớm đã chuyển thành bất an, bắt đầu đi qua đi lại trong khoang thuyền, mặt mày nhăn nhó: "Ta nói, nếu như hãn thật sự không đến, chẳng lẽ ngươi vẫn chờ đợi như vậy? Thật không hiểu, vì cái gì rõ ràng có đường gần ngươi không chịu đi, lại đi đường vòng. Quản gia Cung phủ không phải đã bị chúng ta mua chuộc, nguyện ý toàn tâm trợ giúp chúng ta ám sát Cung Thất sao? Thay vì ở trong một cái thuyền rách nát chờ đợi trong thời tiết quý quái này, không bằng trốn trên xà ngang phòng ngủ Cung Thất, cơ hội càng nhiều hơn!"

Sâu trong lòng ta khẽ thở dài, khó trách Kim Chi võ công so với ta rõ ràng cao hơn, lại vĩnh viễn chỉ đứng thứ mười trong tổ chức, cô ta thiếu kiên nhẫn, mà thiếu kiên nhẫn thì cho dù võ công có giỏi tới đâu, cũng không thể trở thành một tay sát thủ chuyên nghiệp được.

Đúng lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng trống canh, ba tiếng dài ba tiếng ngắn, trong nháy mắt thân thể Kim Chi trở nên căng ra, ta cũng lấy tấm vải phủ trên cây đàn xuống.

Cung Thất đã đến.

Ba tiếng trống ngắn kia là tín hiệu của đồng bọn ta.

Tay ta lướt trên dây đàn, bắt đầu đạ tấu. Tuy rằng ta thạo cầm, nhưng để đàn khúc nhạc này ta vẫn phải tốn rất nhiều công sức. Khúc nhạc này có

tên rất đẹp, đó là "Khán Chu Thành Bích", nghe nói bảy năm trước, Cung Thất ra ngoài chơi lễ đạp thanh, chính là bị tiếng đàn này hấp dẫn, cố tình tìm gặp vị cô nương đánh đàn, sau khi rèm thuyền được vén lên, thiếu nữ bên trong mở to đôi mắt như sương mù mênh mông, vẻ mặt hoảng sợ.

Đó là Chu Hạnh, thiếu nữ mù Chu Hạnh, một bông hoa đại dựa vào cầm nghệ mà kiếm sống trong chốn phong trần.

Bất chấp sự phản đối của mọi người, Cung Thất cưới nàng, hôn lễ của bọn họ trở thành sự kiện chấn động nhất lúc bấy giờ. Có người cười nhạo, có người cực kỳ hâm mộ, có người tiếc hận, tất cả đều có, nhưng kết cục thì không ai ngờ tới, tân nương biến mất trong đêm tân hôn, từ đó giống như bị bốc hơi khỏi nhân gian. Cung Thất năm năm kiếm tìm, tháng tháng trông mong, ngày ngày chờ đợi, nhưng Chu Hạnh không xuất hiện nữa.

Ngày hôm nay, sau sáu năm mười tháng, người xuất hiện, là ta.

"Người... là ai?" Thanh âm trong sáng rõ ràng, êm dịu như rượu ngon tuyệt thế, xuyên qua màn mưa, truyền vào khoang thuyền.

Tay ta đột ngột chặn lại tiếng đàn, dây đàn không chịu nổi áp lực nên đã đứt đoạn, cùng lúc đó, Kim Chi cầm theo đèn lồng xuất hiện, dịu dàng cười nói: "Đêm mưa lạnh lẽo, công tử vì sao lại một mình đứng trên bờ chịu mưa? Không bằng lên thuyền uống chén trà nóng?"

4.

Khi Cung Thất tiến vào, ta đang thay dây đàn. Nghe tiếng bước chân, cũng biết là hắn đã vào tới, càng biết hắn đang chăm chú nhìn ta, nhưng ta không ngẩng đầu lên, chỉ chăm chú tháo dây đàn cũ xuống, căng dây đàn mới, chỉnh lại dây, thử âm.

Ta muốn hắn mở miệng trước.

"Nàng là... ai?" Hãn quả nhiên kiềm chế không được, xông về phía trước vài bước, tóm lấy tay ta.

Ta thuận thế ngửa đầu, lọt vào trong tầm mắt ta là bạch y tựa như sương, đôi mắt hãn trong sáng tựa lưu ly, sâu trong con ngươi phản chiếu lại dung mạo ta, mi thanh miệng nhỏ, dưới mắt phải khoảng ba phân có một nốt ruồi nhỏ hình giọt nước – đây không phải bộ dáng của ta, mà là của Chu Hạnh. Trâm cài tóc trên đầu cũng không phải của ta, mà là của Chu Hạnh.

Ta tính toán nửa năm trời, chính là vì thời khắc này.

"Đặng hỏa lan tàn, nguyệt bạch ảnh lãnh, nguyên thị cự thì hành lộ. Uyên mộng nan tỉnh tửu nan tẫn, khởi vọng mạch thượng vân thụ? Tiểu tha anh tư tú, âu minh tự cự, khước vong quy đồ... Tây quân, chàng nói, ta là ai?"

Ánh mắt Cung Thất nhất thời trở nên mơ mơ màng màng, nửa đoạn từ này, một tiếng Tây quân này, ta không tin người nghĩ không ra. Tây quân, Tây quân, ngày xưa Chu Hạnh dùng hai chữ này để gọi hãn, từng tiếng, từng tiếng, đứt ruột đứt gan.

"Nàng..." Đầu ngón tay hãn run rẩy lan đến toàn thân, giữ chặt lấy ta, trong vẻ mặt ba phần kinh ngạc, ba phần hoan hỉ, ba phần phiền muộn còn có một phần do dự, "Làm sao mà có thể như vậy được... Làm sao có thể chứ! Nàng, gương mặt nàng... Ánh mắt của nàng..."

Ta bật cười, trong tiếng cười có ba phần thương, ba phần oán, ba phần buồn bã, còn đọng lại một phần thê lương, "Đúng vậy, Tây quân, ta đã trở về. Thế nhưng, ta đã không còn là ta trước đây nữa..."

Khi ta biết bộ dáng của mình và Chu Hạnh có bảy phần giống nhau, ta liền lập ra kế hoạch giết người này – giả làm Chu Hạnh tiếp cận Cung Thất, tìm thời cơ hạ độc cho hãn chết. Sau khi sự việc hoàn thành, ta cũng biến mất, người ta cũng chỉ cho là Chu Hạnh lại biến mất thêm lần nữa.

Những giao dịch ta tiếp nhận trong mười năm nay, số lần thực sự vận dụng võ công rất ít, sở trường của ta là sử dụng mưu kế, hơn nữa, bí quá hóa liều, sự việc càng hoang đường vô lý, cơ hội thành công lại càng cao. Bởi vì, thế giới kỳ quái này vốn là toàn là những điều thị phi điên đảo, tựa như bản đồ kho báu, tuyệt thế kiếm phổ, càng mơ hồ ngược lại càng có nhiều người tin.

Cung Thất sẽ tin sao?

Cung Thất nhìn ta chăm chăm, nhìn ta thật lâu, hẳn nhìn ta đến mức ta có cảm giác giống như mình đã phạm phải lỗi lầm gì đó, ngay lúc đó, hẳn giang hai tay ôm lấy ta, dùng giọng nói trầm thấp dễ nghe, nói từng chữ từng chữ một: "Ta rốt cuộc đã đợi được nàng... A Hạnh"

5.

Ta theo Cung Thất về Cung Phủ.

Chân trước vừa mới bước vào cửa phủ, sau lưng một vị nam tử mặc áo xanh khoảng bốn mươi tuổi đến thông báo: "Lão gia muốn gặp... phu nhân" Ta để ý lúc hẳn nói tới hai chữ phu nhân ánh mắt thoáng chút ngập ngừng, thầm nghĩ lời mời này chắc cũng không bình thường, không chừng là một bữa Hồng Môn Yến.

Mà ta đã tới bước này rồi, cũng chỉ có thể đi tiếp.

Đi đến cuối hành lang dài uốn thành chín khúc, một tòa nhà đẹp đẽ cao quý hiện ra trước mắt. Kỳ thực ta từng đến Cung phủ thám thính, không để kinh động đến bất cứ ai, dò xét hết thảy từng cấu trúc lớn nhỏ trong phủ. Bởi vậy, ta biết lúc này quản gia đang dẫn ta tới nghị sự đường của Cung phủ, lão Hầu gia thường ở trong này tiếp kiến những vị khách quan trọng. Hẳn chọn nghị sự đường để gặp ta, cho thấy chẳng qua ta chỉ là một vị "khách nhân" chứ không phải con dâu của hẳn.

Ta hạ tầm mắt xuống, nét mặt biểu lộ vẻ khiêm tốn đi vào phòng. Bốn cánh cửa phòng lập tức đóng lại. Ta đang ở giữa một gian phòng lớn kín mít, chính giữa có đặt một tấm bình phong, giờ phút này, tất cả các ngọn đèn đều chiếu vào người ta, bởi vậy, ta chỉ thấy bên kia tấm bình phong bằng ngọc tử đàn có một bóng người.

"Mời ngồi" Từ bên kia truyền tới một giọng nói chậm rãi, già nua mà uy nghiêm.

Hai bên trái phải có bốn cái ghế dựa, ta nghĩ nghĩ rồi ngồi xuống cái ghế cuối cùng bên tay trái. Bởi vì, nếu như giờ này là mời dự cuộc họp gia tộc, như vậy, thân phận là vợ của con trai thứ bảy nhà họ Cung, ta chỉ có thể ngồi ở vị trí cuối cùng.

Một tiểu nha hoàn vận hồng y mang đến cho ta một chén trà, sau đó, lại nghe thanh âm già nua kia nói: "Uống trà đi"

"Dạ". Vừa hé mở nắp, đã nghe mùi hương của trà lài cùng nhân sâm cầu kỳ. Ta trong lòng cân nhắc hồi lâu, ngẩng đầu, áy náy cười "Đa tạ lão gia đã quan tâm, chẳng qua... trong trà này có bỏ thêm nhân sâm, mà con không thể dùng nhân sâm, chỉ cần uống phải sẽ bị nổi ban đỏ"

"Chính bởi vì vậy nên người càng phải uống"

Ta lập tức hiểu rõ ý hẩn. Nếu như sau khi ta uống chén trà này mà không nổi ban đỏ, có thể nói ta không phải là Chu Hạnh thật. Vì vậy, ta làm ra vẻ tuy khó xử nhưng đành phải vâng lời, từ từ uống hết chén trà.

Không lâu sau, cổ ta nổi lên mấy nốt ban đỏ, nhưng vì lượng nhân sâm cho vào không nhiều, nên tình trạng nổi ban cũng không nặng so với bệnh sởi thật sự.

Phía sau bình phong quả nhiên không nói lời nào.

Trong lòng ta cười lạnh, gờng càng già càng cay, lão Hầu gia không hổ danh đã đứng vững trong chốn quan trường suốt ba mươi năm, còn nghĩ ra chiêu này để thăm dò ta – nên biết là một người dung mạo dù có biến đổi, tính cách biến đổi, nhưng chỉ duy có những yếu tố đặc biệt, nhất là dị ứng với một số thứ, vì không có phương pháp trị tận gốc, cho nên tuyệt đối cũng sẽ không thay đổi.

Đáng tiếc là lại gặp phải ta.

Là sát thủ xuất sắc nhất của Dạ Minh, lẽ nào không chuẩn bị tốt mọi thứ đã tùy tiện tới giả mạo? Tất cả những gì có liên quan đến Chu Hạnh ta đều biết, hơn nữa có thể nói là so với Cung Thất có lẽ còn biết nhiều hơn. Chu Hạnh bị nổi ban đỏ, để đề phòng vạn nhất, ta luôn mang theo một loại phấn độc, giấu trong vòng tay, thừa lúc nâng chén lên uống, nhẹ nhàng xoay tay, hít vào một tí, lập tức có thể tạo ra hiệu quả giống như vậy.

Chỉ một chiêu này, sẽ không tra được ra ta đâu lão Hầu gia.

Nội đường an tĩnh trong chốc lát, Cung lão hầu gia ho khan vài tiếng, lần thứ hai mở miệng nói: "Bảy năm trước trong đêm tân hôn, người đã đi đâu?"

Kỳ thực ta đã chuẩn bị khi có người hỏi câu này, nhưng Cung Thất lại không đề cập đến chữ nào, đang lúc buồn bực vì tổn công vô ích, cha hẳn lại hỏi tới. Vì vậy ta cúi đầu, đem những gì đã luyện tập nhiều lần trước đó đáp một cách trôi chảy: "Hồi lão gia... kỳ thực con cũng không rõ là đêm hôm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì... Con chỉ ngồi trong tân phòng, sau đó hôn mê bất tỉnh, đến khi tỉnh lại đã nằm trên một hòn đảo biệt lập. Nước suối trên đảo vô cùng thần kỳ, từ từ chữa khỏi đôi mắt con, con ở đó khổ sở bảy năm, mới gặp một con thuyền đi ngang qua, theo đó trở về đế đô."

Cung lão hầu gia hừ một tiếng lạnh lùng nói: "Chuyện vô lý như vậy người nghĩ rằng ta sẽ tin sao?"

Ta buồn bã cười: "Con biết những năm gần đây con đã trải qua nhiều chuyện kỳ quái, nói ra cũng sẽ không có ai tin, thế nhưng, con vì sao lại muốn lừa mọi người chứ? Nếu thật lòng muốn lừa gạt, con hẳn là có thể tìm một lý do tốt hơn, không cần phải kể một câu chuyện vụng về như thế này, ngay cả trẻ con cũng không tin, không phải sao? Nhưng cái chính là, thật ra... lão gia, người vốn không muốn con xuất hiện thêm một lần nữa đúng không?"

Phía sau bình phong lại một lần nữa chìm trong yên lặng.

Đi vào chỗ chết để sống lại, ta đã dùng chính chiêu này, bởi vì ta không có khả năng lập ra một lời nói dối hoàn hảo được, như vậy, nếu miễn cưỡng tạo ra một câu chuyện đến một lúc nào đó sẽ lộ ra sơ hở, chỉ bằng ngay từ đầu tạo ra câu chuyện có trăm ngàn chỗ hở. Quan trọng nhất là, ta biết lão hầu gia không thích Chu Hạnh, ngoại trừ Cung Thất ra, trong phủ từ trên xuống dưới không ai ưa Chu Hạnh cả. Cho dù ta thật sự là Chu Hạnh, cũng gặp phải trăm ngàn mối nghi kỵ, cho nên, căn bản không cần vì vậy mà lo lắng, chỉ cần Cung Thất tin tưởng ta, những người khác tin hay không đều không quan trọng.

Bởi vì tại Cung gia, người có tiếng nói quan trọng nhất là Cung Thất.

Mà điều này ta đã làm được.

Vì lão Hầu gia không hỏi thêm gì nữa, liền sai quản gia đưa ta trở về.

Đi ra khỏi cửa nghị sự đường, ta thấy Cung Thất đứng trước lan can bằng đá bạch ngọc, nhìn mưa thu bên ngoài, không biết đang nghĩ gì. Nghe thấy tiếng nói vang lên, hẳn quay người lại đưa tay về phía ta: "Không có việc gì chứ?"

Hắn chau mày lại, toát ra vẻ quan tâm sâu sắc, vì vậy ta cười thật tự nhiên: "Vâng, không có việc gì"

"Vậy là tốt rồi. Nàng biết là cha ta đối với nàng vẫn còn khúc mắc, lần này nàng trở về, nếu người không hỏi rõ ràng trong lòng sẽ không thoải mái. Vô luận người nói gì nàng cũng đừng để trong lòng..."

Ta giơ ngón trỏ đặt lên môi hẳn: "Ừm, không cần nói nữa. Thiếp hiểu mà, tất cả... thiếp đều hiểu." Ta thuận thế tựa đầu vào lòng hẳn, cử chỉ vô cùng thân thiết, nhưng ánh mắt lướt qua bờ vai hẳn, nhìn về nơi xa xăm.

Tất cả chỉ vừa mới bắt đầu. Cung Thất, hãy để cho ta cùng người ngắm hoa cúc nở, chơi trò cổ nhân đi.

6.

Ngoài cửa sổ mưa rất lớn, mà bên trong cửa sổ hơi nước hòa với khí trời, ấm áp như mùa xuân.

Ta thoải mái ngâm mình trong thùng gỗ, đung đưa hai chân, cánh hoa theo làn nước trôi trên da thịt. Không gì có thể sánh bằng trong đêm mưa thu tầm tã, hưởng thụ bằng việc ngâm mình trong làn nước ấm thơm ngào ngạt. Ngược lại với thú vui của ta, lấy thân phận là "nha hoàn" hầu hạ ta tắm rửa, Kim Chi ở bên cạnh nghiêng răng trách hận, nhịn không được hậm hực nói: "Người thực sự không sợ sao! Người không lo lắng gì sao?"

"Lo lắng cái gì?" Ta lấy cái khăn mặt tắm nước nóng đắp lên trán, nheo nheo mắt chậm rãi nói, "Cung phủ chúng ta đã vào được, lão nhân kia tạm thời cũng xem như đã qua được, ta còn gì phải lo lắng?"

"Người!" Nàng di di chân, "Ta nói là tối hôm nay đó, buổi tối đó! Đợi lát nữa Cung Thất muốn vào với người, cùng người... ở chung phòng thì làm sao bây giờ?"

Ta phì cười một tiếng, chăm chú nhìn nàng không chớp mắt.

Nàng bị ta nhìn, gương mặt ngày càng đỏ lên, cuối cùng lớn tiếng nói: "Người nhìn cái gì? Ta nói có gì buồn cười sao?"

"Không, không thể không cười..." Ta khép hờ mắt lại, ý cười thêm sâu, "Thật ra, chuyện kia cũng không có gì là không tốt."

Kim Chi nhảy dựng lên: "Này! Chúng ta là sát thủ, không phải là kỹ nữ!"

Kim Chi vẫn cho rằng sát thủ cũng nên có nguyên tắc, bởi vậy nàng chăm chỉ học võ công, hy vọng tất cả mọi chuyện đều sử dụng kiếm để giải quyết. Ý tưởng khờ dại này thực tốt làm sao, tận trong đáy lòng ta cực kỳ hâm mộ, nhưng ngoài miệng thì vẫn như trước, cười nhạo nói: "Cái chính là, trên đời này không biết có bao nhiêu là nữ tử ao ước có thể cùng Cung Thất ở chung một đêm đâu, cứ nghĩ như vậy, ngược lại nếu ta ở cùng hẳn không phải sẽ cảm thấy vinh hạnh sao?"

Nàng há hốc mồm, kinh ngạc nhìn ta hồi lâu, cuối cùng vung khăn mặt bỏ đi.

Ta lấy cái khăn ướt trên trán xuống, che mặt mình lại, sau đó tựa đầu lên thành thùng gỗ. Hơi nước bốc lên, cảm giác buồn bã làm ta khó thở.

Kỳ thực sát thủ và kỹ nữ cũng không khác nhau là mấy, nếu như cuộc sống còn một tia hy vọng, ai lại muốn làm những việc này. Chẳng qua, sau khi làm công việc này, đều nhận ra rằng cuộc sống lại tiếp tục đi xuống, là một mảng tối đen như trước, không chút ánh sáng. Vì sao ta lại trở thành sát thủ? Ngay thời điểm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Vì sao ta lại không nhớ ra được chút nào? Khi ta cố hết sức để nhớ lại, trong đầu chỉ có một mảng hỗn độn đen tối.

Đó là một loại cực kỳ, cực kỳ... tuyệt vọng 7.

Sự lo lắng của Kim Chi rốt cuộc là dư thừa.

Bởi vì đêm hôm đó Cung Thất không đến.

Ngày thứ hai khi ta vừa rời giường, đang chải đầu, hăn mới xuất hiện, đi tới cầm lấy cây lược trong tay ta, chải đầu giúp ta. Tay hăn ấm áp linh hoạt, nét mặt hăn vô cùng hòa nhã thân thiết, nhìn không ra có gì khác lạ. Chỉ có điều, đêm qua hăn không hề đụng tới ta.

Dường như nhìn ra sự nghi ngờ của ta, hai tay hăn ôm lấy ta từ phía sau, nhìn vào ta trong gương mỉm cười nói: "Ta sẽ cho nàng một hôn lễ hoàn toàn mới, hãy để tất cả mọi thứ bắt đầu lại một lần nữa."

Ta a một tiếng, khẽ nhướng mày: "Vậy chàng đã chọn được ngày lành chưa?"

"Chọn được rồi. Ngày hai mươi một tháng mười một, cũng chính là ngày đông chí. Ngày lành tháng tốt, mọi sự đều tốt, nàng cảm thấy thế nào?"

Tim ta khẽ giật thót, nhưng trên mặt lại thể hiện một nụ cười vô cùng quyến rũ: "Đương nhiên là tốt. Thật sự quá tốt."

Thật là... tốt quá.

-__Ta bị nghi ngờ rồi.

Là ai bán đứng ta? Là ai để lộ tin tức? Hay là, việc chọn ngày đông chí đó chỉ vừa vặn trùng hợp thôi? Ta nhìn vào gương, thấy hăn cười, nét mặt ôn hòa, nhưng trong ánh sáng lung linh này, phảng phất như đó chẳng qua chỉ là ảo giác.

Người này thoạt nhìn dường như rất dễ hiểu, nhưng về sau lại có cảm giác kỳ thực không thể đoán ra điều gì ở hăn cả.

Cũng tốt thôi, trò chơi mà quá dễ dàng sẽ không còn thú vị.

Hôm nay là ngày hai tháng mười, cách đông chí chỉ còn có năm mươi ngày. Mà năm mươi ngày, cũng đủ để ta đem loại độc dược mới vừa nghiên cứu chế ra, mỗi ngày cho một liều vào trong chén trà của hân, trước khi uống đến liều thuốc cuối cùng, người trúng độc cũng không nhận thấy gì, chờ đến khi phác giác ra, cũng không còn thuốc nào có thể giải được.

Ta đặt cho loại độc dược này một cái tên, gọi là – Khán Chu Thành Bích.

8.

"Thím La, bà có nghe nói gì không? Hiện giờ bên ngoài đều truyền nhau rằng tân phu nhân nhà chúng ta là mượn xác hoàn hồn, chẳng những diện mạo thay đổi, ngay cả đôi mắt cũng không mù nữa."

"Má Trương, bà ở trong phủ lâu nhất, từng gặp qua thiếu phu nhân chưa? Bà có cảm thấy, đó có phải là nàng thật không?"

"Ta không thể nói chính xác, có điều những thứ nàng ăn uống hay như cách sinh hoạt hàng ngày chẳng hạn, đều giống như lúc trước. Nhưng nếu như trước đó ta không biết chuyện, ta cũng khẳng định đó là hai người khác nhau."

"Lại nói vị thiếu phu nhân này của chúng ta thật đúng là quý dị. Không biết tại sao ngay đêm tân hôn lại mất tích, rồi không biết tại sao lại xuất hiện, đôi mắt cũng không biết tại sao mà khỏi..." Giọng nói nhỏ xuống vài phần "Ta nói, không chừng đúng là quý đấy"

Ta ho khan một tiếng, những tiếng bàn tán tại phòng bếp nhất thời ngừng lại. Lúc này ta mới đẩy cửa bước vào, mấy đầu bếp nữ bên trong, quả nhiên ai cũng mang sắc mặt xấu hổ.

Ta mỉm cười với bọn họ: "Mới nãy Tây quân nói muốn ăn sủi cảo nhân tôm bóc vỏ, đã làm xong chưa?"

Một người đầu bếp nữ vội vàng mang khay đựng thức ăn lên: "Tốt quá, chúng tôi vừa định mang đi đây, sao lại phiền thiếu phu nhân tự mình tới lấy chứ?"

"Dù sao cũng tiện đường. Không phiền các người làm việc nữa, ta đi đây." Ta đón lấy khay thức ăn, kéo váy xoay người lại, một chân vừa mới bước qua cửa, quay đầu lại "À đúng rồi, dưới ánh mặt trời ta có bóng, nên ta không phải quý đâu."

Gương mặt bọn họ lập tức đỏ bừng.

Ta vừa cười vừa mang khay thức ăn đi về hướng hậu hoa viên, Cung Thất đang ở dưới mái đình ngọc lưu ly chờ ta đến chơi cờ, nhìn thấy ta, liền nhướn mày: "Có chuyện gì thú vị sao? Vẫn còn cười không ngừng thế kia."

"Nói như thế nào đây..." Ta lấy sủi cảo ra, chia cho hần cùng ăn, chậm rãi nói "Chàng tin là có quý không?"

Ánh mắt hần khẽ biến đổi, yên lặng nhìn ta "Có người nói bậy bạ gì với nàng phải không?"

Xem ra, hần quả nhiên cũng nghe thấy lời đồn đãi này.

Ta cười, nghiêng đầu hỏi lại: "Nếu như thiệp là quý thật, chàng có sợ không?" Vừa dứt lời, đột nhiên hần duỗi tay ra, cánh tay ôm lấy ta, đặt ta ngồi trên đùi hần.

Ta không khỏi ngẩn người ra, hần ôm ta thật chặt, tựa đầu trên vai phải của ta, thanh âm thấp như tiếng thở dài, rồi lại từ từ trở nên kiên định: "Không sợ. Với ta mà nói, vô luận nàng là người hay quý, mắt có sáng hay không, đều không quan trọng. Quan trọng là, nàng đã trở lại, hiện tại, đang ở cạnh bên ta. Như thế này cũng đủ rồi."

Ta rút tay trở lại trong tay áo, đầu ngón tay bấm chặt vào lòng bàn tay, sự đau đớn vô cùng rõ ràng đã nhắc nhở ta tất cả những gì trước mắt đều là ảo ảnh trong mộng, có điều... thật là đẹp.

Những lời tâm tình như vậy, thật là đẹp.

Tay ta chậm rãi đặt trên tay hắn, nhìn cảnh trời chiều bên ngoài đình, cuối cùng cười ảm đạm "Chu Hạnh thật may mắn, kiếp này gặp được Tây quân."

Người may mắn không phải ta, người nhận được sự thâm tình của Cung Thất, cho tới giờ cũng chỉ có Chu Hạnh.

Đáng tiếc, nữ nhân kia cũng không có phúc, không hiểu sao lại biến mất. Kỳ thực ta cũng đã từng huy động qua lực lượng trong tổ chức tìm kiếm nơi ở của nàng, nhưng cũng không có kết quả gì. Một người mà ngay cả quan phủ cùng tổ chức sát thủ đều tìm không thấy như vậy, trên cơ bản có thể nói là nàng đã chết rồi.

Ta hy vọng nàng đã chết. Bởi vì trên thế gian này không có nữ tử nào có tư cách nhận được phúc khí như vậy, không nên mơ ước bản thân có được một người như vậy, sẽ bị giảm thọ. Chu Hạnh là ví dụ tốt nhất. Mỗi thời khắc ta đều tự nhắc nhở chính mình, nhớ kỹ điều này.

Trong mắt, nắng chiều đỏ tươi nơi chân trời.

9.

Cung Thất là một tay pha trà rất ngon. Mỗi ngày vào giờ Thân, ta đều đi tới thư phòng của hắn, cùng hắn thưởng trà. Dụng cụ pha trà bằng ngọc trơn bóng đã được bày ra, trà cống phẩm vừa mới đưa tới, bàn tay cầm muôi lại đẹp như ngọc.

Gặp người này thật may mắn, hẳn đẹp hơn bất cứ người nào ta đã gặp qua, ngay cả tư thế buông chén cũng cực kỳ tao nhã. Ta nhìn động tác của hắn gần như si mê, vào những lúc này ta thường chống cằm không nói gì.

Có một lần, hắn đùa bỡn, dùng cán muôi pha trà gõ nhẹ lên chóp mũi ta: "Sao há nhìn đủ chưa?"

"Ừm" Ta thẳng thắn nói, nhưng tầm mắt lại lưu chuyển, cái ta nhìn chăm chú chẳng qua là chén trà kia.

Chén của ta và Cung Thất là một bộ, khác nhau ở chỗ của hắn màu đỏ, của ta màu lục. Mà độc dược "Khán Chu Thành Bích" được bồi ở trong cái chén màu đỏ, mỗi khi hắn nâng chén trà lên, khi hắn giở nắp ra, là tiến gần tới Diêm Vương điện thêm một bước.

Tiếp cận cái chết một cách tao nhã như vậy, làm sao mà ta không si mê cho được?

Cung Thất không hề phát giác ra điều gì, mỗi lần uống trà đều uống không chừa một giọt. Kim Chi ở phía sau ta, yên lặng nhìn hết thảy những chuyện này, nét mặt không biểu hiện gì cả.

Một ngày nọ, nàng nói với ta, nàng không muốn giờ Thân lại theo ta đi tới thư phòng nữa, bởi vì, nàng cảm thấy chán ghét loại sự việc chậm rãi như thế này, không có gì khác lạ, giết một người đang ngồi đối diện với người, mỉm cười với người, cùng người nói chuyện tâm tình. Theo phương diện nào đó mà nói, nàng giống một kiếm khách hơn, chứ không phải sát thủ.

Ta cười cười, không miễn cưỡng nàng. Kỳ thực cũng không phải là nàng ghét, chẳng qua là nàng không đành lòng, thời gian trôi qua, nàng đối với Cung Thất đã nảy sinh hảo cảm, vì thế trở nên mềm lòng, không muốn giết hắn nữa. Bất quá, nàng tuyệt đối sẽ không thừa nhận điều này.

Thế ta thì sao? Ta có mềm lòng hay không?

Ngồi ngay ngắn trước mặt Cung Thất, khi nhìn thấy bộ dáng vô cùng cẩn thận ôn nhu, châm trà cho ta một lần nữa, ta tự hỏi chính mình như thế. Đã qua bốn mươi ngày, hôm nay là ngày mười một tháng mười một, cách ngày đại hôn chỉ còn mười ngày, cách ngày hãn chết cũng chỉ còn mười ngày.

Ta có thể để hãn chết không? Hay nói, ta hy vọng hãn chết sao?

Ta vừa nghĩ, vừa thản nhiên nhìn, dùng một loại biểu tình thờ ơ quen thuộc để nhìn. Hãn đưa chén trà thẳng đến trước mặt ta: "Nàng lại xuất thần rồi."

"Không có, chẳng qua là tiếp xem quá mê mẩn thôi."

"A Hạnh..." Hãn bỗng nhiên gọi ta, đôi mắt thật sâu, như có trăm ngàn điều muốn nói, nhưng cuối cùng lại chỉ vỗ nhẹ tay ta: "Nàng có tin ta không"

"Đương nhiên là tiếp tin chàng."

Hãn vòng qua trường kỷ, đi tới ôm ta, thấp giọng nói: "Vậy thì, từ giờ đừng lo lắng gì cả, đừng nghĩ gì cả, hết thảy đều giao cho ta, nàng chỉ cần chờ tới ngày gả cho ta."

"Được" Ta dịu dàng đáp lại, dựa vào lòng hãn nhắm mắt lại. Sự tình đã đi tới bước này, ta đã không cần lo lắng, cũng không cần nghĩ ngợi, chỉ cần chờ đợi.

Chỉ còn mười ngày. Mười ngày nữa thôi... Chợt thấy ngày tháng thoi đưa, sao lại nhanh đến như vậy.

10.

Ngày thứ nhất, hấn cùng ta chơi cờ, cho phép ta đi lại, sau khi thua ta, bị vẽ rùa trên mặt, đúng lúc bạn cũ tới thăm, nhất thời quên lau đi, làm cho tất cả mọi người đều cười ha ha.

Ngày thứ hai, hấn dạy ta thả diều, khi ta thả được một nửa, cố tình dùng viên đá làm đứt dây, diều rơi vào trong hồ, ta giận, bắt hấn phải tự mình đi nhặt, hấn lặn xuống nước thật lâu không hiện lên, khi ta thấy vậy ở trên bờ thật sự lo lắng, đột nhiên hấn từ trong nước nhảy lên ôm lấy ta, kéo ta xuống hồ, cả hai đều ướt sũng.

Ngày thứ ba, chúng ta lén người hầu đi ra vùng ngoại ô thưởng ngoạn hoa cúc, khi về tới nửa đường đột nhiên trời mưa, chạy đến nhà của nông gia tránh mưa, thay áo vải thô, nhìn nhau cười, buổi tối, nông gia bị mất một con gà, đang giữa đêm, tất cả mọi người cùng giơ đuốc đi vào ruộng tìm gà, cảnh tượng vô cùng thú vị.

Ngày thứ tư, ánh trăng rất tròn, ta thắp hương bái nguyệt, hấn hỏi ta đang ước nguyện cái gì, ta hỏi lại hấn: "Nếu là chàng, chàng sẽ ước nguyện điều gì?" Hấn nghĩ nghĩ một chút rồi đáp: "Thứ nhất ta nguyện quốc gia đại sự đều do ta quản, hai là muốn đem quân thảo phạt hời tội hoàng đế các nước, ba là mỹ nữ trong thiên hạ tất cả đều trở thành vợ ta" Nhìn thấy ta kinh ngạc, hấn cười khúc khích, mặt mày nhăn nhăn "Ta gạt nàng thôi. Ta... Hiện tại ta chỉ hy vọng A Hạnh sống thật vui vẻ, giống như bây giờ, đứng ở đây, nói chuyện với ta, sau đó còn thường xuyên cười. A Hạnh, nàng cần phải cười nhiều hơn nữa"

Đêm hôm đó ta không ngủ được. Chợt nhận ra tiếng cười của ta trong bốn ngày này, còn nhiều hơn so với mười bảy năm qua cộng lại.

Ngày thứ năm, hấn có việc đi ra ngoài, ta nhìn thấy trước cửa sổ có một đóa hoa đang dần héo tàn, trên đóa hoa, tổng cộng có bảy mươi bốn cánh. Thời gian dường như ngưng lại, kéo dài đến đáng sợ, ta vẫn chăm chú nhìn về hướng cổng vòm bên ngoài viện, mãi cho đến khi một người mặc áo

trắng xuất hiện, mới khẽ thở phào. Hấn đi tới, đưa cho ta một chiếc lá phong, lá đã chuyển sang màu đỏ, có thể nhìn thấy rõ vân lá. "Chiếc lá đỏ cuối cùng của mùa thu vàng trên núi Vạn Ninh, tặng cho nàng". Ta thoáng kinh ngạc, lại nghe hấn nói tiếp: "Năm nay đã muộn rồi. Bất quá về sau, mỗi năm, phàm là trận mưa đầu tiên của mùa xuân, đóa hoa đầu tiên của mùa hạ, chiếc lá đỏ đầu tiên của mùa thu và bông tuyết đầu tiên của mùa đông, ta đều mang đến tặng nàng. Như thế, nàng sẽ cất giữ những thứ đầu tiên của bốn mùa, cho đến khi chúng ta già đi."

Đêm hôm đó ta lại không ngủ được. Chiếc lá phong ở trên tay ta, trở nên nặng tựa ngàn cân. Thật là một kẻ ngốc, ta và người lúc đó, làm sao có thể bên nhau bốn mùa mỗi năm.

Ngày thứ sáu, ta cùng với hấn đi chùa Hoàng gia xin xăm, ở phía sau viện gặp một bà lão, tặng cho ta và hấn mỗi người một đóa hoa, bà lão nói: "Đây là hoa ta mới hái từ trên núi, hai người có thể mang đi tặng cho người quan trọng nhất đối với mình, hai người vĩnh viễn không đoán trước được, có lẽ hai người sẽ chia lìa nhau thật lâu, thật lâu". Trên đường xuống núi, ta hỏi hấn: "Chàng không tặng hoa cho thiếp sao? Chẳng lẽ thiếp không phải là người quan trọng nhất đối với chàng?" Hấn dừng bước, yên lặng nhìn ta hồi lâu, mới thản nhiên cười nói: "Nhưng mà, ta không muốn phải chia lìa nàng"

Người ta nói một câu, lại bị người nghe phân thành hai nửa. Ta nghe thấy chính là "Người quan trọng nhất đối với người", hấn nghe thấy chính là "Có lẽ hai người sẽ chia lìa"

Đêm hôm đó ta lại mất ngủ. tự hỏi chính mình vì sao ta lại chỉ nghe thấy nửa câu nói đầu, chẳng lẽ trong tiềm thức ta đã bắt đầu chờ mong một điều gì đó?

Ngày thứ bảy, ta tự đóng cửa nhốt mình trong phòng không ra ngoài, ngay cả hấn tới ta cũng không gặp, chỉ nói thân thể không khỏe. Hấn đi rồi,

Kim Chi đến bên giường, nhìn ta bằng vẻ mặt vô cùng cố quái, bỗng nhiên nói: "Người không phải là làm giả thành thật, đã yêu hấn rồi chứ?"

"Còn ba ngày nữa hấn sẽ chết"

"Nhất định là người đã yêu hấn, nếu không người cũng không có vẻ gượng ép như thế, vui buồn thất thường, ban đêm không ngủ"

"Còn ba ngày nữa hấn sẽ chết"

"Ta cũng cho rằng một kẻ tuy thuộc dòng dõi quý tộc mà có những phẩm chất tốt như Cung Thất, quả là hiếm có, nhưng đừng quên, đây là nhiệm vụ của chúng ta, nếu như người vì tình cảm riêng tư mà ảnh hưởng đến nhiệm vụ, người cũng biết kết quả sẽ như thế nào rồi đó"

"Còn ba ngày nữa hấn sẽ chết" Ta vui đầu vào trong gối, không muốn nghe tiếp. Sâu thẳm trong lòng cảm thấy buồn bã, ta rút cuộc lại đi xuống đến mức cần Kim Chi tới nhắc nhở cảnh cáo sao... Từ lúc lên mười, ta được huấn luyện, trở thành đệ tử đặc ý nhất của sư phụ, hấn từng đánh giá ta bằng tám chữ: "Lớn mật đa trí, lãnh huyết vô tình". Bảy năm, mười chín nhiệm vụ, chưa từng một lần làm hấn thất vọng. Ta giống như một con sói vô cùng kiên nhẫn, coi trọng đối thủ, nhẫn nại chịu đói khát, nhẫn nại chịu giá rét, nhẫn nại chịu mọi cảm giác tra tấn, đuổi theo mục đích một kích tất trúng. Vì vậy, lúc này đây, bất quá cũng chỉ là một đoạn dày vò trong quá trình săn bắn như mọi khi mà thôi.

Chỉ cần nhẫn nại, sẽ có thể kết thúc tất cả.

Nghĩ tới đây, ta đứng dậy trang điểm khoác áo vào, Kim Chi kinh ngạc: "Người muốn đi đâu?"

Ta lạnh nhạt liếc nàng một cái, "Sắp đến giờ Thân rồi". Váy dài lê trên mặt đất, ta cảm giác mỗi bước chân đều thật nặng nề, đúng vậy, tốt lắm, cứ tiếp tục như vậy đi, rất nhanh, rất nhanh thôi ta sẽ được giải thoát.

11.

Ngoài cửa sổ, mưa thu lại giăng thêm sâu.

Hơi nước lượn lờ tỏa ra từ miệng ấm trà ngũ sắc, bên kia làn khói, là nam tử trong bộ y phục giản dị gương mặt điềm tĩnh như ngọc đẹp, hần hơi cúi đầu, lông mi thật dài rũ xuống, ánh mắt sáng ngời mà chuyên tâm.

Chuyên tâm châm trà, chuyên tâm đi tới cái chết.

Phản chiếu từ trong mắt ta, hình thành một bức họa vô cùng tinh tế, như là cảnh đẹp chỉ xuất hiện trong mộng, hay là đoạn ký ức được khắc sâu vào trong tâm trí, từng động tác, đều rất quen thuộc.

Hơn nữa, lúc này đây, chỉ còn có hai lần, nam nhân này sẽ chết. Sau khi hần chết, triều đình tất sẽ rúng động một phen, thế lực của hai phe phái một lần nữa sẽ lại phân chia, thiên hạ lại không có ngày yên ổn. Chẳng qua, thiên hạ không được yên ổn, cũng có can hệ gì tới ta đâu? Thế giới này vốn dĩ chưa từng cho ta cái gì, cho nên, vô luận nó biến thành cái gì đi nữa, ta cũng không quan tâm tới.

Đúng vậy, nó chưa từng cho ta bất cứ thứ gì.

Ta không có phụ thân, mẫu thân sau khi sinh ta ra đã bỏ rơi ta, đem ta ném vào ao phen để ta chết đuối, là một người đàn ông trong đêm vắng đã cứu ta, vớt ta từ trong ao ra, mang về nhà nuôi nấng. Thế nhưng, mục đích của hần chẳng qua là muốn có một con dâu nuôi từ bé, theo năm tháng ta dần lớn lên, ánh mắt hần nhìn ta lại càng đáng sợ. Một lần hần uống say không biết gì, liền nhào vào ta, ta dùng chày giã gạo đập vào đầu hần sau đó chạy thoát ra ngoài, rơi vào tay bọn buôn người, bị bán vào thanh lâu hầu hạ một cô nương hết sức bạo ngược, khi không vui liền dùng kim đâm vào người ta để hả giận. Vì thế ta lại trốn. Đói khổ lạnh lẽo, tới lúc cùng đường, thì gặp sư huynh.

A, đúng rồi, là sư huynh... Ta rốt cuộc đã nhớ ra, những mảng đen tối trong đầu từ từ bị đánh tan ra, ký ức lại dần nổi lên trên mặt nước, từng cảnh tượng, đều rất rõ ràng.

Sư huynh dùng ta để thử độc, có loại độc ăn vào bị nổi ban, có loại chỉ muốn nôn ra, nhưng hơn hết là sự đau đớn, đau đến chết đi sống lại, đau lẫn lộn trên đất, đau đến đập đầu vào tường hận không thể cứ như vậy mà chết đi. Tổng cộng có hai mươi đứa trẻ dùng để thử độc, chỉ có ta còn sống, sư huynh nói hãn thích ta nhất, bởi vì ta nghe lời hãn nhất, hãn phân phó thế nào ta liền làm theo thế ấy, không e ngại cũng không xin tha. Năm ta mười bốn tuổi, có một lần hãn muốn ta thử độc, nhưng cuối cùng lại trúng phải độc của chính mình, mở to mắt mà chết, ta mỉm cười hỏi hãn: "Thế nào? Nghe từ miệng người khác thuật lại cảm giác sau khi trúng độc, dù có kể lại tỉ mỉ như thế nào, so ra đều kém hơn việc chính mình tự trải qua phải không?" Sau khi nói xong, ta nhiều từng giọt từng giọt giải dược xuống đất, trước mặt hãn, chỉ cách ba tấc, có điều hãn lại với không tới, trơ mắt nhìn giải dược thấm từ từ vào đất.

Cảnh tượng đó bị sư phụ nhìn thấy. Ta vốn tưởng rằng hãn sẽ giết ta, kết quả hãn chỉ yên lặng mà nhìn ta trong chốc lát, cuối cùng gật đầu nói: "Tốt lắm, từ hôm nay trở đi, người thay thế Độc Ưng trở thành Dạ Minh lão yêu."

Qua chuyện đó, sư phụ thấy được tiềm năng của ta, ta ngấm ngấm chịu đựng bốn năm, âm thầm học trộm tất cả bản lĩnh của sư huynh, cuối cùng dùng loại độc hãn tự hào nhất để giết chết hãn. Sư phụ nói, hãn chưa từng thấy qua đứa trẻ nào nhẫn nại được như ta.

Đúng vậy, bản lĩnh lớn nhất của ta không phải là mưu trí, mà là nhẫn nại, không có bất kỳ việc gì, bất kỳ ai quấy nhiễu được quyết định của ta.

Cung Thất nâng chén trà lên, mở nắp ra, cúi đầu nhấp một ngụm: "Lần này chính là dùng nước suối Đột Tuyền, trong vắt ngọt lành, nàng ném thử

xem, có phải hơn nước giữa lòng sông Dương Tử ngày hôm qua không, tư vị có khác không?"

Yết hầu của hắn chuyển động nhẹ nhàng, phảng phất như một sợi dây vô hình, căng trái tim ta ra, nghĩ đến việc nam nhân này sẽ chết, đôi mắt hắn mất đi ánh sáng như bây giờ, tay hắn từ từ trở nên lạnh đi không còn ấm áp, hắn không còn mím cười không nói, hắn không còn có thể che dù cho ta, pha trà cho ta, khoác áo cho ta, nắm tay ta khi cùng ngắm sao vào lúc nửa đêm...

Ánh mắt ta bắt đầu trở nên mơ hồ.

Ngón trỏ của hắn chạm vào cạnh chén, ngón áp út đặt trên đĩa, tư thế tao nhã vô hạn, trong mắt ta, cuộc đời dường như chỉ dài như vậy, dài như lúc nhìn hắn nâng chén, chuẩn bị uống cạn.

Một bàn tay đột nhiên xuất hiện, đặt trên miệng chén.

Ta run rẩy một chút, mới kinh ngạc nhận ra, đó rõ ràng là tay ta. Tay của ta tại thời khắc cuối cùng, đã phản bội lại lý trí ta, làm động tác ngăn cản.

Hắn giương mắt, nhìn về phía ta, ta không dám chạm vào ánh mắt hắn, chỉ có thể hạ tầm mắt xuống, ngượng ngùng nói: "Tây quân cũng biết, thực ra thiếp vốn không thích màu xanh lục..."

"À?"

"Nên, chúng ta đổi chén đi..." Ta gần như tuyệt vọng, chậm rãi lấy chén trà từ trong tay hắn ra, lấy ra không chỉ là một chén trà, còn có kế hoạch ta đã trù tính suốt nửa năm nay, bản ghi chép những vụ giết người hoàn hảo không tỳ vết trong bảy năm qua, cùng với, sự trung thành của ta đối với Dạ Minh.

"Nếu như người vì tình cảm cá nhân mà ảnh hưởng đến nhiệm vụ, người biết kết quả sẽ như thế nào rồi đó" Lời cảnh cáo của Kim Chi vọng lại bên tai ta vào đúng thời khắc này, lạnh lẽo đến đáng sợ.

Ta túm chặt vạt áo của mình, nhìn chăm chăm vào nước trà màu xanh trong chén, thấy gương mặt của chính mình, hình ảnh phản chiếu trở thành từng luồng bóng đen, xấu xí méo mó. Vì sao lại mềm lòng? Vì sao lại ngăn cản? Lại vì sao mà kiếm củi ba năm thiêu một giờ?

Thực hận...

Thực hận...

Ta thực hận...

Hận ý kia thật lớn và phức tạp, ta nâng chén lên, đang chuẩn bị uống cạn, Cung Thất đột nhiên vươn tay đến, giựt lấy chén trà, "Trà đã nguội rồi, đừng uống." Sau đó ta trở mắt nhìn hắt hắt nước trà ra ngoài cửa sổ.

Đồng tử ta bắt đầu co lại, mồ hôi lạnh chạy dọc theo sống lưng, một thanh âm từ trong đáy lòng nói cho ta biết —— kết thúc rồi. Ta đột nhiên trở nên nhút nhát, không dám đối mặt với kết cục.

Ngay lúc đó, Cung Thất cầm lấy tay ta, nói với ta: "Để ta đưa nàng đến nơi này, đi theo ta." Tay của ta đổ mồ hôi, lạnh cứng, tay hắt lại ấm áp kiên định, dường như chỉ cần bị bàn tay đó nắm lấy, vĩnh viễn sẽ không bị vứt bỏ.

Vứt bỏ... Nếu như năm đó mẫu thân không vứt bỏ ta thì tốt rồi... Nếu bà biết ta có thể trở nên thông minh xinh đẹp như thế, liệu có hối hận vì đã vứt bỏ ta hay không? Hoặc giả nếu bà biết ta nguyện hiếu thuận nghe lời, kính yêu bà, phụng dưỡng nàng suốt đời, bà có nhẫn tâm vứt bỏ ta không? Ta có thể là đứa con gái tốt nhất thiên hạ, hoàn toàn có thể... Nhưng, chỉ vì ý nghĩ

sai lầm của bà mọi chuyện đã hỏng hết, từ đó về sau, ta vạn kiếp cũng không trở lại được.

Còn cái người đàn ông đã cứu ta, ta thậm chí đã quên mất diện mạo của hắn, mỗi ngày hắn đều dùng lời nói độc ác nhất trên đời để nhục nhã ta, hắn nói: "Người bất quá chỉ là nghiệt chủng của đôi cầu nam nữ tăng tị với nhau mà sinh ra", hắn nói: "Lão tử chịu thu dưỡng người nên người phải biết ơn, hầu hạ lão tử cho tốt", hắn nói: "Ngoài lão tử ra trên thế gian này không có ai cần người đâu, nghe rõ chưa?" Hắn nói thật nhiều, thật nhiều ta từ nhỏ đã bị những lời nói kia bóp méo, trở nên không giống với người bình thường nữa.

Còn cái ả kỹ nữ đã toan về già kia, ả càng ngày càng già đi, bởi vậy lại càng ganh ghét với tuổi trẻ của người khác. Ả nói: "Tiểu yêu tinh, xem người như vậy sau này lớn lên nhất định cũng là một tiểu yêu tinh! Nhìn xem mắt người này, nhìn xem miệng người này, nhìn xem eo người này, nhìn xem chân người này..." Ả nói tới chỗ nào, lập tức dùng kim đâm mạnh vào chỗ đó. Ta từ đó về sau trở nên ghét bỏ bản thân mình, thân thể tóc da này chính cha mẹ đã sinh ra mà còn không thương, lại bị người ta nguyện rửa ghen ghét, cái lớp ngoài này còn cần để làm gì?

Cuối cùng là sư huynh. Hắn là một kẻ điên. Kẻ điên này đã dạy ra rất nhiều thứ, ta bắt đầu dùng những thứ học được đi hại người, với ta mà nói, tất cả người trên thế gian này đều đáng chết, ngay cả bản thân mình cũng vậy.

Thế nhưng là vì sao?

Vì sao mà lúc này đây, ta muốn vứt bỏ chén trà của Cung Thất? Là bởi vì câu "Ta rốt cuộc đã đợi được nàng"? Hay là vì cái câu "Ta muốn nàng cười nhiều hơn nữa"? Hay là "Ta không muốn chia lìa nàng"? Những lời nói đó đều rất đẹp, đẹp đến như vậy, nhưng ta làm sao quên, tất cả đều có cùng một chủ ngữ, là — A Hạnh.

Những lời kia, đều không phải nói với ta, mà là nói với A Hạnh. Thế nhưng, ta lại vì những lời nói không dành cho mình, mà từ bỏ cuộc đời này. Thật là... mìa mai.

Ta giống như một con rối gỗ đi theo Cung Thất vào tế tổ đường, bên trong thờ phụng bài vị của Cung gia lịch đại tổ tông, liếc mắt xem qua cũng có hơn một ngàn cái. Hẳn vì sao lại mang ta tới nơi này?

Cung Thất đổi chỗ bài vị thứ hai và thứ ba, chỉ nghe vang lên một âm thanh chuyển động, cái giá phía trước dời sang một bên, lộ ra một cánh cửa ngầm. Cung Thất kéo ta đi vào trong, bên trong là những bậc thang hẹp âm u, cuộn tròn kéo dài xuống, tới bậc thang cuối cùng là một cánh cửa đá. Hẳn đẩy cửa đá ra, bên trong bừng sáng lên.

Đó là một hầm băng rộng lớn, chất hàng trăm khối băng, mà ở khối băng đặt ngay chính giữa, có một cỗ quan tài bằng thủy tinh, bên trong có một người đang nằm.

"Là ai?"

Vẻ mặt Cung Thất trở nên có chút cổ quái, chậm rãi nói: "Sao nàng không thử qua đó nhìn một lần"

Sâu thẳm trong tâm trí có một tiếng nói bảo ta đừng đi tới đó, có điều hai chân lại như bị cái gì dắt đi, từng bước tới gần nó. Bên trong cỗ quan tài là một người có mái tóc đen nhánh, da thịt trắng nõn, thân hình mảnh khảnh cùng gương mặt điềm tĩnh, tất cả những điều đó từng chút một hiện lên trước mắt ta.

Đó là mày ta mắt ta da thịt ta tóc ta... Nhưng nàng không phải là ta, nàng là... Chu Hạnh.

Tất cả mọi người đều tìm không thấy Chu Hạnh, hóa ra là ở trong này...

"Chuyện này là sao?" Ta nghe thấy chính mình dùng giọng nói từ tốn khác thường, bình tĩnh tiếp cận cái chết, như vậy mà đặt câu hỏi.

"Ta tự nói với mình, nếu như một ngày đó nàng từ bỏ kế hoạch, mềm lòng vì ta, ta sẽ mang nàng tới nơi này, cho nàng gặp nàng ấy" Thanh âm của Cung Thất so với ta càng bình tĩnh.

Ta quay lại, ánh mắt dừng tại trên cái người mà được người ta truyền tụng là nam nhân "Ôn nhu si tình", không biết chính mình nên dùng thái độ gì "Người... Thì ra người đã sớm biết..."

Chu Hạnh ở trong này, trên thế gian trong có hai Chu Hạnh, cho nên, ngay từ đầu hẳn đã biết ta là giả. Có điều hẳn lại không vạch trần, thản nhiên theo ta diễn trò, nào là ánh mắt thâm tình, nào là sự quan tâm dịu dàng, nào là bộ dáng tươi cười yêu thương... Là giả! Toàn bộ đều là giả! Mà ta lại bị lu mờ bởi những cử chỉ giả dối đó, từ bỏ hết thấy.

"Người đã biết những gì?"

"Ta biết nàng là đệ nhất sát thủ của Dạ Minh, nhận tiền của Giang gia tới giết ta, đi cùng với sát thủ đệ nhất là nàng còn có Kim Chi đứng thứ mười"

"Chỉ có vậy thôi sao?" Có lẽ chân tướng bị bại lộ quá nhanh, ngược lại ta bắt đầu trở nên bình tĩnh, cũng có thể là ta đã sớm đoán trước sẽ có ngày như vậy, bởi vì, vốn dĩ đánh một canh bạc nếu không thể thắng, thì là thua. Vì thế ta cười với hắn, hoàn toàn không giống nụ cười của Chu Hạnh, đôi chân mày ta nhướng lên mắt khẽ híp lại, tiếng cười trào phúng vừa mỉa mai lại vừa mê hoặc: "Nếu người đã biết lai lịch của ta, như vậy cũng hiểu rõ ta là người như thế nào? Ta từng trong một đêm giết ba mươi chín mạng người của Thành gia tại Vân Châu"

"Đó là bởi vì bọn họ đã vứt bỏ nàng. Bọn họ, kể cả mẫu thân của nàng, đều vứt bỏ nàng"

Vân Châu, Thành gia, Thành Ngọc Liên, mẹ ruột của ta, người đã cùng gã chăn ngựa lén ném thử trái cấm mà sinh ra ta, sau khi bị người trong gia tộc biết được, trong đêm đó liền mang ta bỏ vào thùng phân ngoài thành cho chết đuối. Mười bốn năm sau, ta đứng xa xa nhìn ngoài cửa Thành gia, nhìn thấy bà ăn vận trang điểm đẹp, dẫn nữ nhi ra ngoài dâng hương, người con gái kia mặc y phục màu đỏ thêu hình búp sen, nét mặt tươi cười lạnh lợi.

Đêm hôm đó ta bỏ độc vào trong giếng. Ngày hôm sau Vân Châu không còn gia tộc nhà họ Thành nữa.

Ta tiếp tục cười, tiếp tục nói: "Ta từng chém hai ngàn bảy trăm bốn mươi sáu đao trên người một kẻ, sau đó đổ mật lên, để hắn bị kiến cắn đến chết."

"Đó là bởi vì hắn thu dưỡng nàng hai ngàn bảy trăm bốn mươi sáu ngày, mà trong chín năm đó, mỗi ngày hắn đều ngược đãi nàng"

"Ta lột hết quần áo của một nữ nhân, nhốt ả vào chuồng heo điều hành khắp phố"

"Nữ nhân đó từng bức nàng đi tiếp khách khi nàng chưa đầy mười tuổi"

Ta ngưng cười, trừng mắt nhìn hắn, thanh âm run rẩy: "Người còn biết gì nữa?"

Đôi mắt sáng của hắn lưu chuyển, dường như có tiếng thở dài: "Ta còn biết nàng năm nay mười bảy tuổi, không phải tên Chu Hạnh, nàng là A Bích"

A Bích... Đúng vậy, tên ta không phải là Chu Hạnh, ta là A Bích, tiện nữ A Bích, bị mẫu thân vứt bỏ, bị kẻ nuôi dưỡng thêm muốn, bị người ta đem bán, bị chủ nhân đánh chửi, bị sư huynh hạ độc, hiện tại, còn bị sư phụ lợi dụng... Đó mới chính là cuộc sống của ta. Ta không phải nàng mù A Hạnh

may mắn kia, tuy rằng nàng cũng xuất thân phong trần, nhưng vẫn như bạch ngọc, tuy rằng nàng hai mắt bị mù, nhưng lại gặp được người tốt. Có lẽ, điều duy nhất ta tốt hơn nàng đó là hiện tại nàng đã chết, mà ta thì còn sống. Nhưng mà, ai có thể nói, ta còn sống như vậy thì tốt hơn so với chết?

"Chu Hạnh như thế nào mà chết?"

"Bảy năm trước, đêm tân hôn, ta ở bên ngoài tiếp khách, trong cung bí mật phái người tới, ban cho nàng một ly rượu độc"

"Là tỷ tỷ người làm?"

Cung Thất trong mắt có chút mơ hồ, "Lúc ấy ta không biết, vì muốn tìm ra chủ mưu sau bức màn, ta cố tình tung tin nàng đã mất tích, đi tìm kiếm khắp nơi" "Như vậy, người có tra ra được không?"

"Tra được" Ánh mắt hần lóe lên.

"Là..." Ta nghe ra đáp án "Giang gia?"

"Bọn họ cũng biết nếu chính mình hành sự thì có khả năng bị bại lộ, cho nên hoặc là không làm, hoặc là phải làm đến cùng, thuê người giết ta"

"Cho nên, ngay từ đầu, người đã biết mục đích của ta" Ta nhin không được, cười khổ, hít sâu vào, nhìn thẳng vào hần nói "Vấn đề cuối cùng, người muốn xử trí ta như thế nào?"

Hần nhìn ta thật lâu, trên mặt lại lộ ra vẻ hơi hoảng hốt, nhẹ nhàng nói: "Ta nói rồi, trong lúc này, chỉ cần nàng từ bỏ không giết ta, ta sẽ mang nàng tới nơi này, nói cho nàng nghe tất cả"

"Sau đó?"

"Hết rồi"

Cơ thể ta trở nên căng thẳng, sau đó chán nản thả lỏng người, thê lương cười nói "Thì ra là thế, người muốn ta vĩnh viễn ở trong này làm bạn với Chu Hạnh sao? Ta hiểu rồi..." Ta xoay vòng tay lại, mở ra, bên trong có một loại độc dược, là loại độc dược ta dùng để giết chết sư huynh, chỉ cần một giọt, một giọt, là có thể đưa người ta vào chỗ chết. Ngay từ đầu, ta đã tự chuẩn bị cho mình. Nếu sự việc đi tới bước không thể quay lại nữa, ta sẽ dùng nó để chấm dứt những gì dơ bẩn xấu xa đã biết khi còn sống.

Mẫu thân, ta muốn đi gặp người. Người vứt bỏ ta, ta giết chết người, chúng ta hòa nhau. Nếu như gặp lại ở địa phủ, thì cũng ở chung với nhau cho tốt.

Ta nâng vòng tay lên tới môi, mắt thấy giọt độc dược kia sắp rơi vào miệng, một đạo bạch quang đột nhiên bay tới, loảng xoảng một tiếng, tay của ta bị đánh văng, vòng tay bay ra, va vào vách tường, nổ tung vỡ vụn thành trăm ngàn mảnh.

Cùng lúc đó, một bàn tay gắt gao chế trụ bả vai ta, đập vào mắt, là gương mặt vì kinh hoàng mà tức giận của Cung Thất. Ta cùng hắn ở cạnh nhau bốn mươi bảy ngày, cũng không biết, hắn còn có vẻ mặt này.

"Vì sao lại cứu ta? Không phải là đã tới lúc kết thúc mọi chuyện rồi sao?"

"Theo ta thì không phải, cũng không phải chỉ kết thúc, mà là bắt đầu"

"Bắt đầu?"

"Đúng vậy, bắt đầu" Lực tay của hắn nhẹ đi, chuyển xuống thắt lưng ta, nói từng chữ từng chữ một "Tất cả đều không có gì thay đổi, ba ngày sau, là ngày đại hôn của chúng ta, còn nàng, là thê tử của ta"

Ta ngậy người, cứng đờ nửa ngày, sau đó bật cười: "Người thấy người ngu ngốc chưa? Biết ta rõ ràng không phải là Chu Hạnh, ta là A Bích, là sát

thủ muốn giết người. Nếu trò chơi đã bị vạch trần, tất yếu sẽ không thể tiếp tục. Kết thúc sớm một chút, ta với người đều có lợi."

"Nàng đang sợ hãi" Hãn nhẹ nhàng nói.

Trong lòng ta khẽ thất kinh, nhưng vẫn cứng giọng nói: "Ta không biết người đang nói cái gì"

"Nàng không muốn ta chết, nên tại thời khắc cuối cùng đã ngăn cản ta tiếp tục uống chén trà độc kia, nàng đối với ta có tình, lại không dám thừa nhận, cũng không dám đối mặt, cho nên muốn lấy cái chết để trốn tránh. Vì sao các nàng, người nào cũng đều như thế?" Cung Thất trên mặt lộ vẻ bi thương, chỉ vào Chu Hạnh trong quan tài nói "Nàng ấy sợ hãi cường quyền, không dám cùng ta chung vai đối mặt, cho nên đã lựa chọn cái chết, nàng ấy chưa bao giờ nghĩ tới cảm nhận của ta, chưa từng nghĩ tới ta mất đi nàng ấy sẽ thống khổ đến cỡ nào... Khi ta đang vui vẻ mặc cát phục đi vào động phòng, lại thấy thê thở mà ta muốn cùng chung sống cả đời nằm ngả trên giường, thất khiếu (3) đổ máu! Ta đã làm sai cái gì? Vì sao lại muốn ta gặp đả kích như vậy?"

Ta giật mình.

Hãn tiến lên từng bước, nắm lấy tay ta nói: "Nàng ấy đã chết, nhưng nàng còn sống, nàng ấy yếu đuối, nhưng nàng không phải nàng ấy, nàng không giống! Nàng tự tin kiên cường như vậy, vì sao lại không muốn tiếp tục sống? Không được trốn tránh! Ta không cho nàng trốn tránh!"

Nước mắt ta rơi xuống, run rẩy giơ hai tay ra: "Tiếp tục sống... Tây quân à, chàng nhìn ta xem, nhìn hai tay ta xem, dính đầy máu, ta còn có thể được xem là người sao?"

"Cho nên, càng phải sống tiếp tục" Hãn khép tay ta lại, phủ lấy tay ta, dịu dàng nói: "Nàng trước kia đã làm sai rất nhiều, nếu như nàng thấy hối hận, vậy sau này hãy làm việc tốt để bù đắp lại đi. Nàng làm một chuyện

xấu, hãy dùng mười chuyện tốt để bù lại. Nàng mới mười bảy tuổi, đã sai lầm mười bảy năm rồi, về sau còn tám mươi ba năm để làm lại cuộc đời mà, sao lại xem thường cái chết như vậy chứ?"

Ta ghen ngào không thốt nên lời: "Ta, ta... Ta không giết được chàng, Dạ Minh sẽ không bỏ qua cho ta, mà Giang gia cũng sẽ không bỏ qua cho chàng, sự việc đã đi tới nước này, phía sau là vô số phiền phức, ta..."

"Cho nên, nàng càng phải sống, sau đó tiếp tục đi..." Hãn nói tới đây thì dừng lại, cầm tay ta áp lên ngực hãn "... cùng với ta. Tương lai nếu gặp phải sóng gió, hai người chúng ta cùng nhau đối mặt. Đừng nghĩ tới việc một mình trốn tránh, đừng nghĩ sẽ bỏ ta lại"

"Nhưng ta.." Ta rốt cuộc cũng nói tới vấn đề quan trọng nhất "Ta không phải là Chu Hạnh mà.."

Hãn thở dài, cuối cùng mỉm cười, "Ta biết. Từ đầu ta đã biết nàng là ai."

Bên trong hãm băng, ngọn đèn thủy tinh lóe ra ánh sáng, ánh lên gương mặt hãn, đó là một loại ngọc cao quý thật sự tồn tại.

Vì sao ta lại được người như vậy cứu giúp? Căn bản ta không xứng, ta không xứng, ta không xứng!

Ta ngồi xuống, ôm mặt bắt đầu khóc. Hãn không nói nữa, chẳng qua chỉ ngồi xuống cạnh ta, sau đó vươn một tay ôm lấy ta, kéo ta vào lòng hãn, nhẹ nhàng bao phủ ta lại.

Ngày hôm đó, ta khóc thật lâu thật lâu, đem toàn bộ uất ức trong suốt cuộc đời mà khóc ra. Từ nay về sau, không nhớ tới nữa, cũng không rơi lệ nữa.

"Nàng từng đàn khúc nhạc "Khán Chu Thành Bích", vậy nàng có biết đoạn sau là gì không?"

"Không biết. Năm đó A Hạnh chỉ hát có nửa đoạn đầu"

"Vậy để ta đọc cho nàng nghe đoạn sau..."

"Đăng hỏa lan tàn, nguyệt bạch ảnh lãnh, tiêu hồn thử xử, nguyên thị cự hành lộ. Uyên mộng nan tỉnh tửu nan tẫn, khởi vọng mạch thượng vân thụ? Tiểu tha anh tư tú, âu minh tự cự, khước vong quy đồ. Yến bốn đa tình tử, xuyên liêm nhập thể, ngộ sinh ngọc đường tạ hộ. Khanh khả hữu hối, sấu tẫn thập tiêu hoa cốt. Lưu phù quang biến huyễn thương hải, ai thán hồng nhan vô cô. Nhất khúc khán chu thành bích, niên niên quý quý, ngô tâm lương khổ"

(1) Cầm án: chiếc bàn đặt cây đàn.

(2)"Lục nghệ" do Khổng Tử biên soạn, bao gồm: Kinh Thi, Kinh Thư, Kinh Lễ, Kinh Nhạc, Kinh Dịch, Kinh Xuân Thu.

(3) Thất khiếu: 7 lỗ trên mặt người – tai, mắt, mũi, miệng.

THẤT DẠ ĐÀM

Thập Tứ Khuyết
www.dtv-ebook.com

Chương 4

Vô Y

Trên chiến trường nước đóng thành băng, một tấm áo ân nghĩa, cũng đủ làm ta ghi khắc ngàn năm.

Nhưng có ai ngờ, nguyên lai ta đã sớm gặp nàng, vào thời điểm ta phong quang nhất mà cũng bi thương nhất.

1.

Khi ta gặp lại Cửu hoàng tử, ta đã mười sáu tuổi.

Lúc đó, cùng với tin báo thắng trận, chàng trở về từ biên cương, dân chúng vây quanh như nước thủy triều, xếp thành hàng dài, chỉ mong được nhìn thấy tư thế oai hùng. Thế nhưng, cái mà họ nghênh đón, lại là một người sắp chết.

Chàng ở trên chiến trường đã bị trọng thương, hơn nữa vết thương đã kéo qua một thời gian quá dài, cho dù là đệ nhất thần y Ôn Tất của Tần Quốc, người được tôn xưng là Hoa Đà tái thế, Biển Thước hồi sinh, đối với sự việc này cũng đành thúc thủ vô sách.

Mà Ôn Tất, là thúc thúc của ta.

Lúc này đây, lấy thân phận là đệ tử thần y, ta được kiêu của hoàng cung đưa vào bên trong cánh cửa son, một lần nữa gặp người được nhân xưng là bất bại tướng quân, Cửu hoàng tử – Tần Nhiễm.

Chàng năm nay chỉ mới mười chín tuổi, trên người lại có một trăm linh bảy vết thương, mỗi một vết thương đều là chứng tích của những chiến công to lớn nơi sa trường của vị hoàng tử này. Nhưng giờ phút này, chàng khoác trường y ngồi bên ngoài đình, ho khan không ngừng. Ho rồi lại ho, trong đàm lẫn máu bầm đã biến thành màu đen.

Thân thể chàng qua nhiều năm chinh chiến đã chịu những thương tổn nghiêm trọng. Kỳ y thuốc quý toàn bộ đều trở nên vô hiệu với chàng rồi. Thúc thúc đã dốc hết toàn lực, chẳng qua cũng chỉ giúp được chàng sống lâu hơn mấy tháng, kéo dài hơi tàn mà thôi.

Ta nhìn chàng dưới tán cây ngô đồng, trầm tĩnh, gầy yếu, tái nhợt. Trong mắt ta bỗng dâng lên một cỗ chua xót, tất cả những chuyện trước kia có liên quan đến chàng, chớp mắt một cái lại hiện lên rõ ràng...

Lần đầu tiên ta nhìn thấy Cửu hoàng tử, là vào sáu năm trước, lúc ta mười tuổi, chàng mười ba.

Kiên Quốc đột nhiên khởi binh tiến đánh Tần Quốc, Tần Vương thượng triều treo soái ấn, hỏi người nào lãnh binh đi ứng chiến, đáng thương thay văn võ cả triều tất cả đều khúm núm, thoái lui. Ngay lúc đó, hoàng tử thứ chín tiến vào điện, cầm lấy ấn soái, cao giọng nói: "Nhi thần nguyện ra trận"

Hành động này làm kinh ngạc tất cả mọi người.

Bởi vậy, khi chàng dẫn theo đại quân xuất phát, mỗi một người ở đế đô đều tới đưa tiễn. Ta cùng tỷ tỷ chen vào dãy người xem náo nhiệt, chiêm ngưỡng phong thái hoàng tộc.

Ta vốn tưởng rằng chàng mang bộ dáng oai hùng hiên ngang, cao lớn uy mãnh như la hán kim cương trong miếu, nào ngờ, lại nhìn thấy một thiếu niên vô cùng nho nhã yếu đuối.

Ta vĩnh viễn nhớ rõ, đó là giữa mùa hè, thời tiết cực kỳ nóng bức, ánh mặt trời chiếu rọi trên khô giòn, chói lòa. Còn chàng ngồi thẳng trên lưng ngựa, tóc rất đen, mặt rất trắng, ngũ quan thanh tú như nữ nhi, đôi mắt bình thản chăm chú nhìn về phía trước, nhưng không hiểu sao ta lại cảm thấy vô cùng bi thương.

Sau khi trở về, tý tỷ vén tay áo gạt lệ, khóc nói: "Đáng thương cho Tần Quốc ta rộng lớn mà lại để một đứa trẻ yếu đuối như vậy đi ngăn cản trăm vạn quân địch quốc"

Tỷ tỷ xem thường chàng, văn võ bá quan xem thường chàng, nước láng giềng cũng không xem trọng chàng. Cứu hoàng tử còn chưa tới tuổi trưởng thành đã mang theo hai mươi vạn binh mã cùng sự hoài nghi về năng lực, một thân một mình đi tới sa trường gió tanh mưa máu ở Bắc cương.

Tám tháng sau, tuyết mùa đông đã tan, khi mặt đất phía trước hành lang mọc lên những ngọn cỏ đầu tiên, tý tỷ chạy vọt vào đình viện, ngay cả chiếc áo lông cừu cũng chưa kịp cởi, liền ôm cổ ta reo hò nói: "Thăng...! Thăng rồi! Thăng rồi!"

Mũi nàng hồng lên vì lạnh, trong mắt đọng đầy nước, nước mắt mang theo niềm vui sướng mà chảy ra. Nghe nói Tần Nhiễm cầm trường thương, cắt lấy thủ cấp của thống soái quân địch, tuyên cáo cuộc chiến vệ quốc này kết thúc bằng đại thắng của Tần Quốc.

Tướng quân mười bốn tuổi cưỡi ngựa trở về trong tiếng vỗ tay nổ vang khắp kinh thành.

Tỷ tỷ thu thập hoa quỳnh bảy màu suốt ba ngày ba đêm để kết thành vòng hoa, ném về phía chàng, vì không đủ lực nên khi chưa đến gần chỗ chàng đã rơi xuống đất trước. Nhưng nàng không nản chí, cười nói: "Không sao, lần này không trúng, lần sau sẽ có cơ hội nữa, chắc chắn sẽ có một lần trúng"

Từ ngày đó, nàng bắt đầu luyện phi tiêu, nhưng nàng còn chưa luyện thành, lại có cấp báo, dị tộc đến xâm lược, Cửu hoàng tử vừa mới cưỡi chiến giáp, lại vội vàng mặc vào, ngựa của đại quân vừa tháo móng sắt, lại một lần nữa đeo vào, nhóm binh sĩ vẫn còn mệt mỏi, lại phải trở ra chiến trường.

Tỷ tỷ cả đêm không ngủ, nhìn trời bên ngoài cửa sổ mãi cho đến khi trời sáng. Nàng nói với ta: "Đại Đại, ta rất sợ"

"Tỷ tỷ sợ nếu như lần này Cửu hoàng tử thua, dị tộc tấn công vào, chúng ta sẽ không có cơm ăn sao?" Ta lúc đó mười một tuổi, đối với chiến tranh chỉ liên tưởng đến việc không có cơm ăn.

Tỷ tỷ lắc đầu, dùng thanh âm rất chậm nói: "Không. Ta sợ là hàng vạn hàng ngàn dân chúng ở bốn phương tám hướng nước nhà, nhiều dân như vậy, việc lớn như vậy, trọng trách nặng như vậy, tất cả đều đặt trên người chàng, ta sợ chàng không chịu nổi"

Ta cái hiểu cái không, chỉ lơ mơ nhận thấy suy nghĩ của tỷ tỷ không giống với phần lớn những người khác, đối với nàng mà nói, sự tồn tại của Tần Nhiễm quan trọng hơn nhiều so với Tần Quốc.

Bốn tháng sau, Tần Nhiễm một lần nữa lập được chiến tích – bắt ba vạn địch quân làm tù binh, đẩy lùi di tộc ra trăm dặm ngoài biên giới đất nước. Khi đại quân giành được thắng lợi trở về, Tần Vương tự mình ra nghênh đón, nhất thời phong quang thiên hạ không ai sánh kịp.

Tỷ tỷ lại ném vòng hoa về phía chàng, lần này, nàng rốt cuộc đã ném trúng, vòng hoa rơi xuống đầu ngựa của Tần Nhiễm, chàng theo tầm mắt nghiêng đầu nhìn lại, ánh mắt hai người giao nhau ở không trung, Cửu hoàng tử hướng về phía nàng, khẽ gật đầu, tỷ tỷ vội vàng cúi đầu xuống, hai má đỏ bừng vì ngượng ngùng.

Đêm đó, tử tử ngồi dưới ánh đèn chím trong suy nghĩ, ta gọi nàng cũng không đáp, đành phải tự chơi một mình. Đúng lúc thím Phùng dạy ta thêu thùa, tử tử nhìn thấy đôi mắt sáng lên, bật dậy nói: "Có rồi"

"Có cái gì?"

Tử tử tiến đến ta trong nháy mắt, cười thần bí "Ta muốn chuẩn bị một phần lễ vật thật lớn"

"Tặng cho ai?"

"Chàng." Mi mắt tử tử rũ xuống, lại nhẹ nhàng nâng lên, ánh mắt lưu chuyển, ý tứ dịu dàng vô hạn. Ta giật mình nhận ra: "Tử tử, tử thích Cửu hoàng tử sao?"

Tử tử cắn môi, "Ừ" một tiếng.

"Có điều..." Tuy rằng tuổi còn nhỏ, nhưng ta vẫn biết cái gì là môn đăng hộ đối, lại nói: "Chàng là hoàng tử, mà chúng ta chẳng qua chỉ là bá tánh bình dân. Huống chi sau này nếu chàng trở thành đại vương của chúng ta, sẽ có vô số phi tử, như vậy cũng được sao?"

Ánh mắt tử tử sáng ngời, bên trong hiện rõ vẻ kiên định đến cố chấp "Người ta nhìn chàng, chỉ thấy chàng là dòng dõi hoàng tộc, y phục tôn quý, mà ta nhìn chàng, chỉ thấy chàng dưng cảm, cơ trí, và cô đơn". Nói tới đây, ánh mắt nàng tối sầm lại, nhẹ giọng "Nhiễm quân... thật đáng thương. Ta muốn nắm tay chàng, nhìn vào mắt chàng, nói với chàng một lời, nói cho chàng biết, chàng không chỉ có một mình, ta vẫn luôn bên chàng."

Nhìn thế nào đều thấy, chẳng qua đây chỉ là một chuyện tình đơn phương. Ta nhìn không được mà nghĩ điều không hay, bên cạnh Tần Nhiễm nhiều người như vậy, chàng cũng có cha mẹ, huynh đệ, thân hữu, bộ hạ, làm sao mà cô đơn chứ? Lại làm sao mà thiếu bạn được? Hơn nữa chàng liên tục thẳng trận, tất cả nữ tử ở đế đô đều sùng bái chàng, muốn gả cho

chàng, tỷ tỷ chẳng qua cũng chỉ một người bình thường nhất trong số đó mà thôi. Thậm chí nàng còn không xinh đẹp.

Có điều, nàng lại có một đôi tay vô cùng khéo léo.

Nàng dùng đôi tay độc nhất vô nhị kia, thêu ra một bức họa đẹp nhất thiên hạ. Khi bức họa "Tần quân xuất chinh đồ" mở ra, đó là cảnh tượng Tần Nhiễm lãnh binh xuất quân đi phạt Kiền, màu sắc rực rỡ, thần sắc y như thật, nhưng quan trọng là tất cả đều được thêu trên một tấm áo choàng, cổ áo chính là cửa thành, được kết nút bằng đồng, gió thổi qua, nhân vật trong bức họa nhấp nhô nhấp nhô, phảng phất như từ trên áo bước ra bên ngoài. Dùng thời gian ba năm để thêu, khi mang vào cung trình lên, cả triều kinh diễm.

Tần Vương lập tức tuyên gặp người thêu, tỷ tỷ ăn vận đẹp đẽ quỳ trước điện. Tần Vương hỏi nàng muốn gì sẽ ban cho, nàng ngẩng đầu, cất cao giọng nói: "Nguyện làm vợ Cửu hoàng tử".

2.

Hồi ức tới đây, ta khép mắt lại, không muốn nghĩ tiếp nữa.

Chuyện trước kia tựa như áng mây trên trời cao, hợp rồi tan, tan rồi hợp. Có ai đó đã trở thành cát bụi, liệu có hạnh phúc? Cũng có ai đó như cây đèn cạn dầu đi tới điểm cuối của một kiếp người đáng thương mà thôi.

Ta cầm chén thuốc đã được sắc kỹ càng, đảo vài cái, đi đến trước mặt chàng, nâng chén thuốc lên: "Mời Cửu hoàng tử uống thuốc"

Cung nhân bên cạnh càng đón lấy, định ném thử thuốc, chàng lại khoát tay áo, tự mình cầm lấy chén thuốc, uống một hơi cạn sạch- chàng là bệnh nhân bình thân nhất ta từng gặp.

Trong mấy năm ta theo thúc thúc học y, đã thấy vô số người sắp chết, bọn họ không phải lo sợ tới không ngủ được thì cũng cúi gắt như sấm, toát ra sự sợ hãi đối với cái chết cũng như sự lưu luyến đối với mạng sống của mình.

Chỉ có Tần Nhiễm, vẫn giống như lần đầu ta gặp chàng, mặt mày khẽ chau lại, ánh mắt nhìn về nơi xa xăm, hoàn toàn không để lộ biểu tình nào trên mặt, nhìn không ra vui buồn.

Thúc thúc chăm cứu cho chàng, chàng cũng không kêu đau, uống thuốc đúng giờ, cũng không trì hoãn, trên phương diện này mà nói, chàng là bệnh nhân phối hợp rất tốt, nhưng về phương diện khác, chàng lại không chịu nằm trên giường nghỉ ngơi, vẫn mỗi ngày đến thao trường luyện binh như trước, đi quân doanh tuần tra, không chỉ như thế, có một ngày thời tiết đột nhiên lạnh, mắt thấy trời đông giá rét, chàng còn tự mình mang theo người đến xóm nghèo để phát áo bông.

Thúc thúc ta vì thế cũng rất đau đầu, nhiều lần khuyên can, cuối cùng Tần Nhiễm hỏi: "Nếu ta chịu an tâm tĩnh dưỡng thì sống được bao lâu?"

"Một năm"

"Năm ở trên giường trải qua một năm vô vị, so với làm việc tận tụy trong mấy tháng, nên chọn cái nào, trong lòng tiên sinh hẳn cũng đã có đáp án?" Khi nói những lời đó, chàng vẫn như trước, không biểu lộ tình cảm gì, ánh mắt thực nhạt, nhạt đến mức làm cho người ta có cảm giác ngay sau đó sẽ tan biến đi mất.

Vì thế thúc thúc không nói gì, cũng không ngăn cản nữa. Khi Tần Nhiễm ra ngoài, liền bảo ta đi theo bên cạnh chàng, đề phòng bất trắc.

Cũng bắt đầu từ lúc này, vị hoàng tử kiệt xuất mà sáu năm trước ta đã gặp qua, dần tăng thêm phong thái trong lòng ta, không còn là dáng vẻ gầy yếu trên lưng kị mã như trước kia nữa.

Đầu tiên, Tần Nhiễm không bao giờ cười.

Ta vốn tưởng rằng chàng vì duy trì tôn nghiêm của hoàng gia, cố tình không cười với dân chúng, hiện giờ chăm sóc ngay bên cạnh chàng, mới biết được, với ai chàng cũng không cười.

Đôi mày chàng vĩnh viễn khẽ chau lại, ánh mắt chàng vĩnh viễn thật lạnh nhạt, làm cho người ta cảm thấy không dễ thân cận. Nhưng chàng cũng không bao giờ quở trách hạ nhân, có thể nói, là một chủ tử không khó hầu hạ.

Có cung nữ làm vỡ nghiên mực chàng thường dùng, bị ma ma trách phạt, chàng chỉ lạnh nhạt mà nói "bỏ đi", cũng miễn cho cung nữ kia chịu phạt. Lại có vị công công ngu gật sơ ý để trướng幔 bén lửa, làm chàng giật mình bừng tỉnh, tự mình lấy tay dập lửa, còn chưa trách phạt hạ nhân, đã vội vào triều, trên đường đi ta gặp chàng mặt mày xanh xao, cực kỳ khó coi, liền khuyên chàng không nên đi, chàng liếc mắt nhìn ta một cái, lắc đầu, ta khuyên nữa, chàng rốt cuộc nói: "Nếu ta không đi, phụ vương lại lo lắng."

Ánh sáng từ ngọn đèn lồng hắt vào trong xe ngựa sáng sáng tối tối, chàng nhìn ánh đèn lay động, khẽ thì thào: "Nếu ta có thể sống lâu hơn một chút thì tốt rồi"

Ta ở bên cạnh chăm sóc chàng nhiều ngày như vậy, lần đầu tiên mới nghe chàng đề cập đến bệnh tình của mình, đầu tiên là kinh ngạc, rồi lại vừa buồn vừa thương, giống như trong lòng bị lấy mất một mảnh nào đó, khó mà lành lại.

Có lẽ là trên mặt ta đầy vẻ thương hại, nên khi ánh mắt chàng rơi đến mặt ta liền hỏi: "Nàng đang đau lòng cho ta có phải không?" Không đợi ta đáp, chàng lại nói: "Không cần phải như vậy. Cả đời này của ta sang quý nhất thiên hạ, chiến chưa bao giờ không thắng, công chưa bao giờ không

được, giữ mình trong sạch, không làm gì vấy bẩn thanh danh, giờ phút này chết đi, cũng không thẹn với trời đất, không thẹn với lòng."

Ta yên lặng nhìn chàng, trong lòng có một tiếng nói đau thương, đây... chính là người tử tử từng yêu... người tử tử ái mộ cả đời...

Quả thật, đúng như lời chàng nói, chàng cả đời này rục rĩ cao quý, không thẹn với thiên hạ, nhưng lại nợ một người...

Đó chính là tử tử của ta.

Tần Nhiễm, chàng nợ tử tử ta, chẳng qua là chàng không biết điều đó mà thôi.

3.

Ngày thứ hai, ta đi theo chàng ra vùng ngoại thành cứu trợ thiên tai.

Sắc trời âm u, gió lớn gào thét, thời tiết cực kỳ xấu. Thị vệ sắp xếp ổn thỏa, thôn dân nghe nói có phát áo, đổ dồn tới trước bàn xếp thành một hàng dài. Tần Nhiễm tự tay đưa từng chiếc từng chiếc áo bông đến tay họ.

Bão cát bay đầy trời, ta bị thổi gần như không mở mắt ra được, hơn nữa trời lại lạnh, chà xát chà xát đến cứng cả ngón tay, nhịn không được nhẹ giọng oán giận: "Loại chuyện này dặn dò người dưới làm là được rồi, vì sao điệt hạ lại muốn tự mình cực thân chứ?" Rõ ràng đã bệnh đến như vậy...

Chàng lắc đầu, không trả lời câu hỏi của ta.

Cứ tiếp tục như thế cho đến giờ Dậu, sau khi chiếc áo bông cuối cùng cũng giao tận tay cho dân chúng, chàng mới xoay người lên xe.

Ta rầu rĩ theo sát lên xe, vào lúc này lại nghe chàng nói: "Còn thiếu ba trăm bảy mươi sáu cái nữa"

"Cái gì?"

Rồi chàng lại trầm mặc, phảng phất như câu nói vừa rồi chẳng qua là tự lầm bầm với chính mình, không liên quan gì tới người khác. Ta chưa bao giờ thấy qua người nào không thích nói chuyện như vậy, có chút nản lòng, lại có chút không cam lòng, nhân tiện nói: "Vừa rồi tổng cộng đã phát hơn bốn trăm cái áo bông, nhưng theo ta thấy, trong số đó người thực sự cần, cũng không đến một phần mười"

Chàng quả thực bị ta gọi lên hứng thú, nhìn về phía ta.

Ta mỉm cười, giải thích: "Vừa rồi ta quan sát, người đến lãnh áo đại khái chia làm ba loại. Loại thứ nhất, là người thích có lợi. Nghe nói được phát áo, không cần tốn tiền, mặc kệ có cần hay không, cũng đều chạy tới lãnh một cái. Loại thứ hai, là loại bị ép tới, nhất định là thôn trưởng nói với bọn họ, Cửu hoàng tử muốn phát áo bông, mỗi hộ cử ra cho ta hai người tới đó, để lỡ mà Cửu hoàng tử mang theo áo đến đây, lại không có ai ra lãnh, như vậy thật là mất thể diện..." Nói tới đây, ta chú ý tới vẻ mặt chàng quả nhiên đã có chút thay đổi, haiz, không phải là nổi giận chứ? "Loại thứ ba, mới thực sự là những người đói ăn rách mặc, cần tới áo bông. Bất quá, bởi vì vị trí trong hàng đều bị hai loại người kia chiếm lấy trước, không biết là có bao nhiêu cái tới được tay họ nữa"

Ta liếc nhìn chàng, lòng đầy trông mong chàng sẽ phát hỏa, thật muốn biết người này, rốt cuộc là có cảm gì xúc đáng nói. Ánh mắt chàng lóe lên một chút, rồi trở lại bình tĩnh, thản nhiên nói: "Không sao cả?"

"Sao cơ?"

"Từ xưa đến nay, phàm là nói đến mấy chữ cứu trợ thiên tai, chắc chắn bao gồm cả việc lãng phí không ít. Bạc bị tham ô, lương thực bị ăn xén, y phục bị hư hỏng, tới cuối cùng, thực sự có thể đưa đến tận tay người cần, bất quá chỉ một phần mười" Tay chàng từ trong tay áo vươn ra gầy như que

cúi, nhẹ nhàng vuốt lấy tấm áo choàng của mình, không biết có phải ảo giác hay không, ta thấy trong đáy mắt chàng hiện lên một tia ấm áp, "Với ta mà nói, mục đích thật sự chính là một phần mười kia. Trong mười người chỉ cần có một người cần, ta tình nguyện vì một người kia mà chuẩn bị mười cái áo bông"

Ta nói không ra lời.

Ta không biết, mình còn có thể nói gì nữa.

Vị hoàng tử này, so với ta càng hiểu rõ thế sự hơn, cũng khoan dung hơn. Trên người chàng ta không thấy nửa điểm ăn chơi trác táng. Mặc dù có chút xa cách, nhưng lại có một trái tim lương thiện. Chàng thực sự thực sự rất tốt.

Chỉ tiếc, một vị hoàng tử hiếm có như vậy lại sắp chết.

Chỉ cần nghĩ đến việc chàng sẽ chết, tim ta lại trở nên rất đau, vô cùng vô cùng khổ sở. Ta thật hy vọng trời cao rủ lòng từ bi, để cho bệnh tình của chàng khỏe lại, nếu như có thể, ta thậm chí cảm thấy dù mình có phải thay chàng chịu tội cũng không có vấn đề gì.

Đáng tiếc, trời cao không toại lòng người.

Một ngày nọ, sau khi trở về, chàng rơi vào hôn mê, sốt cao không giảm. Ta canh giữ ở bên giường một tắc cũng không rời, dùng khăn mặt thấm nước lạnh lau mồ hôi cho chàng, lông mày chàng chau lại khẽ động đậy, như đang gặp ác mộng, đột nhiên vươn tay ra chụp lấy ống tay áo của ta. Ta vội vàng gọi: "Cứu hoàng tử? Cứu hoàng tử?"

"Còn thiếu... còn thiếu..."

"Sao cơ?"

Thanh âm của chàng khàn khàn, ta cẩn thận ghé tai nghe, đoán là chàng nói còn thiếu ba trăm bảy mươi sáu cái áo. Trong lúc này mà còn nghĩ đến áo bông. Ta sực sùi đầu xót, đáp: "Ta sẽ cho người đi phát, ba trăm bảy mươi sáu cái đúng không? Yên tâm, nhất định sẽ không thiếu một cái."

Chàng vẫn lắc đầu, tay chân run rẩy, cũng không biết có nghe thấy lời ta nói hay không.

Trải qua một đêm như thế, trong lúc ta cố gắng tỉnh táo, vô tình lại chớp mắt một chút, khi giật mình thức giấc, liền nhận ra – chàng đã tỉnh.

Chàng vẫn nằm yên không nhúc nhích, chẳng qua chỉ mở to mắt nhìn trên trần nhà, thật sâu trong ánh mắt có chút suy nghĩ gì đó.

Ta vừa kinh ngạc, lại vừa vui mừng, vội vàng chạy đi báo cho thúc thúc, thúc thúc lập tức đến chẩn bệnh cho chàng. Ta vốn tưởng rằng chàng đã tránh được nạn kiếp, hết cơn bĩ cực đến hồi thái lai, nhưng thấy sắc mặt thúc thúc càng lúc càng trầm trọng, trong lòng không tự chủ được cũng trầm xuống theo.

Tần Nhiễm mở miệng nói: "Đại nạn của ta đã tới rồi phải không?"

Thúc thúc buông tay chàng ra, vờ mặt áy náy.

Tần Nhiễm lại nói: "Kỳ thực ta cũng biết, hiện tại chính là hồi quang phản chiếu"

Thúc thúc quỳ xuống đất, dập đầu không ngừng.

Tần Nhiễm nâng cánh tay của thúc thúc, ý bảo người đứng dậy, thần nhiên nói: "Ta có một tâm nguyện chưa hoàn thành, mong rằng thần y giúp ta đến cầu xin phụ vương."

Thúc thúc rơi lệ nói: "Lão phu thề chết hoàn thành giúp điện hạ"

Vì thế, Tần Nhiễm đã nói ra tâm nguyện của chàng, một tâm nguyện khiến tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Chàng muốn trở lại Bắc cương.

4.

"Trong giới động vật, có một loại voi cả đời giữ tôn nghiêm, kể cả thời điểm chết đi cũng vậy. Khi nó ý thức được bản thân sắp chết, sẽ tách khỏi đàn, tìm một chỗ tự chôn mình, mà mộ tượng này vô cùng bí mật, bởi vì nó không cho phép ngà của mình rơi vào trong tay hạng người thấp hèn. Cứu hoàng tử cả đời anh dũng chinh chiến ở Bắc cương, hiện giờ, càng nguyện ý được chết tại Bắc cương, mong đại vương ta thành toàn"

Khi thúc thúc dùng đến lời nói này, cuối cùng cũng thuyết phục được Tần vương.

Vì thế, ngày hôm sau, Tần Nhiễm mang theo một nhóm người, lên xe ngựa trở lại Bắc cương. Ta vẫn là tỳ nữ theo phụng dưỡng như trước, tận mắt nhìn thấy chàng tiêu tụy nhanh chóng, đối lập với hình ảnh sáu năm trước, người thiếu niên kia ngồi trên lưng ngựa dưới ánh mặt trời, gương mặt như họa, thanh quý vô song. Có lẽ điều duy nhất trước sau vẫn không đổi chỉ có ánh mắt của chàng, vẫn sáng ngời như xưa. Thúc thúc nói, chàng dồn hết sức lực cuối cùng, muốn kiên trì tới Bắc cương rồi mới nhắm mắt.

Sau khi ta nghe xong lời nói kia, cùng lúc đó hy vọng con đường này vĩnh viễn không có điểm cuối, vĩnh viễn không đến được Bắc cương, như vậy chàng sẽ không phải chết. Nhưng về phương diện khác thì lại không đành lòng nhìn chàng bị bệnh tật hành hạ, hy vọng chàng có thể mau chóng được giải thoát. Trong lòng ta vô cùng mâu thuẫn, Bắc cương, cuối cùng cũng đã tới.

Ta đỡ chàng xuống xe. Cảnh tượng trước mắt, theo thời gian làm cho người ta nảy sinh một loại ảo giác. Ta nhìn thấy dãy núi sừng sững phía

trước, đồng bằng mênh mông, cùng tường thành vững chắc, lại nghĩ sáu năm trước, chàng mới mười ba tuổi, vào lúc nguy hiểm cùng cực vì sao lại tình nguyện đứng ra, cáo biệt phụ mẫu quê nhà, đi vào nơi gươm đao loạn lạc này, lại vì sao mà ra có thể trấn giữ biên cương trước quân địch to lớn hùng mạnh, cuối cùng thắng lợi thu lại được vùng đất bị chiếm, từ đó về sau lại có bao nhiêu trận chiến, chiến thắng trở về chưa kịp ăn mừng, đã phải mặc khôi giáp trở lại nơi đây đối mặt với sự giết chóc...

Nhân sinh, thật giống như một vòng tròn, đi tới đi lui, cuối cùng vẫn trở lại chỗ cũ.

Chàng lão đảo, bước chân loạng choạng, ta theo sát từng bước, hô hấp cũng không thông, từ đáy lòng có một thanh âm – có lẽ, khi ta thở ra một hơi, đó cũng là lúc chàng trút hơi thở cuối cùng.

Bảo ta làm sao có thể trơ mắt nhìn chàng chết đi?

Thật tàn nhẫn! Ông trời vì sao lại tàn nhẫn như vậy? Với chàng, cũng là với ta...

Chàng từng bước đi thẳng về phía trước, sau khoảng nửa nén nhang, đã tới dưới chân núi Tuyết Sơn, tuyết trắng trắng tinh, phảng phất nhìn không tới điểm cuối.

"Nàng cũng biết, mỗi một khối đá ở nơi này, đều nhuộm qua máu tươi, mỗi một tấc dưới đất đều chôn hài cốt" Thanh âm của chàng âm trầm, nhưng trước sau vẫn bình thản.

Ta nhìn chàng, không chớp mắt. Muốn nghe người này nói chuyện, muốn nhìn thấy người này đứng vững, muốn cảm nhận được hơi thở ấm áp của chàng – ngay trong nháy mắt này, ta đột nhiên hiểu rõ năm năm trước, vì sao tử tử lại cảm khái như vậy: "Nhiễm quân... thật đáng thương. Ta muốn nắm tay chàng, nhìn vào mắt chàng, nói với chàng một lời, nói cho chàng biết, chàng không chỉ có một mình, ta vẫn luôn bên cạnh chàng."

Cũng giống như ta giờ phút này, rất muốn cầm tay chàng, nói với chàng, đừng chết... Đừng chết, đừng chết, Nhiễm quân...

Chàng khẽ nghiêng mặt quay lại nhìn ta, tựa hồ như đang nói với ta, lại như xuyên qua ta nhìn đến một nơi xa xăm nào đó: "Hiện giờ, ta cũng sắp trở thành một phần bên dưới này... Hay nói đúng hơn là từ hai năm trước, khi chiến đấu trong băng tuyết, lẽ ra ta cũng đã là một phần dưới đất..."

Ta biết trận chiến đó, được cho là trận chiến thương vong nhiều nhất, tổn thất nặng nề nhất trong vòng mười năm nay ở Tần quốc, trong trận chiến đó, sáu vị tướng quân đều đã chết, thậm chí ngay cả Tần Nhiễm cũng không thể thoát khỏi một cách may mắn, khi chàng đang dùng diệu kế dẫn dụ quân địch đến Tuyết Sơn, không nghĩ tới đột nhiên tuyết lở, bảy ngày bảy đêm. Nghe nói, khi viện quân cuối cùng đuổi tới, chàng từ trong tuyết bò ra, đã rơi vào tình trạng sắp chết.

Cũng chính là từ lúc đó, thân thể chàng càng ngày càng kém, kéo dài tới năm nay, đã không thể cứu chữa. Nếu như chàng được trị liệu sớm một chút thì tốt rồi, có điều, chiến tranh rồi lại chiến tranh, trước sau đã liên lụy chàng, ngay cả thời gian để chàng được chẩn bệnh, dưỡng bệnh cho tốt cũng đều không có. Vì sao? Vì sao mà cả nước lại không tìm ra được người thứ hai thay chàng trấn thủ biên cương? Vì sao lại đem gánh nặng của một quốc gia đặt nặng trên người một mình chàng?

Chàng năm nay mới mười chín tuổi thôi.

Đúng ra phải là thời điểm sống vui vẻ nhất, vì cái gì lại để chàng chịu nhiều khổ sở như vậy?

Ta thật ngu ngốc, sáu năm trước tỷ tỷ đã nhìn ra được chuyện này, còn ta thì cho tới bây giờ mới hiểu được. Ta run rẩy mà nhìn người thiếu niên đã gầy đến mức gần như nhìn không ra hình người, rốt cuộc không nhận được, lệ rơi đầy mặt.

Bỗng nhiên có một cái gì đó mềm mại đưa đến, chậm rãi lau nước mắt ta, ta nhìn lên, là chàng lấy khăn tay giúp ta lau nước mắt. "Đừng khóc" Tần Nhiễm nói, "Không có gì phải khóc. Sinh lão bệnh tử, nàng là đại phu, chẳng lẽ còn không nhìn thấu?"

Ta lại càng khóc lớn. Chính vì ta đã nhìn thấu, đã thấy nhiều, nhưng vì người đó là chàng, cho nên ta... luyến tiếc. Chàng không hiểu, thủy chung vẫn không hiểu, những người con gái khuynh đảo vì chàng, dùng ánh mắt và tâm tình như thế nào mà nhìn chàng... chàng hoàn toàn hoàn toàn không hiểu.

Như ta trong giờ phút này.

Như tử tử của ta từ trước.

Chàng nói: "Thật ra, hai năm trước lẽ ra ta đã chết, sống thêm hai năm này đã là tốt rồi."

"Ta không hiểu..."

"Hai năm trước, ở tại nơi này, tuyết lở, ta cùng các tướng sĩ đều bị chôn vùi trong tuyết, không thể động đậy, xung quanh ta vốn đang có ba bốn người, nhưng bọn họ lần lượt đều chết, ta cảm thấy ta cũng không chịu đựng nổi nữa, ngay trong lúc nửa tỉnh nửa mê, ta cảm giác có người đến khoác áo cho ta"

Ta mở to hai mắt — cái gì? Còn có chuyện này sao?

"Thực không thể tin đúng không? Ta rõ ràng bị chôn bên dưới lớp tuyết, làm sao lại có người khoác áo cho ta được chứ? Lại nói, nếu như có người như vậy, trước tiên người đó nên kéo ta ra ngoài mới phải, không nên để ta tiếp tục nằm dưới lớp tuyết. Có điều, cảm giác của ta lúc đó vô cùng chân thật, ta thậm chí cảm nhận được ngón tay của đối phương, khi người đó khoác áo cho ta đã chạm vào người ta, mang theo cảm giác ấm áp. Ta cảm

thấy được tay chân ta từ từ trở nên ấm áp, thần trí cũng càng lúc càng minh mẫn, nhưng có điều lại không mở mắt ra được. Ta hỏi người đó: "Người là ai?"

"Người đó nói sao?"

Tần Nhiễm lắc đầu, "Ta hỏi người đó rất nhiều chuyện, nhưng người đó đều không trả lời. Cuối cùng ta hỏi: "Đại ân này, ta phải hồi báo như thế nào?" Người đó lúc này mới đáp lại ta một câu...". Nói tới đây, chàng quay đầu lại, nhìn dãy Tuyết Sơn mênh mông vô bờ bến, ánh mắt thật xa xăm "Người đó nói, nếu có ngày chàng nhìn thấy có người phải chịu lạnh, xin Nhiễm quân cũng tặng cho hắn một tấm áo chống rét"

Tim ta đột nhiên khẽ giật một cái, cả kinh nói: "Người đó nói cái gì?"

"Người đó nói, nếu có ngày chàng nhìn thấy có người phải chịu lạnh, xin Nhiễm quân cũng tặng cho hắn một tấm áo chống rét"

"Không phải, người đó gọi chàng là gì?"

"Nhiễm quân"

Hai tay ta thoáng run lên, Nhiễm quân... Nhiễm quân... Vì sao trên đời này, còn có người thứ hai gọi chàng như thế?

"Cho nên, ta tự nói với chính mình, ta được người tặng một tấm áo, không cách nào hồi báo, chỉ có thể phát một ngàn cái áo bông cho những người phải chịu lạnh trong thiên hạ. Có điều, ta không còn thời gian nữa" Tần Nhiễm nói xong, đi về phía trước vài bước, ngẩng đầu lên, nâng cao giọng nói: "Tuy rằng ta không biết nàng là ai, nhưng sau đó ta đã luôn tìm kiếm nàng, vẫn không thể tìm được, có điều, ta biết nàng tuyệt đối tồn tại, khoác cho ta một tấm áo cũng không phải là ảo giác. Hôm nay ta tới nơi này, chỉ để nói với nàng, chuyện ta đã đáp ứng nàng, làm không được rồi, thực xin lỗi..."

Tiếng nói của chàng vọng lại trong sơn cốc trống trải, vì thế liền hóa thành rất nhiều rất nhiều câu "Thực xin lỗi", một tiếng rồi lại một tiếng, nhỏ dần. Mà đúng lúc này, ta nghe thấy được một tiếng thở dài.

Tần Nhiễm trên mặt cũng lộ ra vẻ kinh ngạc như ta, có thể thấy được, ta không có nghe lầm, tại nơi này, chắc chắn còn có người thứ ba!

"Là ai? Ra đây!" Ta lớn tiếng kêu lên.

Một bóng dáng chậm rãi từ xa xa nhẹ nhàng tiến lại, ta theo bản năng lui về phía sau mấy bước "Người, người người... Người là ai?"

Người kia thở dài, mở miệng nói: "Đại Đại, muội không nhận ra ta sao?"

Ta mở to hai mắt, cảnh tượng xung quanh ta trong nháy mắt nhạt thành hư vô, chỉ có bóng dáng mờ ảo kia, dần dần trở nên rõ ràng, mày ngài, mắt ngài, mái tóc dài của ngài, môi ngài, từng thứ một hiện lên trong mắt ta, hợp lại thành một người thân thuộc nhất của ta...

"Tỷ tỷ..."

5.

Tỷ tỷ của ta, vào mùa xuân hai năm rước, đã mang bức họa được thêu tỉ mỉ suốt ba năm "Tân quân xuất chinh đồ" dâng tặng Tần vương. Tần vương vô cùng thích thú, khi hỏi ngài muốn được ban thưởng gì, ngài trả lời, muốn trở thành thê tử của Tần Nhiễm.

Câu nói kia trở thành trò cười của cả đời ngài.

Bởi vì xuất thân của ngài thấp hèn, bởi vì dung mạo của ngài bình thường, bởi vì ngài lớn hơn Tần Nhiễm một tuổi...

Cho nên, triều thần đang tán thưởng nàng trong nháy mắt lại chuyển sang nhạo báng nàng, trong điện, những tiếng châm biếm nhạo báng vang lên. Tần vương đương nhiên không đồng ý, trong mắt mọi người đầy vẻ khinh thường nàng, nàng vén áo yên lặng mà lui ra, trở về nhà.

Đêm hôm đó, nàng ngã bệnh, ba năm vất vả, hơn nửa giấc mộng tiêu tan, nàng ngã bệnh như núi đổ, thậm chí không thể kéo qua ngày thứ ba.

Tỷ tỷ của ta đã chết trong hèn mọn như vậy. Thậm chí, khi nàng chết, người con trai mà nàng luôn ái mộ vẫn còn ở ngoài biên cương xa ngàn dặm, căn bản không biết có một người con gái vì hắn mà chết.

Đúng vậy, đây không phải lỗi của Tần Nhiễm, cho nên ta cũng không hận chàng. Chẳng qua là từ đó về sau ta đối với chàng có chút khúc mắc, ta vẫn không thích vị hoàng tử được người ta ca ngợi thành truyền thuyết như chàng, ta cho rằng chàng nhất định cũng có khuyết điểm, ta cho rằng chàng không vĩ đại như người ta nhìn vào từ bên ngoài, lần này ta theo thúc thúc tiến cung, chính là muốn nhìn xem chàng có thể mang mặt nạ hoàn mỹ này đến khi nào...

Nhưng mà, cuối cùng, trong số những người bị chinh phục, có thêm cả ta.

Sáu năm... sáu năm trôi qua như nước chảy, đời người như một giấc mộng. Vì sao thời khắc này, ta lại ở nơi này, gặp lại cố nhân? Thiên ngôn vạn ngữ trong lòng, nhưng lại không thể nói một lời, chỉ có thể không ngừng run rẩy.

"Ta nhận ra được giọng nói của nàng, đúng vậy, chính là nàng". Trong chớp mắt, ánh mắt Tần Nhiễm sáng lên, lộ ra vẻ vui mừng. "Ta quả nhiên không phải gặp ảo giác, là nàng đã cứu ta lúc đó"

Tỷ tỷ đứng ở một chỗ cách chàng năm thước, yên lặng mà nhìn chàng, một hồi lâu, khẽ cười: "Người lầm rồi"

Ta cảm thấy có chút không đúng, bởi vì trong nụ cười của tử tử tràn ngập sự mỉa mai.

Tần Nhiễm ngẩn ra.

Tử tử không thèm để ý, miệng nói: "Người chẳng lẽ không nhìn thấy ta không có chân sao?"

Tầm mắt ta rơi xuống phía dưới làn váy nàng, hít vào một ngụm khí lạnh, tuy rằng ta biết nàng đã chết, nhưng có điều, sự vui mừng khi gặp lại nàng đã làm ta quên đi nỗi sợ, cho đến giờ phút này, mới chú ý tới nàng thực sự là đang "trôi nổi", một ý niệm nào đó trong đầu trở nên rõ ràng – ta và Tần Nhiễm, gặp quý.

Tần Nhiễm nhìn thấy váy nàng, ngẩn ra một hồi lâu, khẽ thở dài: "Thì ra là thế. Khó trách nàng lúc đó không cứu ta ra khỏi lớp tuyết, mà chỉ khoác áo cho ta... Nhưng mặc kệ là thế nào đi nữa, nàng đã cứu ta, ta vẫn phải cảm ơn nàng..."

Tử tử ngắt lời hẳn: "Người đừng lầm lẫn, ta cũng không phải là vì muốn cứu người". Thấy chàng giật mình, nàng lại lạnh lùng cười "Người còn không biết ta là ai sao? Cũng đúng, người chưa từng gặp qua ta, nhưng tên của ta, người nhất định là đã nghe qua... Ta họ Ôn, tên là Chúc Nương."

Tần Nhiễm lão đảo lui về phía sau, lần này, chàng hoàn toàn bị kinh động triệt để. Trong lúc chàng đang kinh hãi, tử tử trầm giọng nói: "Ta chính là người hai năm trước đã hiến tặng áo thêu cho phụ vương người, là tiểu tiện nhân hạ đẳng vọng tưởng bằng điều đó sẽ giúp ta một bước bay lên làm phượng hoàng."

Tần Nhiễm lại lui về phía sau mấy bước.

Tử tử lướt đến gần chàng: "Tất cả mọi người chê cười ta, ta oán giận mà chết, trong lòng ta có hận, nên tụ thành oán linh, bay qua thiên sơn vạn

thủy chạy đến nơi này, chính là vì muốn hại người. Cuối cùng ta thừa dịp người bị tuyết vùi lấp, ý thức mơ hồ, hấp thụ nguyên thần của người..."

"Không thể nào..." Chàng lắc đầu, giọng run run "Không thể nào!"

"Người nghĩ rằng ta khoác áo cho người, căn bản đó chỉ là ảo giác, ta, một lệ quỷ có thể cho người quần áo gì chứ. Còn nữa, người cho là tại sao người lại suy nhược như vậy? Là bởi vì ta hút tinh nguyên của người! Không ngờ người lại ngốc nghếch hồ đồ cảm kích ta, ngay cả khi sắp chết cũng giữ hơi tàn tới gặp ta, ha ha, thực là chết vì cười mà, a không đúng, ta đã chết rồi, nếu có thể cười mà sống lại lần nữa thì tốt rồi..." Tỷ tỷ nói xong, ngửa mặt lên trời cười lớn.

Tần Nhiễm đột nhiên vươn tay ra, muốn nắm lấy cánh tay của nàng, nhưng chỉ nắm được khoảng không, xuyên qua cánh tay nàng.

Tỷ tỷ ngưng cười, yên lặng nhìn chàng, hạ thấp giọng nói: "Bây giờ người tin rồi chứ?"

Tần Nhiễm vẫn duy trì tư thế tay nắm chặt lại giơ ra giữa không trung, không còn run rẩy.

Tỷ tỷ nhếch môi, lúc này đây, lại cười nhẹ như mây bay gió thổi: "Hận ta sao?"

Tần Nhiễm yên lặng nhìn nàng, sau một hồi lâu, khẽ lắc đầu.

"Đúng vậy, còn hơn ta oán hận người cho tới giờ phút này, có là gì đâu..." Tỷ tỷ thở dài, xoay người, nhìn ánh nắng chiều xa xa dưới chân trời, ánh mặt trời nhạt như tuyết, cuối cùng chuyển sang trắng xám, mà gương mặt nàng, chìm vào trong bóng tối, "Nhiễm quân, khi ta còn sống, ta vẫn luôn ái mộ chàng. Lần đầu tiên ta gặp chàng, là lúc chàng đứng ra tình nguyện đi giết giặc ở Bắc cương, chàng ngồi trên lưng ngựa, suất lĩnh đại binh đi ra cửa thành. Mọi người chung quanh ta chen nhau nói, haizz, cái vị

Cửu hoàng tử kia, bộ dạng sao lại vẫn nhược thanh tú như vậy, trông giống như nữ nhân, hẳn có thể thành công sao? Mà lúc ấy ta nhìn thấy chàng, chỉ thấy muốn khóc. Ta nghĩ, rốt cuộc là vì nguyên nhân gì mà lại để một đứa trẻ mười ba tuổi phải ra sa trường? Là cái gì đã ép buộc chàng? Chàng là hoàng tử, đương nhiên sẽ không vì danh lợi, xét về tôn ti, mẫu phi thân phận thấp, chàng vĩnh viễn không thể trở thành thái tử, cho nên, chàng cũng không thể là vì mưu lợi, như vậy, còn có thể vì cái gì, cái gì đã làm cho chàng có dũng khí lớn như vậy đối mặt với thiên địa tàn khốc như vậy? Ta vẫn nhìn theo chàng, sau đó, ta thấy, khi ngựa của chàng đi ra cửa thành, là lúc lá cờ ở phía trước bay tới trước mặt chàng, chàng bắt lấy nó, nhẹ nhàng hôn một cái, rồi buông ra. Hành động đó của chàng rất nhanh, trên cơ bản không có người chú ý tới, nhưng ta lại thấy. Vì thế ta rốt cuộc đã tìm được đáp án – trên lá cờ kia thêu bản đồ núi sông cùng một chữ "Tần" – chàng, là vì phụ vương của chàng, vì con dân của chàng, hơn nữa là vì người nhà của chàng mà chiến đấu"

Ánh mắt Tần Nhiễm lóe lên, tuy rằng không nói gì, nhưng vẻ mặt trở nên tịch liêu.

"Bởi vậy ta càng khâm phục chàng. Ta khâm phục chàng không phải vì dục vọng cá nhân mà lên đường, ta càng khâm phục chàng bốn bề thọ địch mà vẫn chuyển bại thành thắng, ta hoàn toàn khâm phục chàng không có vẻ kiêu ngạo, không sợ sệt, chiến thắng trở về cũng không đặc chí. Ta nghĩ, người kia, có tài như vậy, dũng cảm như vậy, chàng cơ hồ có khả năng có được cả thiên hạ, thế nhưng... lại không hề vui mừng." Tỷ tỷ bay thấp xuống, cái bóng bên dưới càng đậm hơn, ta thậm chí nhìn không thấy khuôn mặt nàng, nhưng ta lại nghe được giọng nói của nàng, chậm rãi như khe suối khô cạn, như thời gian ngưng đọng, như một đóa hoa đau thương rơi rụng từng cánh từng cánh, "Chàng không cười, đáy mắt chàng không có nét vui sướng, ta muốn làm cho chàng cười, có điều, chàng ở xa quá, ta không thể đến trước mặt chàng, nên ta đã nghĩ, có cách nào để ta tới gần chàng được không. Ta chỉ có một bản lĩnh, vì thế ta lợi dụng nó để vào

hoàng cung... Ta thật khờ, phải vậy không? Ta vẫn cho rằng khoảng cách giữa chúng ta đã gần hơn, ta đơn phương nghĩ tới khi mọi người nhìn thấy chiếc áo kia, sẽ đều cảm thấy ta xứng đôi với chàng... bởi vì, ta cũng là độc nhất vô nhị mà. Chẳng lẽ không đúng sao? Ta không nói dối, thiên hạ không có người nào ở trên sa trường chiến thắng như chàng, cũng không ai có thể thù hằn giỏi hơn ta... Kết quả, ta bị báo ứng"

Ta rút cuộc nhịn không được khóc lên: "Đó không phải lỗi của tỳ! Tỳ tỳ! Đó không phải lỗi của tỳ, cũng không phải lỗi của Cửu hoàng tử mà! Tỳ không nên hận chàng, căn bản chàng không biết gì cả..."

"Ta hận chính là vì hãn không hề biết gì cả" Tỳ tỳ lập tức ngẩng đầu, gương mặt dữ tợn, "Đừng quên ta là lệ quý, người nghĩ rằng lệ quý có thể hiểu được chuyện đúng sai sao? Người tới vừa đúng lúc, bây giờ ta sẽ ăn người, dù sao người cũng sắp chết, không cần phải lãng phí nữa" Nói xong, nàng hung tợn đánh móc về phía sau gáy Tần Nhiễm.

"Đừng mà—" Ta hét lên chói tai, vội vàng chạy tới cản lại, nhưng tốc độ nàng quá nhanh, mà ta lại cách đó quá xa, khi mắt thấy không cách nào cản nổi, tất cả đã kết thúc...

Đầu ngón tay tỳ tỳ dừng lại cách cổ Tần Nhiễm một tấc.

Còn Tần Nhiễm từ đầu đến cuối vẫn đứng yên không động đậy.

Tỳ tỳ nheo mắt lại: "Người vì sao không tránh?"

Trên mặt Tần Nhiễm có một loại bình tĩnh kỳ lạ, điều đó làm cả người chàng thoát nhìn qua vô cùng đẹp, bình tĩnh mà đứng, bình tĩnh mà nói: "Bởi vì ta biết, nàng sẽ không hại ta."

Đầu ngón tay tỳ tỳ run lên.

"Nàng là ân nhân của ta, nàng sẽ không hại ta."

"Người bị điếc sao? Người không nghe thấy những lời ta vừa nói sao? Ta căn bản không phải là ân nhân của người..."

"Nàng phải."

"Ta cũng chưa từng khoác áo cho người..."

"Nàng có."

"Ta hấp thụ nguyên thần của người, làm người trở nên suy yếu..."

"Có điều..." Mối Tần Nhiễm từ từ giương lên, tạo thành hình vòng cung duyên dáng, trong nháy mắt, như hoa nở, như liễu xanh, như đây là điều đẹp nhất trong tất cả những gì đẹp đẽ trên thế gian, đẹp đến lóa mắt ta, "Ta sống thêm được hai năm, đây là sự thật."

"Người..."

"Tướng sĩ của ta toàn bộ đã chết hết, ta lại không chết, đây đúng là sự thật. Nàng hẳn là nên bịa ra một lời nói dối tốt hơn."

"Người..."

"Còn nữa, mặc kệ nàng tin hay không, ta vẫn nhớ rõ nàng"

"Người..."

"Ta nhớ rõ nàng, nàng từng ném vòng hoa lên đầu ngựa của ta, ta còn nhớ rõ đó là hoa quỳnh bảy màu kết thành, vô cùng tinh xảo."

Cả người tỷ tỷ run lên: "Không, không thể nào... Không thể nào nhớ rõ..."

"Ta nhớ rõ nàng, bởi vì, khi mọi người trong thành reo hò ta, cười với ta, chỉ có nàng là khóc." Tần Nhiễm chậm rãi giơ tay lên, làm động tác giúp

nàng lau nước mắt, chậm rãi nói: "Thực xin lỗi, tuy rằng ta nhớ rõ nàng, nhưng lại không tìm nàng, không để cho nàng, cũng là cho chính mình một cơ hội có thể tới gần nhau. Nếu như ta có thể gặp nàng, ta nhất định sẽ cưới nàng làm vợ, Thực xin lỗi..."

Tỷ tỷ khẽ kêu lên một tiếng, ôm mặt, ngồi gục xuống.

Tần Nhiễm vẫn đang cười, thì ra chàng lại có thể cười tao nhã đẹp mắt đến như vậy: "Nhưng không vấn đề gì, ta cũng sắp chết, không phải vậy sao? Chúng ta khi còn sống không thể quen biết, sau khi chết hẳn là có thể chứ? Trên đường xuống hoàng tuyền, có muốn chờ ta cùng đi không?"

Tỷ tỷ khóc không thành tiếng, vừa khóc vừa ra sức lắc đầu: "Người gạt người, người gạt người cũng gạt ta, không thể nào! Người sao lại đồng ý cưới ta? Ta xuất thân thấp hèn, bộ dạng khó coi, lại còn lớn tuổi hơn người..."

"Thế nhưng, theo như nàng nói, tài thù của nàng thiên hạ vô song, nàng là độc nhất vô nhị, không phải sao?" Tần Nhiễm ngừng một chút, khi mở miệng nói tiếp, thanh âm lập tức cảm khái hơn rất nhiều: "Huống chi, trên đời này, làm gì còn có người thứ hai có thể hiểu ta như nàng? Người con gái chỉ mới nhìn thấy bộ dáng của ta, lại có thể đọc được tâm tư của ta, hiển nhiên có thể đến được trái tim ta."

Tỷ tỷ từ từ đứng thẳng dậy, nhìn chàng. Ánh mắt hai người giao nhau tại không trung, phảng phất như trở lại năm năm trước, ngày đó khi đánh bại quân Càn chiến thắng trở về, cũng là nhìn nhau như thế, trong mắt hai người họ chỉ có nhau, kể từ đó, không còn bóng hình nào khác.

"Chàng nói đúng, ta là độc nhất vô nhị" Tỷ tỷ nở nụ cười, vì thế, khe suối khô cạn lại một lần nữa chảy ra dòng nước trong, thời gian lại tiếp tục trôi, đóa hoa khô lại nở ra nhụy hoa mới, thanh âm của nàng không hề bi

thương, mà tràn đầy sự kiên định, dịu dàng mà mạnh mẽ, "Cho nên hai năm trước, ta có thể cứu chàng, hai năm sau, cũng có thể như vậy."

Một đạo bạch quang bay lên, quấn quanh thân hình nàng, giống như đôi cánh nhẹ nhàng, mang cả người nàng bay lên, thân thể của nàng bị bao phủ trong một luồng sáng bạc, tựa như ánh trăng.

Lại tựa như một bức họa, tẩm trên mặt nước, vầng sáng chậm rãi loang ra, màu sắc càng lúc càng mờ nhạt.

Ta linh cảm thấy có điều bất ổn, vội đưa tay về phía nàng: "Tỷ tỷ! Tỷ tỷ, đừng..."

Thế nhưng, nàng dịu dàng nhìn ta, dịu dàng nhìn ta như vô số lần trước kia: "Đại Đại, Nhiệm quân... xin nhờ muội..."

"Đừng mà! Tỷ tỷ, tỷ tỷ! Đừng mà" Trong lúc ta gào lên, luồng sáng trắng hóa thành vô số bọt nước sáng long lanh trong suốt, từng cái từng cái tan ra, tựa như vô số ngôi sao băng, từng ngôi sao vụt qua rất nhanh.

Cùng lúc đó, một cái gì đó từ không trung rơi xuống, bọc lấy thân thể của Tần Nhiễm.

Cửa thành màu xám, dây thừng màu hoàng kim, lá cờ bay phấp phới, khô giáp sáng như tuyết, vẻ mặt nghiêm túc và trang trọng của đại quân trong vòng vây của dân chúng, xếp thành hàng xuất phát – Tần quân xuất chinh đồ.

Là tỷ tỷ đã dốc hết tâm huyết thêu ra một phong thư tình.

6.

Vì thế kết cục tất cả mọi người đều hiểu rõ...

Thiếu niên lại một lần nữa trên lưng kỵ mã, tư thế oai hùng hiên ngang mang theo đại quân, ra khỏi cửa thành trong tiếng reo hò của dân chúng.

Ánh mặt trời như tuyết. Nhẹ nhàng tươi sáng.

Thiếu niên quay đầu nhìn lại, có điều chàng biết rằng lúc này đây, trong đám người đưa tiễn, thiếu đi một người quan trọng. Vĩnh viễn vĩnh viễn.

Mà ta, không phải người đó.

"Hoàng tử Tần Nhiễm, năm mười chín tuổi, bệnh tình nguy kịch khó qua khỏi, vua cho phép trở lại Bắc cương. Tới biên cương, cuối cùng lại khỏi bệnh, cả nước vui mừng, tất cả đều cho rằng thần linh trợ giúp. Đồ Bích năm thứ ba mươi hai, vua tuyển chọn Ôn thị làm thượng chúa (1), bị từ chối. Năm ngày sau, Ôn thị được gả đi nơi khác. Đồ Bích năm thứ chín mươi hai, qua đời, hưởng họ tám mươi tuổi. Vua cho hậu táng ngoài cửa thành."

(Tần sử, hoàng tử truyện)

—

(1) Thượng chúa: theo từ điển bách khoa của baidu thì ở thời phong kiến, khi một người đàn ông kết hôn với công chúa gọi là thượng chúa. Ở đây xét về cấu trúc câu sau, và nửa sau câu trước, theo mình thì vua muốn cưới Ôn Đại Đại cho Tần Nhiễm.

THẤT DẠ ĐÀM

Thập Tú Khuyết
www.dtv-ebook.com

Chương 5

Hữu Hồ

Hữu hồ tuy tuy, tại bỉ kỳ lương Tâm chi ưu hỉ, chi hữu vô thường.

— (Kinh Thi – Hữu Hồ) (1)

1.

"Đi ra ngoài!"

Ta cầm lấy cây chổi, giục đuổi sinh vật trước mắt.

Đó là một tiểu hồ ly rất đặc biệt, một thân lông trắng dính đầy bùn đất, lại bị nước mưa làm ướt sũng, bộ dáng vô cùng thảm hại. Nhưng ta sẽ không thông cảm cho sinh vật xâm chiếm địa bàn của mình, bởi vậy, ta vẫn tiếp tục trừng mắt với nó, quát lên: "Đi ra ngoài đi ra ngoài! Không được vào đây! Đây là nhà của ta!"

Nói là nhà, kỳ thực chẳng qua chỉ là nhà tranh hai gian được dựng giữa sườn núi, bởi vì đã nhiều năm không có người ở nên rách nát kinh khủng. Chẳng qua đối với một quỷ hồn mà nói, như vậy đã đủ lắm rồi.

Bởi vậy, ta cương quyết phải bảo vệ thiên đường này của mình, cho dù tiểu hồ ly kia thoát nhìn thật tội nghiệp, chân trái bị thương, máu vẫn còn đang chảy ròng ròng, nhưng ta cũng sẽ không vì vậy mà thông cảm.

"Người còn không đi ra ngoài? Ta nói cho người biết, núi này đi lên nữa chính là Thiên Nhất Thánh Quan. Thiên Nhất Thánh Quan có nghe qua chưa hả? Là nơi của nhóm đạo trưởng tu chân lợi hại nhất. Bọn họ ấy à, thích nhất là tiểu hồ yêu như người vậy. Bắt người luyện thành đan dược ăn vào thì đại bổ!"

Ta không có nói sai.

Ngọn núi này tên là Bà La Sơn, cao tới 2340 trượng, mà nơi cao nhất trên đỉnh núi chính là Thiên Nhất đạo quan tiếng tăm lừng lẫy. Đường triều quốc sư, tiền triều quốc sư, còn có tiền tiền triều quốc sư đều từ đó mà ra. Vì thế, hàng năm đều có hàng ngàn hàng vạn người lặn lội từ ngàn dặm xa xôi đến đây, đáng vẻ vô cùng tiều tụy, ba quỳ chín lạy lên núi thỉnh nhóm đạo trưởng tróc yêu trừ tà, thông linh cầu phúc...

Chẳng qua bọn họ đều đi từ hướng bắc chính diện của núi, mà nhà tranh của ta thì lại ở phía nam sau núi, bốn phía đều là sườn dốc cây cối rậm rạp, bởi vậy hiếm có dấu chân lui tới.

Cho nên trong một ngày mưa to như thế này, tiểu hồ ly kia vì sao lại xuất hiện tại nơi này, ta lười nghĩ, cũng lười quản, nhất quyết đuổi nó đi để tiếp tục làm chuyện của mình.

Tiểu hồ ly ngẩng đầu nhìn thẳng vào ta, một tia sét nổi lên bên ngoài cửa sổ, phản chiếu làm đôi mắt trong suốt vô hạn của nó sáng lên, giống như tia nắng ban mai đầu tiên xuyên thấu màn đêm, làm cho tim ta đột nhiên giật một cái.

Còn nó, từ đầu đến cuối vẫn không nói gì, gục đầu xuống, yên lặng xoay người, chân trái khập khểnh đi từng bước. Bên ngoài có một gốc đại thụ ngàn năm, bởi vì không có người quét dọn nên lá rơi xuống tích lại thành một chồng thật dày trên mặt đất, giờ phút này cũng bị nước mưa làm

ướt. Nó đi tới đó, nằm rạp trên đồng lá cây ướt sũng, thân người run lên có vẻ rất lạnh.

Hình ảnh đó làm ta cảm thấy khó chịu, dứt khoát đóng cửa lại không nhìn nữa, cầm lấy áo gai để trên ghế tiếp tục bện.

Cái áo gai này, vào mười năm trước ta chờ cây tầm ma trưởng thành, sau đó ngâm vào trong nước, tróc vỏ, chẻ nhỏ ra, lại tách ra thành từng sợi, từng sợi rồi bện lại. Trong quá trình này, thường xuyên lực bất tòng tâm, có đôi khi ngón tay không khống chế được mà xuyên qua sợi gai, căn bản không dùng sức được. Mỗi lúc như vậy ta đều căm ghét chính mình đã thành quỷ, tâm tình cũng trở nên xấu đi.

Mưa to rơi xuống, nóc nhà bắt đầu dột, ta chạy nhanh đến dờn cái sọt đi, ướt ta thì không hề gì, nếu gai bảo bối của ta bị ướt hỏng là sợi thì làm sao đây? Thế nhưng, tuy rằng giờ phút này cả trời tối đen, nhưng lại là trước buổi trưa, mỗi ngày vào lúc này năng lực của ta yếu nhất, bởi vậy dồn toàn bộ niệm lực kết quả chẳng qua cũng chỉ dờn cái sọt đi được mấy phân mà thôi.

Ta nhìn sợi gai trong giỏ, cảm thấy tự đáy lòng có một loại tuyệt vọng mơ hồ.

Ta dậm chân, cắn răng, cuối cùng đứng dậy, mở cửa, hướng về phía bên ngoài gọi: "Người vào đây cho ta!"

Tiểu hồ ly ngẩng đầu, trong ánh mặt lộ ra vài phần kinh ngạc, ta lại giận tím mặt, giọng nói lạnh như băng: "Không phải là giữ người lại sông, người phải giúp ta làm việc."

Vì câu nói đó, ta chính thức quen biết Ly Hi.

2.

Ly Hi là thằng nhóc rất kỳ quái.

Tuổi của hồ ly ta nhìn không ra, nhưng căn cứ vào bộ dáng khi biến thành người, ta đoán hẳn nhiều nhất cũng không vượt quá 100 tuổi.

Hắn cùng những loài yêu quái khác hoàn toàn không giống nhau, thực trầm mặc, không ăn thịt, bước đi rất chậm, nét mặt trầm tĩnh, vĩnh viễn là bộ dáng một ông cụ non điềm tĩnh, làm cho người ta nhìn thấy liền nổi giận. Bởi vậy ta thường xuyên làm khó dễ hắn, vênh mặt hất hàm ra lệnh cho hắn, bắt hắn giúp tìm cây gai, lợp lại mái nhà, xuống chân núi trộm guồng quay tơ, làm hết thấy những việc mà vào ban ngày ta không thể làm được.

Hắn thủy chung vẫn không nói một lời, yên lặng chấp nhận.

Vì thế, mái nhà tranh được sửa lại, không còn bị dột nữa, trong phòng đầy những sợi gai mà ta cần, hắn thậm chí còn trồng rất nhiều loại hoa trên mảnh đất trống trước nhà, khi gió xuân thánng ba thổi đến, hoa màu tím nở rộ. Ta tuy rằng không ngửi được hương hoa, nhưng nhìn thấy vẻ đẹp kia, vẫn cảm thấy thật vui sướng.

Ta hỏi hắn: "Người chỉ có một mình thôi sao? Tộc nhân của người đâu?"

Hắn khẽ lắc đầu.

Ta lại hỏi: "Người từ đâu tới đây? Vì sao lại chạy đến Bà La Sơn này?"

Hắn vẫn lắc đầu.

Ta hỏi tiếp: "Trước khi người bị thương đã xảy ra chuyện gì?"

Mắt nhìn thấy hắn vừa định lắc đầu, ta tức giận, dùng sức giữ lấy hai bên mặt hắn: "Cái gì cũng không nói là sao? Nói cho người biết, ta hỏi,

người phải trả lời, nếu không ta đuổi người đi ngay lập tức! Không cho người ở đây nữa!"

Hắn giương mắt, yên lặng nhìn ta, ánh mắt trong suốt kia, phảng phất như nhìn thấu đến nơi sâu thẳm trong hồn phách ta. Ta hơi chột dạ, hẳn rồi cuộc mở miệng, thanh âm thật thấp, mang theo một chút khàn khàn, nhưng rất êm tai: "Người sẽ không làm vậy."

"Cái, cái cái gì?"

Hắn chậm rãi nói: "Người muốn ta giúp người quay sợi, cho nên, sẽ không đuổi ta đi."

Ta nhất thời không nói gì... Khó trách người ta thường nói, trong số tất cả sinh vật hồ ly là bị ghét nhất, cho dù là một hồ ly trăm mặ ít lời, cũng có bản lĩnh làm cho người ta tức chết.

Vì che lấp sự bối rối của mình, ta then quá hóa giận hét vào mặt hắn: "Người biết mình là nô bộc của ta thì tốt rồi, mau đi làm việc cho ta! Cái đó, cái này, còn có bên kia nữa, toàn bộ trong ngày hôm nay phải xong hết cho ta!"

Hắn theo lời ta đi đến guồng quay tơ trước, bắt đầu quay tơ, căn phòng trở lại im ắng chỉ còn tiếng quay tơ đều đều, song cửa sổ mở ra được một nửa, ta ngẩng đầu lên nhìn bầu trời đêm ngoài cửa sổ, ánh trăng thê lương kia, giống như xuyên qua cơ thể ta, rơi trên mặt đất, không phản chiếu lại được cái bóng của ta.

Ta bỗng nhiên cảm thấy có chút phiền não.

Bởi vì, ngày mai... Ngày mai lại là mừng một.

Mỗi mừng một đầu tháng, là ngày Thiên Nhất Thánh Quan khai đàn luận đạo, mỗi khi tới thời điểm đó, trên đỉnh núi đều ồn ào tiếng người, vô

cùng náo nhiệt. Náo nhiệt đến mức khiến ta khố sở.

"Ê". Ta mở miệng gọi hắn, "Người nói, ngày mai... trời có mưa không?"

Hắn ngẩng đầu nhìn trời, ánh mắt mang theo nghi vấn lướt về phía ta.

Ta lại gục đầu xuống, tựa đầu vào giữa hai cánh tay, thanh âm như trang giấy chìm trong nước khi ra khỏi mặt nước liền thay đổi hình dạng: "Nếu như trời mưa thì tốt quá..."

Nếu như trời mưa... thì tốt quá.

Có điều, ánh sao bên ngoài sáng như ngọc, trời cao không gợn mây, hiển nhiên có thể thấy, ngày mai lại là một ngày đẹp trời.

Thật là... buồn gì đâu.

3.

Tuy rằng quý hồn kỳ thực không cần ngủ, nhưng vì phải tích tụ niệm lực để bện trường bào, ta mỗi ngày vẫn giống như người sống, nghỉ ngơi đúng giờ. Khi ngủ sẽ tiến vào trạng thái trôi nổi mê man, cái loại cảm giác này rất giống với nằm mơ.

Một đêm kia, ta nằm mơ thấy một giấc mộng ly kỳ.

Ta thấy một đôi mắt đỏ yêu dị cùng răng nanh sắc bén, trong ánh lửa đầy trời, có một người lướt qua rất nhanh, tựa hồ như đang tìm kiếm gì đó, thế nhưng ta biết, hắn vĩnh viễn, vĩnh viễn sẽ không tìm thấy. Ngay lúc đó, ta cảm giác có ai đang thúc ta, tỉnh dậy mở mắt, là Ly Hi.

Đối với việc đang nghỉ ngơi mà bị quấy rầy ta rất phẫn nộ, vì thế liền trừng mắt nhìn hắn, tức giận nói: "Cái gì?"

Hắn quay mặt về hướng khác, ta nhìn theo tầm mắt hắn, trông thấy trên bệ cửa sổ đang hé mở, nước đọng lại rơi xuống thành từng chuỗi — trời mưa!

Ta vù một cái bay đến cửa sổ, thò đầu nhìn ra bên ngoài, không sai, không phải ảo giác, bên ngoài quả thực đang mưa, cơn mưa nhỏ rơi tí tách, bầu trời âm u, mây đen dày đặc che đi thứ ánh sáng mà ta sợ hãi nhất.

Ta run rẩy đưa tay ra, hạt mưa xuyên qua đầu ngón tay rơi xuống, ta phảng phất có thể cảm nhận được cái lạnh này, nhất thời kích động vô cùng, quay lại ôm lấy bả vai Ly Hi nói: "Trời mưa trời mưa! Thật sự là mưa rồi!"

Hắn nhìn ta, vẻ mặt vẫn không có biểu tình gì như trước.

Có điều, lúc này ta không quan tâm đến phản ứng của hắn nữa, cả người nhảy cẫng lên, vui mừng nói: "Thật tốt quá, như vậy là ta có thể lên núi! Còn có thể vào xem bên trong..."

Hắn rớt cuộc lấp bấp kinh hãi: "Người muốn đi Thiên Nhất quan?"

"Đúng vậy! Hôm nay là mừng một, bọn họ sẽ thiết đàn thuyết pháp, tất cả đạo trưởng đều sẽ tham gia! A, khẳng định là rất náo nhiệt..."

Hắn dùng ánh mắt nhìn một kẻ điên để nhìn ta, hồi lâu, bật ra hai chữ: "Sẽ chết"

Ta le lưỡi nhìn hắn: "Không đời nào! Ai nói một con quỷ thì không được nghe bọn họ giảng đạo? Ta đây phải đi". Nói là làm, ta lập tức bay ra từ cửa sổ, bay lên núi.

Quả nhiên đúng như ta dự đoán, tuy rằng trời mưa, nhưng thiện nam tín nữ bộ dạng tiêu tụy vẫn che ô đồ xô lên núi như trước, từ xa đã trông thấy từng đám người dồn về trước cửa đạo quan, chật như nêm cối.

Ta bay lên ngồi trên nhánh cây đại thụ nhìn vào, từ vị trí này có thể nhìn thấy chính điện rất rõ ràng, pháp đàn cao bảy trượng, đạo trường ngồi xếp hàng hai bên theo thứ tự, mà ngồi ngay giữa, cũng là ngay vị trí dễ nhìn thấy nhất, chính đương nhiệm quan chủ của Thiên Nhất quan – Trang Duy.

Ánh mắt vô hạn của ta dừng trên người chàng, không muốn rời đi.

Chàng là một nam tử vô cùng vô cùng tuấn mỹ. Tuấn mỹ đến nỗi một nam nhân như vậy mà xuất gia căn bản chính là một cái tội.

Cho là tất cả đạo sĩ đều mặc cùng một đạo bào màu xanh, có điều, không ai mặc đẹp như chàng, cái gọi là siêu phàm thoát tục chính là như thế, cái gọi là tiên phong đạo cốt cũng là như thế.

Đúng vậy, sở dĩ ta lưu luyến tại Bà La Sơn chậm chạp không muốn rời đi, cho dù biết một khi bị phát hiện, nhất định sẽ bị nhóm đạo sĩ diệt trừ nhưng vẫn lưu luyến không rời, chính là vì...

Trang Duy.

4.

Mười năm nay ta đến nơi này, là để nghe Trang Duy thuyết pháp.

Chỉ cần không có ánh sáng mặt trời, là ta có thể bay lên núi, sau đó ngồi trên tán cây đại thụ, nhìn chàng, thỉnh thoảng ngọn gió từ chính điện xẹt qua góc áo của chàng thổi về phía ta, vì thế trong ngọn gió đó còn có hơi thở của chàng.

Cho dù là ngắm nhìn chàng từ xa như thế này ta cũng đã thấy thỏa mãn.

Có đôi khi chàng xuống núi, nhưng mỗi mùa một đầu tháng chắc chắn sẽ trở về. Ta vô cùng tha thiết hy vọng trời mưa, bởi vì như vậy ta lại có thể nhìn thấy chàng.

Như giờ phút này, nhìn thấy chàng ung dung bình thản nói chuyện với các tín đồ, một loại hạnh phúc tràn đầy từng ngõ ngách trong thân thể, một loại cảm giác ấm áp đã lâu không thấy.

Nhánh cây hơi chùng xuống, nhận thấy có sự khác thường, ta nhin không được nghiêng đầu nhìn lại, nhất thời kinh ngạc: "Tại sao người cũng theo tới đây?"

Ly Hi khôi phục lại bộ dáng hồ ly, ngồi xồm bên cạnh ta trên nhánh cây khô, đôi tai không ngừng chuyển động, cái đuôi vung vẩy lên xuống, ta luống cuống: "Người tại sao lại xuất hiện trong bộ dạng này? Đi mau! Nếu như bị phát hiện thì nguy. Người tự mình tìm cái chết cũng đừng liên lụy tới ta à!" Lấy tay xua hấn đi, hấn lại nhún người một cái nhảy xuống trước điện.

Trong đám người tức thì nổi lên những tiếng kinh hô.

Tiêu rồi — Ta nghĩ, đến nước này, đúng là tự chui đầu vào lưới mà!

Đám đạo sĩ lập tức đứng dậy, xôn xao một hồi, giữa những chiếc áo màu xanh, bộ lông trắng của Ly Hi vô cùng nổi bật, cứ như vậy mà lao thẳng về phía Trang Duy.

Trang Duy vẫn ngồi khoanh chân tại chỗ như trước, không kinh hoảng như những người bên ngoài, thấy nó bổ nhào tới cũng chỉ nhẹ nhàng vẩy cây phất trần trong tay.

Trong một khắc dường như ta thấy một đóa hoa sen giữa cây phất trần nở rộ trong chớp mắt, lại thản nhiên biến mất.

Còn Ly Hi đã bị đánh lui.

Hấn lộn nhào mười mấy vòng về phía sau mới dừng lại, khi rơi xuống đất, đã bị nhóm đạo sĩ vây quanh.

Tên gốc này! Muốn chết cũng không phải dùng cách này.

Ta thực bực mình, không muốn quản tới hãn, nhưng không biết vì sao, thân thể lại hành động trước suy nghĩ, bay qua đó, lướt trên một cơn gió lạnh lẽo, thổi mê mắt mọi người, sau đó nắm lấy chân trái của hãn gấp giọng nói: "Đi"

Loáng thoáng nghe thấy đám đạo sĩ kinh hô: "Như thế nào lại còn có quỷ? Mau! Ngăn bọn chúng lại..."

Lúc này, Ly Hi tung ra một cái pháp quyết, tạo thành một mảnh kết giới chặn bọn đạo sĩ lại bên ngoài kết giới. Ta cũng không quay đầu lại nhìn kỹ, chỉ dùng tốc độ nhanh nhất của mình mà bay xuống núi, trở lại gian nhà tranh.

Tin chắc rằng không có người đuổi theo sau nữa, ta vút chân hãn xuống, giận dữ nói: "Người cố ý phải không?"

Hãn rơi xuống mặt đất, biến trở lại bộ dáng một thiếu niên, khẽ ngược khuôn mặt nhỏ nhắn trắng như tuyết lên, nhìn ta không nói một lời, nét mặt có chút buồn bã, cũng có chút cổ quái.

"Người là heo sao? Heo so với người còn thông minh hơn! Cứ nhiên đi khiêu khích bọn họ! Thật là, ta sao lại đi cứu người chứ, làm hại ta cũng bị lộ, người đúng là phiền toái mà! Sớm biết như vậy ngày đó ta đã không cho người ở lại. Người có biết đã bao lâu rồi ta không được gặp Trang Duy không? Một trăm bảy mươi ba ngày a!! Vì liên tục mấy tháng vào ngày mừng một đều có ánh mặt trời, thật vất vả mới đợi được một ngày mưa như thế này, lại bị người phá hỏng! Người đền! Người đền cho ta! Người đền cho ta!" Ta liều mạng túm lấy vạt áo hãn, càng nghĩ càng tức, càng nghĩ càng không cam tâm, cuối cùng đuổi hãn ra khỏi nhà "Người đi đi! Ta không muốn gặp người nữa! Ta cũng không cần người giúp ta quay trở,

canh cử, người đi, đi mau, từ đâu đến thì về nơi đó đi, sau này đừng xuất hiện nữa!"

Ta hung hăng đóng sầm cửa lại, mặt đất nơi đó cũng rung lên, sau đó thân mình rốt cuộc không trụ được nữa, trượt theo cánh cửa ngổ bệt xuống mặt đất.

Một cảm giác mệt mỏi cùng mất mát gấu gao bao trùm lấy ta, ta biết ta đã không nói lý, ta cũng biết bên ngoài trời còn đang mưa, ta càng biết kỳ thực tiểu hồ ly kia không còn nơi nào để đi, nếu như hắc có, đã đi từ sớm rồi, làm sao lại còn ở nơi này chịu sự sai khiến của ta. Nhưng mà, những điều đó đều không quan trọng bằng Trang Duy.

Nghĩ đến việc trải qua rối loạn lần này, khẳng định là đạo quan sẽ đề phòng cẩn mật hơn, nghĩ sau này có lẽ ta cũng sẽ không thể nhìn trộm Trang Duy nữa, ta cảm thấy khổ sở vô cùng. Đều là Ly Hi tại Ly Hi, tại Ly Hi làm hại.

Ngày đó ta nhất thời nghĩ quẩn trong lòng mà cho hắc ở lại, nếu như không có hắc, sẽ không phát sinh sự tình hôm nay, nếu như không có hắc thì tốt rồi... Ta tựa đầu vào giữa hai chân, mặc cho mưa gió tạt vào tấm ván cửa mỏng manh, bên tai ta chỉ quanh quẩn một giọng nói, dường như đều gọi cùng một cái tên...

Trang Duy, Trang Duy, Trang Duy...

5.

Lần đầu tiên ta gặp Trang Duy, là vào ngày chàng lên núi báỉ sư học nghệ.

Đó là một ngày trời đông giá rét vô cùng lạnh giá, tuyết trắng nhiều như lông ngỗng chồng chất biến Bà La sơn này thành một tòa băng sơn. Mà

chàng, tóc rối tung, toàn thân đầy máu, đi từng bước một lên bậc thang, quỳ rạp xuống trước cửa.

Lúc đó quan chủ Anh Đồng vốn không có ý định thu nhận đệ tử, nhưng chàng nhất quyết không rời đi, cứ quỳ như vậy ngoài cửa suốt ba ngày ba đêm.

Tuyết vẫn rơi nhiều không ngừng, chàng vẫn quỳ không nhúc nhích, trong tay ôm chặt một tấm áo rách nát, trên gương mặt tuấn mỹ không có chút biểu tình.

Cuối cùng Anh Đồng cũng mềm lòng, chờ đến khi nhóm đạo sĩ đỡ chàng dậy, hai chân chàng đã gần như bị tổn thương hoàn toàn do giá rét, từ đó về sau, không có cách nào bước đi được nữa.

Trong ba ngày ba đêm ba mươi sáu canh giờ đó, ta vẫn dõi theo chàng, bị sự kiên định và bền lòng này làm cảm động vô cùng. Trước đó, ta chưa từng gặp qua người nào như vậy, từ đó về sau, chàng là cả thế giới của ta.

Đúng vậy, Trang Duy, chính là nam tử ta dành tình cảm sâu đậm chân thành nhất trong trời đất này. Mặc kệ chàng là người, ta là quý, chàng là đạo sĩ, ta là nghiệp chướng.

Ta thấp kém như vậy cũng không ôm hy vọng có được tình yêu của chàng, chỉ cần có thể nhìn thấy chàng, đó là hạnh phúc lớn nhất. Mà nay, đều bị Ly Hi phá hủy. Sao không đau lòng cho được?

Cứ như thế thật lâu sau, ánh sáng trong phòng càng lúc càng nhạt dần, bầu trời tối đen, chắc là buổi thuyết pháp cũng đã xong. Từ hai năm trước, sau khi Trang Duy được bổ nhiệm làm tân quan chủ, chàng trở nên vô cùng vô cùng bận rộn, đã hết ngày mừng một, nhất định là đang xuống núi, ta nghĩ có nên trộm liếc nhìn chàng một cái trên đường xuống núi hay không.

Nghĩ đến đây, ta vội vàng đứng dậy, mở cửa phòng ra, chạm mặt người bên ngoài cửa, thiếu chút nữa bị dọa đến... Là Ly Hi. Hẳn vẫn chưa đi sao.

Mưa tí tách rơi trên người, trên đầu cùng y phục của hẳn đều ướt sũng nước, ta trừng mắt nhìn hẳn, hẳn nhìn ta, sau đó lui về phía sau vài bước, ta đóng cửa phòng lại cái rầm.

Trong phòng tối như mực, góc tường phía tây, chất đồng gọn gàng nhiều thùng và sọt, nhìn những vật này ta lại nhớ tới tiểu hồ ly đang bị ta nhốt bên ngoài kia, đôi mắt không tự chủ được mà nóng lên. Ta mím môi, cắn răng, dậm chân, cuối cùng phát ra một tiếng thét chói tai, mở cửa ra, liền mắng hẳn xối xả: "Không phải kêu người đi rồi sao? Quay trở lại làm gì hả? Nói cho người biết ta sẽ không tha thứ cho người, đừng tưởng đứng dầm mưa bên ngoài là ta sẽ mềm lòng, sẽ tha thứ cho người..."

Hẳn bỗng nhiên mở miệng: "Vì sao lại cứu ta?"

Ta ngạc nhiên: "Cái, cái gì?"

Hẳn ngẩng đầu, đôi đồng tử như ngọc lưu ly sáng lên như sao sớm, xuyên qua mái tóc ướt sũng, ánh lên trên gương mặt không chút huyết sắc, nhìn ta chăm chăm không chớp mắt, nói rất chậm: "Đừng xuống cứu ta thì tốt rồi có phải không? Vẫn đợi ở trên cây thì tốt rồi có phải không? Vì sao lại không nghĩ tới hậu quả mà bay xuống cứu ta?"

"Ta..." Ta bị hẳn hỏi ngược, làm sao ta biết lúc ấy căn bản có thích hợp hay không, không hiểu tại sao lại bay xuống "Ta không định cứu người! Ta với người vốn không có quan hệ gì, là người đột nhiên chạy đến địa bàn của ta, rồi lại không chịu đi, ta không phải là thương cảm người, thấy người có điểm dùng được nên mới chia cho người một chỗ để trú ngụ... Đều là tại vì... haizz, tóm lại là ta không hề muốn cứu người! Đó là ngoài ý muốn, ngoài ý muốn, ngoài ý muốn..."

Khi ta đang hét lên ba chữ ngoài ý muốn, hăn đột nhiên lao đến, ôm cổ ta, cùng lúc thân mình tiếp xúc với hăn, thanh âm ta đột ngột bị đứt quãng...

Cả người trở tay không kịp, cứ như thế mà bị hăn ôm ngã xuống đất.

Mặc kệ là thân thể hăn ấm áp, nhưng phía dưới đều là bùn, đều không thật.

Ta nhìn chăm chăm lên trần nhà, không rõ là rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, vì sao mà hăn muốn ôm ta, lại vì sao mà hăn ôm được ta?

Khoảng cách gần như vậy, làm thanh âm hăn trở nên vô cùng rõ ràng, cùng với tiếng tim đập truyền vào tai ta...

"Cám ơn..."

Mũi ta đau xót, bỗng nhiên còn có điểm sụp đổ, rơm rạ trên xà nhà bị gió thổi đung đưa trên đỉnh đầu ta, ta nghĩ khẳng định là ta khóc, nói cách khác, vì sao mà tầm mắt ta càng lúc càng mơ hồ? Hăn vùi đầu vào vai ta, ta không nhìn thấy vẻ mặt của hăn, chỉ có thể cảm giác được thân hình hăn khẽ run rẩy, sau đó ôm ta chặt hơn.

"Thế nhưng, thế nhưng... Tại sao ta lại là quý, còn chàng là đường đường là đạo sĩ tróc quỷ chứ? Vì cái gì trời cao lại muốn an bài một con quý như ta gặp một người như chàng?"

Không cách nào vượt qua được ranh giới đó.

Không cách nào nói được lời yêu thương.

Không cách nào kỳ vọng vào tương lai.

Trong chốn u minh này, vận mệnh tại sao lại an bài để ta gặp một kiếp số như vậy?

Đồng thời, trong lúc ta đã trở thành quý, vì sao lại xuất hiện một hồ ly như vậy?

Ta thật không hiểu.

6.

Ta và Ly Hi không hiểu vì sao cứ như thế đã giảng hòa với nhau. Ta không đuổi hẳn đi nữa, hẳn cũng tiếp tục lặng lẽ giúp ta thu thập sợi gai, dệt vải, làm hết thảy những chuyện mà ta không làm được.

Mùa xuân từ từ trở nên ấm áp, hoa nở trước sân nhà càng thêm đẹp, ta mỗi ngày đều tưới nước cho chúng, dầu cho cánh hoa sẽ rơi rụng khi đêm xuống.

Một ngày nọ, Ly Hi xuống núi tìm cho ta kim khâu, khi ta đang tưới nước ở bụi hoa, bỗng nhiên nghe thấy tiếng bước chân. Đó là tiếng chân người, hơn nữa lại là hai người. Ta có chút kinh ngạc, là ai lại tới nơi này?

Tuy biết rõ đối phương không nhìn thấy ta, nhưng ta vẫn trốn trên trần nhà, ghé mắt nhìn ra bên ngoài xem xét, thấy y phục màu xanh xuyên qua rừng cây, càng lúc càng gần – đúng là đạo sĩ của Thiên Nhất quan.

Chẳng lẽ hành tung của ta và Ly Hi bị lộ nên bọn họ truy ra tới nơi này? Ta đang căng thẳng, lại thấy từ trong rừng bước ra một bộ y phục màu đỏ, người thứ hai, là một cô nương trẻ tuổi.

Cô nương kia cười duyên dáng nói: "Chàng thật khéo chọn, như thế nào lại biết nơi này có một gian nhà, a, phía trước còn có hoa Ngu Mỹ Nhân nữa"

Đạo sĩ kia khẽ than một tiếng: "Ta nhớ rõ nơi này trước kia không có hoa đó mà..." Lời còn chưa dứt, cô nương đã tiến tới, giống như dây leo ôm

lấy hấn, dịu dàng nói: "Từ biệt ở kinh đô, ta vẫn nhớ chàng, chàng... có nhớ ta không?"

"Hong Châu..." Đạo sĩ gọi tên nàng một cách thâm tình, hai người đứng ôm nhau.

Ta nhất thời khẽ thở nhẹ, thì ra không phải đến vì ta, mà là không tuân thủ thanh quy đạo sĩ ở trong này lén gặp tình nhân. Ta nhìn hai người họ, cảm thấy có điểm buồn cười, lại có điểm hâm mộ, mặc kệ là như thế nào, cái chính là bọn họ yêu nhau.

Ôm được nhau.

Cảm nhận được hơi thở của nhau.

Vui mừng vì tình đầu ý hợp... Thật là làm cho người ta hâm mộ biết bao.

Ta kìm lòng không được mà thở dài, tới khi ta ý thức được là nguy rồi, chỉ thấy đạo sĩ kia lập tức nhảy dựng lên, quát: "Là ai?"

Ánh mắt hấn vô cùng sắc bén quét đến chỗ ta đang ẩn thân, nhất thời ta có cảm giác mình bị nhìn thấu, người này pháp lực không kém, ta tuyệt đối không phải là đối thủ!

Ta vội vàng xoay người, đang muốn trốn thì hai con hỏa long bay về phía ta, màu lửa đỏ rực rực, làm ta nhớ ra được một ít chuyện mà ta cực kỳ sợ hãi, ta không tự chủ được cước bộ hơi lảo đảo, chính lúc sơ sẩy trong nháy mắt như vậy, một cái lưới lớn trên trời rơi xuống, bao trùm lấy ta.

Đạo sĩ vọt tới trước mặt ta, cười lạnh: "Yêu nghiệt! Còn muốn trốn sao?"

Hong Châu run giọng nói: "Đây, đây đây là cái gì?"

Đạo sĩ ôm nàng: "Đừng sợ, chẳng qua chỉ là cô hồn dã quỷ mà thôi. Đúng rồi, không phải nàng vẫn muốn xem ta trừ yêu như thế nào sao? Ta trừ con quỷ này cho nàng xem được không?"

Hồng Châu đảo con người một vòng, nở nụ cười xinh đẹp: "Được được, ta muốn nhìn xem chàng rốt cuộc có bản lĩnh gì"

Tim ta chùng xuống.

Càng bất lực hơn nữa chính là ngón tay của đạo sĩ điểm một cái, trên lưới lập tức nổi lên một tầng lửa nuốt lấy ta.

Ánh lửa... người đã xuất hiện vô số lần trong giấc mộng của ta, chạy điên cuồng, kêu gào, tìm kiếm...

Những chuyện trước kia lại hiện ra trước mắt vào thời khắc này, mà ta chỉ có thể co người lại ôm đầu hét lên chói tai "Đừng mà! Đừng mà... Đừng..." Ta không hề hại bất cứ ai mà! Ta không muốn bị hồn phi phách tán! Ta không muốn cứ như vậy biến mất! Ta còn muốn gặp lại Trang Duy! Cứu ta! Ai tới cứu ta với... cứu ta...

Một trận gió mạnh đột nhiên thổi tới, nhiệt độ xung quanh trong nháy mắt lạnh tới cực điểm, ta quay đầu lại liền thấy Ly Hi.

Hắn đã trở lại.

"Đi mau! Đừng tới đây! Người không phải đối thủ của tên đạo sĩ này, đến đây nạp mạng vô ích. Chạy mau đi, tên ngốc! Ngu ngốc!" Ta hét lớn, thế nhưng, hắn lại làm như không nghe thấy lời nói của ta, đột nhiên hóa thành hình dáng hồ ly giữa không trung, hơn nữa thân thể lại vô cùng to lớn.

Ta bị cảnh tượng trước mắt làm kinh ngạc há hốc mồm... chuyện này, chuyện này là thế nào? Hắn không phải chỉ là tiểu hồ ly sao? Như thế nào

chỉ trong vài ngày ngắn ngủi lại trở nên lớn như vậy? Theo tu chân mà nói, linh khí càng dày đặc, đạo hạnh càng cao thì yêu quái khi hiện hình cũng càng lớn. Mà Ly Hi, nhìn thế nào chẳng qua cũng là một tiểu yêu tinh thôi, sao lại có thể trở nên hình dạng lớn như long nhất được?

Đạo sĩ bắt quyết, bay ra mấy trăm đạo phù, mỗi một đạo phù đều kèm theo một mũi kiếm lửa sắc bén. Hiển nhiên Ly Hi sẽ chết dưới đạo phù này, ta không đành lòng nhìn, nhưng trong nháy mắt, tất cả đã thay đổi...

Cái đuôi trắng to lớn mang theo một dáng vẻ tao nhã khó có thể nói bằng lời nhẹ nhàng đảo qua, những đạo phù đó liền hóa thành tro bụi, phiêu tán theo gió. Ly Hi đánh về phía sau gáy đạo sĩ, hàm răng trắng sắc bén cắn vào cổ hắn, máu lập tức chảy ra, làm cô nương kia kinh sợ, cả ta cũng kinh sợ.

Ký ức có liên quan đến màu đỏ như một thanh chủy thủ cắm vào trong đầu ta, xé toạt những thứ hỗn độn, từ từ hé mở ra những hình ảnh ta từng thấy, cùng với cảnh tượng trước mắt ta giờ phút này, chồng lên nhau...

Đúng vậy, cảnh tượng này vô cùng quen thuộc.

Quen thuộc đến nỗi trong mười năm nay, nó vẫn là đao nhọn treo trên tim ta, tra tấn ta, ghi khắc trong ta, nhắc nhở ta...

Ta chính là đã chết như vậy.

Ta nhớ ra rồi, ta bị một con hồ ly cắn chết.

Hồ ly kia, cũng có một thân lông trắng sáng như tuyết, cũng có răng nanh vô cùng sắc bén như vậy, bốn chân có lửa, cắn ta, đốt ta, ăn ta...

Ta hét lên một tiếng chói tai, rốt cuộc không thể nhìn đến cùng.

Trước mắt ta tối sầm.

7.

"A Ngu... A Ngu..."

Ai? Là ai đang gọi ta?

Màn đen tối tăm khôn cùng từ từ sáng lên, trước mắt ta là một biển hoa, giống như cùng một loại với loại hoa được trồng phía trước gian nhà tranh của ta và Ly Hi.

"A Ngu... A Ngu..."

Giọng nói trong sáng, mang theo ôn nhu vô hạn, như là ngâm xướng chú ngữ ngàn năm, tiếng tiếng rót vào tai, chữ chữ đánh động lòng.

Người là ai? Người là ai?

Ta thấy một bóng dáng thật mờ nhạt, lướt giữa biển hoa, người đó không ngừng tìm khắp nơi, có điều, ta biết rằng chàng sẽ vĩnh viễn tìm không thấy, vĩnh viễn tìm không thấy.

Trong lòng đau xót, lập tức tỉnh lại. Mở to mắt, trong tầm mắt hiện lên một khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp tuyệt trần.

Đôi mắt đen lại sáng lên, giống như trên châu dưới suối đêm trăng, nơi sâu thẳm nhất trong đôi mắt đó, sóng gợn lăn tăn, như những ánh sao, rất nhiều cảm xúc lắng đọng lại, khi ẩn khi hiện.

Trên đời này chỉ có một đôi mắt như vậy. Mà chủ nhân của đôi mắt đó, tên là Ly Hi.

Ta giơ một tay lên đẩy hẳn ra, sau đó ngồi dậy, bay ra bên ngoài, một vùng trống trải, không có đạo sĩ, không có cô nương, chỉ có một bệt máu đọng lại tại đó, nhìn thấy ghê người.

"Người đi đi". Những lời này ta đã nói với Ly Hi rất nhiều lần, chỉ duy lúc này đây, lời nói suy yếu vô lực.

Nhưng khi hãn nghe thấy, gương mặt luôn bình tĩnh không dao động, nhất thời biến sắc.

"Người ăn hãn rồi phải không?" Giống như hồ ly kia đã ăn ta. "Ta không thể tiếp tục ở chung với người. Tuy ta biết người vì cứu ta mới đối phó với đạo sĩ kia, có điều... Thực xin lỗi, ta không làm được. Hiện tại người có biết nguyên nhân vì sao ngay từ đầu ta bài xích người như vậy không? Mà sau khi trải qua chuyện vừa rồi, ta không có cách nào tiếp tục đối mặt với người. Vừa nhìn thấy người, ta lại nhớ đến ta chết như thế nào, từ một người biến thành bộ dạng hình quỷ như hiện tại ra sao..."

Hãn đưa tay tới định chạm vào ta, lại bị ta nghiêng người tránh đi, cùng lúc đó, ta dùng sức ôm mặt, rớt cuộc chịu không nổi, gào khóc lên: "Người đi đi... Ta van người, ta thật sự, thật sự không muốn gặp lại người! Van người về sau đừng xuất hiện trước mặt ta, cho dù ta có thảm như thế nào cũng vậy, van xin người..."

Thân thể ta vô cùng khó chịu, có cái gì đó bùng nổ, không ngừng trào ra bên ngoài, thậm chí làm ta cảm thấy, ngay sau đó ta sẽ tan ra, hồn phi phách tán, không còn tồn tại nữa.

Ly Hi vẫn yên lặng nhìn ta, cánh tay kia dừng lại một chút, cuối cùng đặt trên đầu ta.

Trên thế gian này, chỉ có hãn chạm đến ta, có điều, ta cũng đã không thể đối mặt với hãn. Ta biết hồ ly ăn ta không phải hãn, chỉ là bọn hãn có bộ dáng giống nhau.

Tại sao? Tại sao ông trời lại đối với ta như vậy? Để ta gặp Trang Duy còn chưa đủ, còn muốn ta gặp Ly Hi?

Ly Hi khẽ thở dài một tiếng, sau tiếng thở dài, bỏ tay ra khỏi người ta. Xung quanh một màn tĩnh mịch, đến khi ta ngẩng đầu, đã không thấy hấn nữa.

Lúc này đây, là đi thật rồi.

Cũng không phải giống như lần trước, ta đuổi hấn, hấn vẫn cố chấp dầm mưa đứng ở ngoài cửa.

Rõ ràng đây là kết quả ta muốn, nhưng nhìn thấy hoa ngu mỹ nhân lay lay trong gió, lại cảm thấy được đã mất gì đó trong chốn u minh, hay là nói, ba hồn của ta đã mất đi một, không còn trọn vẹn nữa.

Một trận gió nổi lên, thổi rung cánh cửa gian nhà tranh kêu lạch cạch, ta quay đầu lại, thấy áo gai đặt trên bàn... có lẽ, hiện tại với ta mà nói, chỉ có chuyện này... chính là hoàn thành bộ y phục này.

Ta nhất định phải hoàn thành nó, vô luận là tiêu tốn bao nhiêu năm.

Bởi vì, đó là chấp niệm sâu sắc nhất để quý hồn như ta lưu lại chốn nhân gian.

Vì thế, ta đi vào nhà, cầm lấy áo gai tiếp tục bện, mấy ngày này, dưới sự trợ giúp của Ly Hi, ta đã bện xong hơn phân nửa, chỉ còn lại một tay áo, có điều, hiện giờ Ly Hi đi rồi, một mình ta muốn làm xong tay áo này, không biết sẽ mất bao nhiêu năm tháng.

Bất quá cũng tốt, chấp niệm không tiêu tan, ta sẽ vĩnh viễn không thể chuyển nhập luân hồi, như vậy, ta có thể tiếp tục nhìn thấy Trang Duy, nhìn chàng già đi từng chút, như vậy cũng tốt...

Khi ta nghĩ tới Trang Duy, trong lòng vì việc Ly Hi rời đi mà lạnh lẽo thật vất vả đã khôi phục lại một chút ấm áp, ngoài cửa đột nhiên ồn ào náo động.

Một thanh âm nói: "Ở trong này! Quan chủ, chỉ có con hồ yêu cùng con quỷ kia ở trong này!"

Giọng nói này có vẻ quen, áo gai rớt xuống giữa hai tay, ta từ từ quay đầu lại, liền thấy bên ngoài gian nhà tranh, đông nghịt mấy chục tên đạo sĩ, đứng ở chính giữa, đúng là đạo sĩ mà ta nghĩ rằng đã bị Ly Hi ăn.

Thì ra hẳn chưa chết?!!

Tại sao có thể như vậy...

Có điều, đầu óc ta không kịp nghĩ về vấn đề này, bởi vì, khi ánh mắt ta di chuyển đến trên người một người khác, trời sập, đất rung, thế giới của ta âm ỉm nứt toát...

Người kia ngồi trên chiếc xe lăn, áo bào váy dài, ngọc diện cao quan, phảng phất như tiên giáng trần.

Không phải ai khác, chính là... Trang Duy.

8.

Ta đặng ngã cái bàn, đứng dậy muốn chạy tiếp. Một đạo bạch quang lướt tới, phảng phất như một cánh tay dịu dàng lại vô cùng kiên cường dẻo dai, lập tức bắt lấy thắt lưng ta, ta nhất thời không thể nhúc nhích.

Ngay lập tức, cả người ta bị cuốn ra, đến trước mặt Trang Duy.

Lúc này ta mới nhìn rõ, thì ra bắt lấy ta, chính là phất trần của chàng.

"Quan chủ! Nàng chính là con quỷ kia, còn có hồ ly tinh, đạo hạnh vô cùng cao thâm... Này, yêu nghiệt, nói mau, đồng bọn của người đi đâu?" Tên đạo sĩ lúc này vọt tới trước mặt ta, còn giữ tay trên cổ, có điều miệng vết thương cũng đã khép lại không còn chảy máu. Nói cách khác, Ly Hi

không thật sự muốn ăn hãn, thả hãn đi, còn hãn trở về nhờ giúp đỡ, dẫn Trang Duy tới bắt chúng ta.

Trang Duy yên lặng nhìn ta, hơi nhướng mày: "Người tên là gì?"

Ta nhìn nam tử ngày nhớ đêm mong trước mắt, lộ vẻ sầu thảm cười... thật không nghĩ tới, vẫn là kết cục này.

Tuy rằng sớm biết người và quý không đi chung một đường, hơn nữa chàng là khắc tinh của ta, có điều, luôn ôm hy vọng cùng may mắn, ảo tưởng chính mình có thể nhìn chàng bình an cả đời từ từ già đi, cũng đã cảm thấy hạnh phúc.

Cuối cùng, vẫn là đi tới bước này.

Việc đã đến nước này, ta ngược lại trở nên bình tĩnh lại, âm đạm cười: "Cô hồn dã quý, làm gì có tên?"

Chàng nhìn thoáng qua nhà tranh phía sau ta: "Những năm gần đây người ở nơi này sao?"

"Ừ."

"Hồ ly kia đâu?"

"Hãn đi rồi."

"Đi đâu?"

"Không biết. Chỉ biết một điều là hãn sẽ không trở lại nữa."

Trang Duy trầm mặc.

Tên đạo sĩ kia lại nói: "Hừ, nó biết chính mình gây đại họa, cho nên liền bỏ người lại một mình mà chạy đi. Người vì sao không chạy? Lúc trước

Thăm gia thôn dưới chân núi đã chết ba người, là các người làm sao?"

Ta phì cười.

Hắn trừng ta: "Người cười cái gì?"

"Ta ở trong này mười năm, chỉ hại chết ba người, thật sự là thẹn với thân phận của ta quá đi... Cho nên mới cười."

Gương mặt hắn nhất thời đỏ lên, thẹn quá hóa giận nói: "Yêu nghiệt! Chết đến nơi còn dám cười nhạo chúng ta?" Nói xong, năm ngón tay mở ra hướng tới huyết thiên linh của ta định chụp lại.

Một tia sáng trắng nhẹ nhàng nâng tay hắn.

Ra lại là phát trần của Trang Duy. "Tử Ngôn chờ một chút, ta còn có việc muốn hỏi."

Đạo sĩ gọi là Tử Ngôn kia vội vàng lui ra.

Ánh mắt Trang Duy, tựa như ánh trăng đảo từ trên người ra, rơi xuống trên đồng sợi gai chắt trong phòng: "Người vì sao lại muốn ở nơi này?"

"Ta thích."

"Những thứ này từ đâu có?"

"Tại sao ta phải nói cho người?"

Tử Ngôn ở bên cạnh cả giận nói: "Nghịch chướng, người dám nói chuyện với quan chủ như vậy há?"

Trang Duy khẽ nâng tay lên, chặn lời nói của hắn, ánh mắt nhìn về phía ta, trước sau vẫn bình tĩnh tao nhã: "Bà La sơn trong phạm vi mười dặm,

không cho phép có yêu vật. Đây là giới luật của Thiên Nhất quan, người hẳn đã biết?"

Biết, ta ở trên núi mười năm, sao lại không biết? Nếu không, lần đầu gặp Ly Hi, ta sao có thể tuyệt vọng như vậy.

"Như vậy" Đồi môi chàng khép mở, phảng phất như tận lực, từng chữ từng chữ một, giống như trải qua ngàn năm chậm rãi truyền vào tai ta "Người muốn tự mình đi, hay là muốn ta giết người?"

Người muốn tự mình đi, hay là muốn ta giết người?

Người muốn tự mình đi, hay là muốn ta giết người...

Những lời này quanh quẩn bên tai, hai con đường trước mặt ta: Một là chết, hai là sống không bằng chết.

Ta rõ ràng muốn khóc, nhưng tới môi cuối cùng lại nở nụ cười: "Ta... Ta đi..."

Đạo bạch quang trên lưng lập tức thu hồi, cả người ta buông lỏng, khôi phục tự do.

Trang Duy nhìn ta nói: "Tốt, giờ người đi đi"

Ta cắn môi, chậm rãi khom xuống nhặt tấm áo gai trên mặt đất, không biết có phải ảo giác không, ta cảm giác được biểu tình của Trang Duy có chút thay đổi, mà ngay lúc đó, một trận gió mạnh thổi tới, trong gió truyền đến một mùi quen thuộc...

Ly Hi!

Ta vội vàng quay đầu, nhưng thấy ánh lửa giống như cự long, đỏ như máu bay đầy trời hướng thẳng về phía Trang Duy, mà bên trong ánh lửa, ánh sáng lấp lánh bay vọt tới, đúng là Ly Hi lông trắng như tuyết.

Không phải hãn đã đi rồi sao? Như thế nào lại trở lại?

Hãn cư nhiên tấn công Trang Duy? Ta vội kêu lên: "Đừng..."

Nhưng đã không kịp.

Trang Duy nâng tay lên, phát trần đánh trúng người Ly Hi, vốn là đánh về phía ngọn lửa bay ngược trở lại Ly Hi. Vì thế lông trắng bị lửa đốt, Ly Hi kêu lớn bên trong ngọn lửa, tiếng kêu như kiếm, như đao, như hết thấy những gì sắc bén nhất, xuyên qua cơ thể ta, chém hồn phách ta thành từng mảnh.

Cơ thể của ta bay đến chỗ hãn trước khi kịp suy nghĩ, sau đó...

Dùng thân thể của chính mình, hấp thu ngọn lửa này.

"Đừng!" Ly Hi hóa thành hình người, ôm lấy ta, biểu tình cuống quýt mà ta chưa từng thấy qua, quát lên "Người làm gì vậy? Người, người, người... tại sao lại cứu ta?"

Hồn phách của ta từ từ bị ngọn lửa đốt thành tro, bay khắp nơi, ý thức càng lúc càng trở nên rời rạc, nhưng ta cố gắng mở to hai mắt như trước, nhìn thấy hãn, lộ vẻ sâu thẳm mà cười: "Ta cũng không biết nữa... vì sao mà lần nào ta cũng phải ra cứu người? Rõ ràng... rõ ràng năm đó hại chết ta chính là... chính là..."

Ta không nói được.

Nhưng mà, Ly Hi yên lặng nhìn ta, nói ra đáp án: "Là mẹ ta. Hồ yêu năm đó ăn người, là mẹ ta."

Ta ngược nhìn hãn, sau đó trong nháy mắt, ở sâu trong lòng có gì đó được tháo bỏ, thân thể bắt đầu trở nên rất nhẹ.

Hắn ôm lấy ta, sống chết ôm lấy, bật khóc: "Thực xin lỗi, Ngu Cơ, thực xin lỗi! Ta thay mẹ ta xin lỗi người, người đừng biến mất, đừng biết mất, sau này ta đều nghe lời người, vĩnh viễn hầu hạ người, làm cho người vui, cho người cười, cho người tốt hơn so với bất cứ ai..."

"Ngốc quá..." Thật sự là đứa ngốc mà "Mẹ người, bởi vì muốn sinh người, cho nên không thể không ăn thịt người, mà ta chẳng qua bị bất hạnh rơi xuống người mà thôi..."

Một đôi tay đột nhiên từ phía sau vươn tới, giữ chặt lấy bả vai ta, đồng thời vang lên là thanh âm với vẻ vô cùng khiếp sợ của Trang Duy: "A Ngu! Là nàng?"

Ta quay đầu lại, rơi vào tầm mắt ta, là khuôn mặt đã khắc sâu trong trí nhớ...

Trang Duy... Trang Duy...

Kỳ thực ta gặp qua chàng, không chỉ có mười năm...

"A Ngu..." Ác mộng hóa thành hiện thực, hình bóng từ trước đến nay vẫn không thấy rõ trong mộng rốt cuộc hiện ra đầy đủ, hợp thành người trước mắt ta, là chàng, nhưng lại không giống chàng.

Khi đó, nển đỏ bập bùng, khăn voan nhẹ nhàng nhấc lên, chàng mặt cát phục màu đỏ, nhìn ta cười: "Nương tử, hữu lễ"

Khi đó bên trong gương đồng, chàng cúi người về phía ta, cầm bút vẽ mi trong tay nói: "A Ngu, nàng thật đẹp."

Khi đó chơi thuyền trên hồ, thanh thanh trong nước phản chiếu bóng hình, chàng ôm thắt lưng ta, cảm khái nói: "Nguyện đời này vĩnh viễn làm bạn với A Ngu, cho đến bạc đầu."

Khi đó, khi đó, nhiều cái khi đó như vậy... Khi đó chàng là một thiếu niên dòng dõi cao quý, bất chấp sự phản đối của người trong nhà, cưới người con gái nhà nghèo là ta, cùng nhau bỏ trốn, quyết không xa rời.

Cho đến một hôm, ta thấy y phục của chàng đã hư rách, lên núi tìm cây gai, kết quả bị hồ ly mẹ ăn thịt vì thiếu dinh dưỡng mà khó sanh. Tới khi chàng tìm được ta, chỉ còn lại một bộ quần áo dính đầy máu.

Chàng ôm bộ quần áo dính máu kia lên Bà La sơn, còn ta cũng theo bộ quần áo dính máu đó mà ở lại nhân gian, không được siêu thoát.

Đây là... Tất cả những chuyện của chúng ta đã xảy ra trước kia.

Nhìn xem, thật là trêu ngươi biết bao...

Trang Duy, phu quân của ta, là vì báo thù cho ta mới gia nhập đạo giáo, trở thành một đạo trưởng.

Còn ta, thê tử của chàng, lại biến thành quỷ hồn, bị chàng đuổi đi.

Hồ ly mẹ ăn ta, đã chết sau khi hạ sinh hồ ly con, hồ ly con kia lại tới tìm ta, trả nợ cho tội nghiệt mà mẫu thân hấn tạo ra...

Một vòng rồi lại một vòng, đã xích lại với nhau như thế nào? Lại như thế nào mà tháo ra?

Cũng giống như giờ phút này, thiêu hủy hồn phách của ta, là lửa hồ ly của Ly Hi, hay là phản kích của Trang Duy?

Ta cười, khẽ chạm vào gương mặt của Ly Hi nói: "Đừng khóc, ngoan. Thật ra... ta thật sự không có ghét ngươi."

Ta làm sao lại ghét hấn chứ? Để kéo dài sinh mạng của hấn phải trả giá bằng chính sinh mạng của ta mà. Huyết nhục của ta, dung nhập trong cơ thể hồ ly mẹ, nuôi dưỡng hấn. Trong cơ thể của hấn có một phần của ta, ta làm

sao có thể chán ghét chính mình? Cho nên, khi hấn gặp phải nguy hiểm, ta chỉ có thể làm một điều duy nhất, chính là liều mình đi cứu hấn.

Nước mắt của Ly Hi lại rơi càng nhiều.

Ta quay lại nhìn Trang Duy, vừa giơ tay lên, đã bị chàng nắm chặt: "A Ngu! A Ngu! A Ngu... Ta sẽ cứu nàng! Ta dùng tất cả pháp lực để cứu nàng. Nàng hãy cố kiên trì một chút, một chút nữa là được..."

Ta lại cười, dùng khí lực cuối cùng cầm áo choàng đưa tới trước mặt chàng: "Phu quân, tặng cho chàng."

Trang Duy run rẩy tiếp lấy áo choàng. Trong chớp mắt áo choàng rời khỏi tay ta, ngọn lửa đã đốt tới gương mặt ta, mặt ta liền vỡ vụn thành bọt nước, bay tán ra.

Thì ra, ta sợ dĩ không thể đầu thai chuyển thế, không phải bởi vì ta chưa hoàn thành chiếc áo kia, mà là do ta chưa giao chiếc áo đó cho chàng.

"A Ngu! A Ngu..."

"Ngu Cơ! Ngu Cơ.."

Đó là những lời nói cuối cùng ta nghe thấy.

9.

Người đời đều biết, Trang Duy, kỳ nhân biết thuật thông thiên, cũng chính là con trai của quan thị lang ở đế đô, đã cùng chức nương Tiểu Ngu rời nhà bỏ trốn. Sau khi Ngu Cơ bị yêu hồ hãm hại, vì báo thù cho thê tử đã nguyện quy y nhập đạo. Ngày hai tháng tư năm Tân Tử, đã yên lặng đi về cõi tiên.

Sau đó vài ngày, Thẩm gia thôn dưới chân núi, có hai vị Trương thị và Vương thị, hàng xóm láng giềng, cùng sinh được một trai một gái, trai gọi

là Thủ, nữ gọi là Lưu. Hai đứa trẻ từ nhỏ là thanh mai trúc mã.

10.

"Ê! Tại sao người lại cướp con bướm của ta? Con bướm kia là ta bắt! Mau trả lại cho ta, mau trả lại cho ta!" Đứa bé gái ra sức vươn tay bắt lấy, bất chấp đứa bé trai so với nó còn cao hơn một cái đầu, dù như thế nào nó cũng không nhảy tới.

Đứa bé trai cười ha ha: "Không trả cho người là không trả cho người, xem người làm thế nào để lấy."

Đứa bé gái dậm chân mắng: "Người bắt nạt ta, ta đi méc thím Trương" Xoay người định chạy, bỗng nhiên đụng phải một người.

Đó là một thiếu niên vận bạch y trắng như tuyết, có vẻ lạnh lùng, nhưng khi nhìn nàng, trong mắt tràn đầy ôn nhu: "Muội thích con bướm kia?"

"Ừm. Con bướm kia, rõ ràng là muội bắt được mà..." Đứa bé gái vô cùng âm ỨC nói.

Thiếu niên giơ một ngón tay ra, con bướm trong tay đứa bé trai liền bay đến trên ngón tay hắn.

Cả hai đứa trẻ đều mở to hai mắt nhìn.

Thiếu niên đưa con bướm cho đứa bé gái: "Cho muội"

Đứa bé gái vừa mừng vừa sợ, nhảy lên nói: "A! Cảm ơn!"

Đứa bé trai bất mãn kêu lên: "Ê, người là ai? Vì sao lại giúp nàng?"

"Ta là ai?" Ánh mắt thiếu niên lưu chuyển, đôi mắt đẹp nhất trên thế gian này, sau đó cầm tay đứa bé gái, đứng dậy nói "Ta là người thủ hộ của nàng"

"Hả?" Đứa bé trai há hốc mồm.

Đứa bé gái ngẩng đầu lên hỏi: "Đại ca ca, người thủ hộ là cái gì?"

"Người thủ hộ chính là... sẽ luôn ở cạnh muội, bảo vệ cho muội, giúp muội thực hiện nguyện vọng, để muội vĩnh viễn được vui vẻ"

"Woa, không phải là lợi hại giống như Bồ Tát chứ?"

"Đúng vậy. Muội có đồng ý không?"

"Đương nhiên muội đồng ý! Muội đang muốn tìm một người giúp đỡ, giúp muội giáo huấn tiểu Thủ thối cho tốt đây!"

Đứa bé trai trừng mắt: "Cái gì? Ta là tiểu Thủ thối, vậy người là tiểu Lưu xấu xí!"

Đứa bé gái lập tức quay sang thiếu niên xin giúp đỡ: "Đại ca ca..."

Thiếu niên khẽ vẩy nhẹ lông tay, mũ của đứa bé trai đã bị gió thổi bay mất, hấn sợ tới mức vội vàng đuổi theo: "A, mũ của ta! Chậm lại, chờ một chút, đó là mũ mẹ vừa mới may cho ta mà... Đợi ta với..."

Đứa bé gái cười phì một tiếng.

Thiếu niên ôn nhu nhìn nàng: "Có vui không?"

"Ừm!" Dừng lại một chút, bổ sung "Đại ca ca, người thật tốt"

Thiếu niên lặng lẽ nhìn nàng, cuối cùng mỉm cười.

Ngu Cơ, kiếp trước nàng gặp đầy bất hạnh. Có điều, ta cam đoan, cả đời này của nàng, sẽ là nữ tử hạnh phúc hơn bất kỳ ai trên thế gian này.

Cuối cùng nàng cũng gặp được hạnh phúc.

Hạnh phúc cùng với Trang Duy.

"Ngu Cơ, thực xin lỗi! Ta thay mẹ ta nói xin lỗi với người, người đừng biến mất, đừng biến mất, sau này ta đều nghe lời người nói, vĩnh viễn hầu hạ người, làm cho người vui, cho người cười, cho người tốt hơn so với bất kỳ ai..."

Ánh mặt trời chiếu lên người thiếu niên, trải trên mặt đất một cái bóng thật dài, cái đuôi khê lắc lư.

Đó chính là cái gọi là hạnh phúc cuối cùng.

—

(1) Bài thơ Hữu Hồ trong Kinh Thi nói về nỗi lòng người quả phụ muốn tái giá. "Hữu Hồ" có 3 bài.

THẤT DẠ ĐÀM

Thập Tứ Khuyết
www.dtv-ebook.com

Chương 6

Tiên Kiếp

1.

"Chủ nhân, đôi vợ chồng kia cứ một mực đòi gặp người, bái tạ ơn người đã cho họ ở lại."

Cách một bức màn, tiểu đồng luống cuống báo lại.

Bên trong chiếc áo xanh mũ quả dưa, lộ ra nguyên hình một ngọn cầu vĩ thảo. (1)

Thật là vô dụng, nó tu luyện đã trăm năm, nhưng khi biến thành hình người vẫn còn trăm ngàn chỗ hở. Cũng may là bên ngoài tuyết rơi đầy trời, ngoài sảnh lại có ánh lửa bập bùng mới không bị đôi mắt của những người phàm kia nhìn thấu.

Ta ngăm nhìn hàng mi mỏng trong gương đồng, miễn cưỡng đáp:
"Không nói ta là quả phụ, không tiện gặp khách sao?"

Tiểu Cầu Vĩ lộ ra vẻ khó xử: "Chuyện đó... Người vợ nói nhất định phải cảm ơn người, nếu không có chủ nhân cho bà ấy ở lại trong bão tuyết, chắc chắn là đứa bé trong bụng bà ấy đã không giữ được..."

Nghe vậy ta liền cảm thấy thật phiền.

Ta đường đường là một gốc bích đào, trải qua ngàn năm tu luyện, trước mắt đã thấy sắp tu thành chánh quả, lại không hiểu sao được biết rằng muốn thành tiên, phải trải qua một đạo thiên mệnh chi kiếp.

Vì thế ta hăm hờ đi cầu Chung Vu, tên khốn đó nhìn ta xem xét nửa ngày, sau khi vợ vét của ta vô số dị thảo tiên đan mới lười biếng phun ra một câu, nói kiếp nạn của ta sẽ rơi xuống tại nơi âm dương quan hỗn độn, tháng Tuất Hợi năm Tân Tử.

Ta hỏi hắn đó là ngày nào, hắn nhất quyết không chịu nói.

Trước tiên ta đành phải đến nơi âm dương quan hỗn độn này để chuẩn bị. Vừa tới đây đã thấy cảnh tượng thật hoang vắng, nghe nói vốn là rừng rậm, nhưng nhiều năm trước bị lửa trời thiêu hủy, sau đó sinh ra nhiều loại cây kỳ lạ, lại bởi vì đường sá gập ghềnh nên hiếm có dấu chân lui tới. Xem ra cũng giống nơi sẽ gặp thiên kiếp, vì thế ta đã dựng nhà ở lại đây.

Mà xưa nay ta vốn không bạc đãi chính mình, liền dùng pháp thuật biến ra một căn nhà lớn, vài con tiên hạc linh vượn, vô số kì hoa dị thảo, còn bắt một ngọn cầu vĩ thảo đã thành tinh về làm nô bộc, tạo ra một lạc viên tại nơi hoang vu này.

Kết quả, ta còn chưa kịp vui vẻ, tuyết mùa đông bất ngờ rơi xuống, trời đất đột nhiên trở nên lạnh giá, tuyết rơi suốt ba ngày ba đêm không ngừng nghỉ. Trận tuyết này lại mang tới cho ta phiền toái lớn hơn, chính là kể từ ngày đó phải đón nhận từng đám người đi ngang qua xin tá túc. Ta đóng cửa không gặp, bọn họ cũng gõ cửa không ngừng.

Thật là quá đáng, thừa dịp ta sắp thành tiên lại tới diễn loại khổ nhục kế này, không phải tuyên bố rằng đang uy hiếp ta sao? Nếu không cứu, tất sẽ tổn hại đến công đức, nhưng ta cứu, kết quả là như thế này đây – vô số phiền toái. Ta thầm nghĩ sẽ yên lặng vượt qua thiên kiếp, ở đâu lại chạy ra

mấy tên giáp ất bính đình không liên quan gì, tới đây làm rối tinh, thật là phiền muốn chết, phiền muốn chết!

Tiểu Cầu Vĩ sợ hãi nhìn ta: "Chuyện đó... Chủ nhân, thật ra không biết người có nghĩ tới hay không, có lẽ thiên kiếp của người chính là ngay trên người những người đó..."

"Có ý gì?" Ta khẽ chau mày.

Thanh âm nó lập tức nhẹ đi vài phần, cúi đầu đan mấy ngón tay vào nhau, nói: "Người xem, người phụ nữ kia mang thai kia sắp sinh, không chừng đứa trẻ trong bụng bà ta chính là chủ nhân?"

Ta thiếu chút nữa nổi khùng lên: "Đầu heo hả! Ta là thành tiên! Thành tiên! Không phải đầu thai làm người!" Bị nó nói đến tâm phiền ý loạn, ta đành phải đứng dậy, đi gặp đôi vợ chồng nhiều sự kia.

Băng qua hành lang, trong lòng tự tán thưởng pháp thuật mà mình đã dày công tu luyện, nhìn xem đây là gỗ lim thượng đẳng, nhìn xem cái này trạm chỗ hoa văn vô cùng tinh xảo, hoàng cung đại viện có xa hoa chẳng qua cũng chỉ đến thế. Đang tự khen chính mình, một bóng người đập vào mắt ta, bước tới bái lạy: "Cám ơn phu nhân! Cám ơn phu nhân!"

Ta nhìn hai mắt hấn: híp lại như hai đường chỉ, thái dương quá dài, người như vậy nếu không phải lười biếng thì cũng là người nghèo. Người này đã cưới vợ, chỉ sợ đó đã là người thứ hai.

Hán tử kia vội vàng mời ta tiến vào trong, rào bước vào tiền thính, chỉ thấy một đám người ngồi vây quanh đồng lửa đang nói chuyện trên trời dưới đất, thấy ta đi vào, tất cả đều im lặng nhìn chăm chú.

Tiểu cầu vĩ đi sau giới thiệu: "Vị này chính là chủ nhân nhà ta."

Những người đó liền nhao nhao đứng dậy bái tạ, trong đó có một phụ nữ đang mang thai, đoán sơ qua có lẽ chính là cái người nhiều chuyện muốn gặp ta, mới vừa định mở miệng, người đó đã đi tới hành lễ: "Thiếp thân Trương thị bái tạ phu nhân ân cứu mạng."

Trong lòng nghĩ thầm, ta cho người ở lại là việc buộc phải làm chứ không phải thiện ý gì, nhưng ngoài mặt lại không thể nổi giận, chỉ đành cười đáp: "Đường trơn tuyết lớn, không tiện đi xa, cái gọi là ở nhà dựa vào cha mẹ, ra ngoài dựa vào bằng hữu, thiếp tuy là nữ lưu nhưng cũng biết bốn chữ trượng nghĩa tương trợ, để các vị tá túc là điều nên làm..."

Đang nói những lời đó thì có người cười phì một tiếng.

Ta nhướng mày, hướng về phía có tiếng cười phát ra, lại nhìn thấy một chiếc áo tơ tằm màu xanh ngọc, cổ áo bằng lông bạch hồ, người này ăn mặc đẹp đẽ quý phái nhất trong tất cả những người ở đây, nhưng cũng là kẻ hạ tiện nhất.

Muốn biết hẳn hạ tiện như thế nào, lấy thử một ví dụ cũng đủ rồi.

Chuyện kể rằng vào ngày nạn tháng nạn năm nạn, người này đột nhiên chạy tới Nam Sơn, vào trong động giết chết hồ yêu ngàn năm, khiến cho tam giới kinh hãi, người người vỗ tay ca tụng công đức.

Ta đương nhiên cũng bị chấn động, trong ấn tượng thì người này tuy là chân nhân tu đạo nhưng lại không lấy việc trừ ma vệ đạo làm nhiệm vụ của mình, quả nhiên khi ta đến hỏi, hẳn chỉ trả lời ba chữ – trời lạnh quá.

Nói cách khác, sở dĩ hẳn tiêu diệt ác hồ, đơn giản chỉ vì trời lạnh quá, mà hẳn đúng lúc hẳn đang thiếu một tấm áo lông.

Ác hồ chết đi, bên trong vẫn còn một tiểu hồ mới sinh, Chung Vu nghĩ nghĩ, sau đó giữ lại bên người nuôi dưỡng. Mọi người thấy vậy lại một phen ca tụng công đức.

Nhưng ta lại từng thấy rõ ràng hăn vừa ôn nhu cho tiểu hồ kia ăn, vừa vuốt ve bộ lông của tiểu hồ, cười tủm tỉm nói: "Lông thật đẹp, đợi lớn một chút có thể làm bao tay."

Không biết tiểu hồ nghe qua có hiểu lời hăn nói hay không, bởi vì chẳng bao lâu sau đã không thấy tăm hơi, ta hỏi Chung Vu, Chung Vu nói: "Nó trốn rồi". Lại bồi thêm một câu: "Bây giờ là mùa hè, không vội."

... Nói cách khác, đợi đến mùa đông, hăn sẽ đi bắt nó lại...

Tóm lại, trong số những người tu chân ta đã gặp qua, Chung Vu là kẻ giao hoạt nhất, vô sỉ hại người ích ta, thấp hèn vô lương, nhìn thấy hăn xuất hiện tại nơi này, đầu ta nhất thời bị vỡ làm đôi – thời điểm máu chốt như vậy, hăn định chạy tới xem náo nhiệt sao!

Một bên trừ cho hăn mau chết, một bên nhìn về phía bụng của người phụ nữ kia, thấy yên tâm trở lại.

Thai nhi này cùng với nữ quỷ chết oan ba trăm năm trước, không liên quan gì tới ta.

Tâm tình trở nên tốt, nụ cười của ta có thêm vài phần chân thành: "Trời đông giá rét, ngồi không cũng buồn chán, trong nhà còn có rượu ngon, không bằng mang ra giúp vui cho chư vị" Nói xong phân phó tiểu cầu vỹ "A Thảo, nhanh đi mang tới."

Nó trừng mắt nhìn ta ngây ngốc một hồi mới tỉnh lại, xoay người rời đi.

Ta đi đến trước mặt Chung Vu, tiếp tục cười nói: "Nghe nói đạo trưởng pháp thuật cao minh, sau nhà ta có chút dị trạng, không biết có thể thỉnh đạo trưởng tới đó xem qua không?"

Chung Vu giữ giữ y bào, lông hồ ly mềm mại như làn nước chảy sóng sánh, làm ta thấy thật ghen tị. Gương mặt của hăn càng tuấn mỹ trên nền

chiếc áo lông, thật đúng là tiên phong đạo cốt, siêu phàm thoát tục.

Bộ dạng đúng là tai họa mà!

"Vậy thỉnh phu nhân dẫn đường." Hãn dùng nụ cười còn muốn chân thành hơn so với ta mà nói.

2.

Ta đi trước dẫn đường, dọc đường chợt nghe hãn cười: "Tòa nhà này đúng là không tồi, hãn người đã phải tốn nhiều linh nguyên? Quả nhiên là cho tới giờ người vẫn chỉ biết dùng khí lực vào những chuyện nhàm chán nhất"

Ta hừ lạnh một tiếng: "Bà cô ta thích như vậy đó, người quản được sao? Huống chi ta sẽ thành tiên, sau khi thành tiên muốn bao nhiêu linh lực thì có bấy nhiêu linh lực, còn cần quan tâm tới chuyện nhỏ này sao?"

Chung Vu đưa bộ mặt nghiêm túc lại gần: "Nếu đã như vậy thì thương lượng một chút, dù sao sau khi người thành tiên thì cũng không cần gì nữa, chi bằng đem cái đai lưng kia..."

"Đừng hòng!" Ta dứt khoát cự tuyệt. Lại nói, ta sở dĩ gặp được Chung Vu chính là vì một cái đai lưng.

Ngàn năm trước, có một đôi tình nhân ước hẹn dưới thân cây của ta, công tử đa tình nói với thiếu nữ mỹ lệ, đợi khi hãn thi đậu khoa cử sẽ trở lại cưới nàng, vừa thề nguyện vừa đem đai lưng màu xanh ngọc bên hông cột lên nhánh cây trên đầu ta.

Vì thế, sau khi công tử đi, thiếu nữ mỗi ngày đều chờ dưới tán cây.

Ngày qua ngày, năm lại một năm.

Đai lưng bị gió thổi nắng phơi, màu sắc phai nhạt, rách nát tả tơi. Nhưng thiếu nữ vẫn si ngốc chờ đợi như cũ.

Khi đó ta vẫn là một gốc cây đào bình thường, đó là lần đầu tiên ta chứng kiến sự vô sỉ cùng sự kiên trinh của con người. Tỷ muội bọn ta đều rất thích loài người, muốn trở thành người, nhưng với ta mà nói, con người là loài sinh vật vô cùng phức tạp, phức tạp đến nỗi căn bản ta không muốn dính dáng tới.

Sau đó có một ngày thiếu nữ kia không tới. Hơn nữa từ đó về sau vẫn không tới. Ta nghĩ có lẽ nàng đã chết. Bởi vì thật sự đã qua rất nhiều năm.

Đợi sau khi tu luyện thành tinh, ta liền thu hồi đai lưng kia, thật ra ta cũng không mấy thích vật đó, nhưng vài năm sau đó, đột nhiên có một nam nhân tuấn mỹ không thể tưởng tượng được đi tới, hỏi xin ta cái đai lưng kia, lại có vẻ thần thần bí bí, ta liền quyết định không cho.

Làm tinh linh yêu quái, một khi cho người ta cái gì đó, chẳng khác nào kết duyên cùng con người.

Mà ta quyết chí thành tiên, thì làm sao có thể để dính dáng tới chuyện phiền toái này.

Vậy nên Chung Vu vẫn bám lấy ta, còn ta vẫn không đồng ý. Hơn nữa, nhìn thấy một người bề ngoài nổi danh là không gì không làm được, thực chất hẳn chỉ gạt người hại người, cái tên hại người này một mình ở đây làm ta thấy kinh ngạc, cảm giác không giống như bình thường.

Ta đang nghĩ thầm trong lòng, bên tai lại nghe thấy Chung Vu thở một tiếng thật dài nói: "Thực ra... Vốn ta nghĩ rằng giao tình giữa hai ta cũng không nhỏ, có thể mắt nhắm mắt mở giúp người tra xem thiên kiếp cụ thể sẽ rơi xuống vào lúc nào..."

Định dùng lời lẽ này kích ta? Không có cửa đâu! "Không sao, dù sao người cũng nói là sẽ xảy ra trong tháng này. Ta đã đợi ngàn năm, làm sao lại bận tâm đến một tháng ngắn ngủi?"

"Biết đâu còn có thể nhìn rõ là cái gì..."

Mắt ta cong cong lên, cười ngọt ngào: "Không sao. Muốn thành tiên, hiển nhiên phải nhận lấy khảo nghiệm. Đã có nhiều vị tiên bối thông qua khảo nghiệm, ta nghĩ ta cũng không thành vấn đề."

Chung Vu dùng đôi mắt tối đen như mực nhìn ta thật lâu, bỗng nhiên cũng cười: "Cũng được, ta đây trước hết chúc Đào phu nhân công đức viên mãn, nhất phi thăng thiên."

"Đa tạ." Ta mới vừa nói xong câu đó đã thấy một luồng sáng trắng từ trên trời giáng xuống, cùng lúc đó bên tai vang lên một tiếng rền trời, cơ thể ta theo bản năng nhảy lùi về sau, đập vào trong ngực Chung Vu, bất chấp đau đớn, lời đầu tiên kinh ngạc kêu lên: "Thiên Lô?"

Quay đầu lại nhìn kỹ, đã thấy chỗ lúc nãy vừa mới đứng đã bị sét đánh nứt thành một cái hố lớn, toàn bộ mặt đất nơi đó bị lõm xuống. Hành lang mà ta biến ra cũng bị cháy rụi thành tro, không còn nữa.

Ta bị sự việc kỳ lạ này làm kinh hãi vô cùng, vội vàng túm lấy áo Chung Vu hỏi: "Chẳng... chẳng lẽ cái gọi là thiên kiếp chính là... ngũ lôi oanh đỉnh?"

Chung Vu cười tủm tỉm híp híp đôi mắt, bắt chước bộ dáng cười híp mắt của ta khi nãy: "Không sao đâu, Tiểu đào đào, nếu các vị tiên bối có thể vượt qua và đã thành tiên, người nhất định không thành vấn đề."

Tên khốn này nói mát mẻ ta đây mà! Có thể thấy rõ ràng mây đen cuộn cuộn nơi chân trời, ẩn hiện lôi quang, xem ra tia sét vừa rồi chẳng qua chỉ

là khúc nhạc dạo, tiếp theo sẽ càng ác liệt hơn, ta không thềm cãi với hắn, lập tức xoay người chạy trở về tiền đình.

Nơi đó ít nhất cũng có mười mấy người, hơn nữa còn có em bé chưa sinh, là nơi sinh linh nhiều nhất, tràn đầy dương khí, cho dù cái gọi là thiên kiếp cũng có hạn chế, đó là không thể phá hủy sự cân bằng trong tam giới. Nói cách khác, nếu như thiên kiếp này nhằm vào ta, chắc chắn nó sẽ không liên lụy đến sinh linh khác, giờ này khắc này, còn có chỗ nào an toàn hơn so với ở cùng con người?

Ta chạy thẳng một mạch, vội vàng trở lại tiền đình, Tiểu cầu vĩ đang rót rượu cho mọi người, thấy ta gấp gáp chạy tới liền mang bộ mặt dò hỏi.

Khi ta bước một chân vào cánh cửa, lập tức cảm giác được không khí hoàn toàn bất đồng, bên ngoài rõ ràng mây che kín mít, sét đánh ầm ầm, nhưng đại sảnh lại chỉ có gió thanh nhè nhẹ thổi.

"Các người... vừa rồi có nghe thấy tiếng sét đánh không?" Ta hỏi dò.

Phụ nữ mang thai vội vàng tiếp lời: "Không có, có sét đánh sao?"

Tim ta trấn tĩnh lại, xem ra tia sét vừa rồi quả nhiên là vì ta mà tới, cho nên hiện tại trốn ở chỗ này là an toàn nhất. Nghĩ tới đây, ta nhận lấy chén rượu trong tay tiểu cầu vĩ nói: "Một mình ta ở phía sau viện cũng rất nhàm chán, đêm dài đằng đẵng, không bằng ngồi sưởi ấm cùng mọi người, thảo luận về những chuyện kỳ lạ mà bình sinh đã gặp, thấy thế nào?"

Người phụ nữ mang thai cười nói: "Chúng ta đang nói đây, phu nhân cũng đồng ý nghe thì tốt quá."

Ta ngồi xếp bằng bên lò lửa, có một người khác ngồi xuống bên cạnh, quay đầu nhìn lên, ra là Chung Vu. Chỉ thấy hắn nhướng mày dương dương tự đắc, cười tủm tỉm nói: "Không bằng kể cho ta chuyện ma quỷ đi, không chừng ta còn có thể giải đáp cho mọi người."

Tên này lại bắt đầu khoe khoang, sợ người khác không biết hãn pháp lực cao cường chắc. Bất quá nói đi cũng phải nói lại, hãn cũng đích thực là người có pháp thuật cao nhất trong mấy trăm năm qua, chế ngự trăm quỷ, săn ác hồ, trời sinh mắt thần có thể thấy được kiếp trước kiếp sau. Ngay cả ta, vì muốn biết được thời điểm thiên kiếp cũng phải cầu hãn giúp đỡ, hiện tại nghĩ đến cái đại lượng kia, đại khái cũng là thứ duy nhất có thể chế ngự hãn.

Cũng không biết hãn vì cái gì mà trăm phương ngàn kế phải có được nó.

3.

Sau khi ta ngồi xuống, mấy vị nhân khách bắt đầu kể chuyện xưa.

Người đầu tiên là thương nhân bán thuốc đã đi dọc từ bắc tới nam.

Câu chuyện ông ta kể là:

Hàng xóm của ông ta là người giàu nhất vùng, nghề chính là buôn bán trên thuyền. Trong nhà không có con trai, chỉ có một nữ nhi duy nhất, vì có giao tình tốt cùng Tả tướng, cho nên hàng xóm kia sau khi bị bỏ tù, liền đưa nữ nhi tới nhà Tả tướng gởi nuôi. Tả tướng có hai người con trai, trưởng tử phóng đảng ngang ngạnh, thứ tử tài mạo vang danh thiên hạ. Hiên nhiên tiểu thư kia ở cùng thứ tử sẽ tốt hơn. Vì thế sau khi người hàng xóm kia ra tù, liền cùng Tả tướng bàn bạc đem nữ nhi gả cho thứ tử. Ai ngờ, trước đêm đại hôn, một trận hỏa hoạn lớn đã thiêu hủy Đồng Lô nơi ở của tiểu thư, tiểu thư chạy không kịp, đành bỏ mạng.

Ta khẽ nhíu mày, bỗng cảm thấy chuyện xưa này có điểm quen thuộc, giống như đã nghe qua ở đâu. Và lại... những chuyện quý ma cũng đều là dọa người mà thôi!

Thương nhân nói: "Từ sau khi tiểu thư kia chết, hàng xóm của ta bị thương quá độ, ngã bệnh rất nhanh, vì để chữa bệnh, ông ta đã chuyển nhà

về phía nam, khu vườn kia trở nên hoang vu. Thế nhưng hàng đêm đều có thể nghe thấy tiếng khóc truyền đến từ nơi ở của tiểu thư lúc trước. Có một tối nọ, ta đang ngắm trăng trong viện, nghe đầu tường bên kia lại có tiếng khóc, khóc đến ta tâm ý hoảng loạn, liền bắc thang đến trên tường, nhìn qua đầu tường bên kia..."

Người phụ nữ mang thai hỏi tiếp: "Người đã thấy gì?"

Thương nhân nói: "Ta thấy một người con gái ngồi trong đồng đỗ nát, thân hình gầy yếu, gương mặt bị bóng đêm che khuất nên không thấy rõ. Chợt nghĩ không lẽ đây là nữ quý? Liền cố lấy dũng khí hỏi: "Người là Liễu gia tiểu thư phải không? Vì sao người khóc? Người chết oan sao?" Ai ngờ nàng quay đầu lại, có vẻ còn kinh ngạc hơn ta: "Người nói gì? Ta khóc bởi vì tiểu thư nhà ta đã chết". Ta lại hỏi: "Tiểu thư nhà người? Vậy người là ai." Nàng nói: "Tên ta là Tiểu Triều, là nha hoàn của thuyền vương thế gia Liễu gia, ta đang túc trực bên linh cữu tiểu thư". Ta khẽ thở phào, thì ra là một nha hoàn trung thành này ở lại nơi này không chịu đi. Mấy ngày sau, nghe nói đại công tử của Tả tướng gia cũng bệnh chết. Có điều, nói đến cũng kỳ quái, từ sau ngày đó, tiếng khóc sau hậu viện cũng không còn nữa."

Người phụ nữ mang thai thở dài: "Những năm này mà còn có một nha hoàn trung thành như vậy, thật là hiếm thấy."

Chung Vu cười nhạt, mở miệng nói: "Nha hoàn cái gì, căn bản đó vốn là tiểu thư, à không, phải nói vốn là quý."

Thương nhân giật mình nói: "Đạo trưởng người vì sao lại biết?"

"Ta hỏi ông, có phải nàng mặc y phục màu đỏ hay không?"

Thương nhân ngẫm nghĩ kỹ lại: "Đúng vậy."

"Ông không thấy rõ khuôn mặt nàng, không phải vì ánh sáng mờ nhạt, mà... căn bản nàng không có mặt. Khuôn mặt của nàng đã bị thiêu cháy trong cơn lửa lớn."

Bốn phía vang lên những tiếng xôn xao. Trong lòng ta nghĩ Chung Vu rõ thật là gây chuyện, làm câu chuyện hay của người ta trở nên dày đặc quỷ khí, đừng quên ở đây còn có thai phụ, vạn nhất làm người ta kinh sợ sẽ liên lụy đến đứa bé trong bụng thì làm sao?

Chung Vu đột nhiên chuyển ánh mắt về phía ta: "Kỳ thực người cũng biết vị tiểu thư kia."

"Gì?"

Hắn khẽ nhếch môi, chân mày giãn ra, ánh mắt lóe sáng. Mỗi khi hắn lộ ra vẻ mặt này, ta biết chắc hắn định thừa nước đục thả câu, quả nhiên câu sau của hắn là: "Sau này người sẽ biết."

Xì! Hoa tiên ta đây không thềm biết!

Người thứ hai kể chuyện chính là một lão nhân tóc trắng xóa, không giống người qua đường, ngược lại giống một lão ăn mày hơn.

Lão thở sâu, ánh mắt trôi về nơi xa xăm: "Chuyện ta muốn kể, cách đây đã vài chục năm rồi... Đúng vậy, khi đó Tây Quốc của chúng ta có một mỹ nhân nổi danh tên Đồng Đồng, Thị Quốc hoàng tử cầu hôn nàng không thành, liền nổi giận, xuất binh tấn công, phụ thân của Đồng tiểu thư đáng thương liều chết chống cự bảy ngày bảy đêm, cuối cùng vẫn bị đánh bại. Thành bị phá cũng là lúc Đồng tiểu thư một mình đi lên thành lâu gieo mình xuống, đáng thương thay, nghe nói não chảy đầy đất, gương mặt của Thị Quốc tam hoàng tử cũng trắng bệch."

Ta lại nhíu mày, tại sao chuyện này cũng có điểm quen tai?

Người phụ nữ mang thai nói: "Ta cũng biết rõ chuyện này, bởi vì ngoài cửa thành của Yến Thành đến giờ vẫn còn bia mộ của vị Đồng tiểu thư kia, rất nhiều người khi đi ngang qua đều đến đó dâng một bó hoa."

Lão ăn mày trên mặt lộ ra một loại biểu tình quái dị, thanh âm cũng trở nên hốt hoảng: "Thật ra đã từng thấy Đồng tiểu thư, hàng năm nàng đều cùng người nhà đi chùa dâng hương, ta đã tận mắt gặp qua nàng vài lần, bởi vậy đối với diện mạo của nàng đã nhớ như in trong lòng."

Người phụ nữ mang thai che miệng cười nói: "Thì ra lúc lão còn trẻ vẫn luôn ngưỡng mộ tiểu thư." "Cái gì?" Mọi người đồng loạt kêu lên.

"Đúng là không thể tin được, nhưng mà, ta tuyệt đối không nhìn lầm. Mỹ nhân như thế không thể quên được, hơn nữa đã trải qua bảy tám năm, nhưng nàng không già đi chút nào, vẫn là bộ dáng khi mười lăm mười sáu tuổi. Đi theo phía sau bạch y cầm sư, vào ngôi miếu đồ nát, chẩn trị cho những người bị nhiễm ôn dịch mà không có tiền chữa bệnh như ta. Khi nàng tự tay đắp thuốc cho ta, đến giờ ta vẫn nhớ rõ những ngón tay linh hoạt hơi lạnh lẽo, cùng với nụ cười ấm áp mỹ lệ khi ngẩng đầu nhìn ta..."

"Có phải là quý hồn hay không?"

Lão ăn mày trầm mặc một lúc lâu mới nói: "Nàng tuyệt đối không phải quý hồn. Không có quý hồn nào lại ấm áp như vậy, rất ấm áp..."

Chung Vu vừa cười vừa sờ sờ mũi nói: "Lão nói đúng, nàng đích xác đã không thể xem là quý hồn nữa rồi."

Lão ăn mày cả kinh nói: "Đạo trưởng cũng biết sao?"

"Nàng được cơ duyên tạo hóa, đã thành tiên nửa phần, đương nhiên không thể xem là quý hồn." Nói đến đây, hẩn lại thoáng đưa ánh mắt thần bí về phía ta: "Lại nói, phu nhân cùng nàng cũng từng có cơ duyên đấy."

Ai cùng ai cơ? Sao ta lại hoàn toàn không biết? Đầu óc ta trở nên mê muội, bất quá tốt nhất là không nên hỏi, bởi vì hễ đang chờ ta hỏi, rồi nhân cơ hội tốt cười nhạo, vớ vết tài sản của ta, ta quyết không để cho hễ có cơ hội này!

Lúc này, người thứ ba cũng bắt đầu kể chuyện.

Đó là một bà lão.

"Lúc ta còn trẻ, từng là nha hoàn của một nhà giàu có. Chủ nhân gia họ Cung, tiểu thư tiến cung, sau đó trở thành hoàng hậu, có điều người tài giỏi nhất trong nhà này, còn có Cung Thất thiếu gia. Ngài yêu một nữ nhân đánh đàn mắt bị mù, bất chấp mọi người phản đối cũng cưới nàng, ai ngờ trong đêm tân hôn, tân nương lại biến mất..."

Ta vừa định nhú mày, lại thấy ánh mắt trong suốt mang vẻ chờ mong đã lâu của Chung Vu hướng lại đây, phỏng chừng hễ định nói chuyện này cùng ta có quan hệ, bởi vậy ta vội vàng ngồi ngay ngắn lại, tiếp tục nghe với bộ dáng chuyện này không liên quan tới mình.

Nhưng trên thực tế, nếu hai chuyện trước chẳng qua đều cảm thấy hơi quen thuộc, thì chuyện này, trên cơ bản ta có thể kể tiếp đoạn sau – bảy năm sau, tân nương bỏ trốn kia lại xuất hiện.

"Càng không thể nghĩ tới chính là bảy năm sau, cô nương kia lại xuất hiện!" Bà lão dùng ngữ khí hơi khoa trương mà nói.

Thấy chưa, quả nhiên bị ta đoán trúng.

À không, kỳ thực ta cũng không phải đoán, không hiểu rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì, nhưng chắc chắn là ta biết tình tiết sau đó.

"Chẳng những xuất hiện, hơn nữa đôi mắt cũng khôi! Thất thiếu gia dĩ nhiên mừng rỡ vô cùng, cưới nàng lần thứ hai, nhưng hạ nhân chúng ta nói

với nhau, nữ nhân kia có thể là mượn xác hoàn hồn! Bởi vì khi nàng bước đi không có một chút tiếng động, tai vô cùng thính, từ xa trăm trượng vẫn có thể nghe được rõ ràng... Điều quan trọng chính là vài năm sau ta bị điều đến quét tước ở tế tổ đường, một hôm không cẩn thận đụng trúng một cái bài vị trong đó, chỉ thấy cái giá bên cạnh dịch chuyển, lộ ra cánh cửa ngầm. Tuy rằng ta biết gia đình giàu có thường có những vài bí mật không để người khác biết, nhưng có điều không kiềm chế được sự tò mò, đi vào xem trộm. Kết quả... Các người đoán xem ta thấy gì?"

"Thấy gì?" Người phụ nữ mang thai rất phối hợp mà tiếp lời.

Bà lão hạ giọng: "Ta thấy... bên trong là hầm băng, có đặt một khối quan tài thủy tinh, mà thất phu nhân của chúng ta nằm ở bên trong!"

"A!" Mọi người phối hợp hét chói tai.

"Ta bị dọa đến sợ lập tức đi ra, không dám nói với bất kỳ ai! Ngày hôm sau tìm cơ từ chối công việc được phân rồi xin hồi hương. Thật là đáng sợ, các người nói thử xem, mọi chuyện là như thế nào? Rõ ràng đã chết, lại còn xuất hiện trước mặt tất cả mọi người..." Bà lão nói xong run lên, xoa xoa tay chân của mình rồi nói: "Đây cũng có thể nói là ác mộng lớn nhất trong đời ta, may mắn là đã qua mấy chục năm rồi, nghe nói sau khi hoàng hậu chết thì Cung gia cũng đi xuống, lúc này ta mới dám nói ra, thật là đáng sợ, thật đáng sợ..."

Chung Vu cười cười nói: "Kỳ thực lão bà người không cần phải sợ. Bọn họ đều gặp quỷ, chỉ có bà là gặp một người sống."

Bà lão mở to hai mắt: "Cái gì? Ngài nói trong quan tài kia chính là người sống?"

"Người trong quan tài và người sau này mà bà nhìn thấy, không phải là cùng một người. Người trong quan tài dĩ nhiên đã chết, nhưng người ở bên ngoài thật sự là còn sống sờ sờ."

Bà lão mờ mịt: "Ta vẫn không rõ."

Chung Vu đảo mắt hướng về ta: "VẬY HÃY ĐỂ PHU NHÂN GIẢI THÍCH RÕ CHO BÀ NHA."

"Này!" Ta thiếu chút nữa nhảy dựng lên. "Sao lại liên quan tới ta? Ta cũng không biết đâu!"

"Người thật sự không biết sao?" Đôi mắt sáng long lanh nhất thời làm cho ta có cảm giác mình bị nhìn thấu. Ta hơi chột dạ, nhưng vẫn thẳng lưng nói: "Đúng vậy, ta hoàn toàn không biết gì cả."

Ta không muốn tranh cãi cùng hắn, ai ngờ hắn nghiêng đầu khẽ nói băng quơ: "Không biết thì không cần nói. Kế tiếp đến phiên ai? Tiếp tục kể đi nào..."

"Ta muốn kể... Là chuyện chính ta đã trải qua..." Người nói ngồi trong góc tối, thanh âm uyển chuyển nhẹ nhàng, bởi vậy ta không nén được quay đầu cẩn thận nhìn qua, vừa trông thấy, a lên một tiếng.

Đó là một nữ tử chưa đến ba mươi, mặc y phục bằng tơ trắng, mặt mày như họa, hơn nữa thần thái dịu dàng, cử chỉ văn nhã, làm cho người ta nhìn thấy liền nảy sinh ấn tượng tốt.

Dường như cảm giác được ánh mắt của ta, nàng ngược mắt lên, nhìn ta mỉm cười, một cảm giác quen thuộc dấy lên trong lòng, lúc này đây lại càng chân thật.

Ta tuyệt đối đã gặp qua nàng!

Tuyệt đối.

Có điều, chết tiệt thật ta lại không nhớ ra được là đã gặp qua khi nào? Theo lý thuyết, ta chính là yêu tinh đã sắp thành tiên, linh tính phi phàm,

như thế nào lại có thể bị mất trí nhớ?

Trong lòng vô cùng buồn bực, mà giọng nói nhỏ nhẹ của nàng kèm theo sự ôn nhu, nhẹ nhàng truyền vào tai...

"Mọi người tin không? Nếu như một người sau khi chết vẫn còn vương bận chấp niệm sâu sắc đối với phàm trần, linh hồn có thể ở lại nhân gian. Thực ra ta vốn không tin, nhưng mà, hiện giờ ta tin... Bởi vì ta đã gặp tử tử của mình. Mà trên thực tế, nàng đã chết trước đó hai năm."

Ta nghĩ tới...

Nữ tử kia hình như là chết vì bệnh. Bởi vì nàng một lòng ngưỡng mộ đương triều Cửu hoàng tử, vì thế đã dùng đôi tay khéo léo độc nhất vô nhị trong thiên hạ, tiêu tốn thời gian ba năm để thêu ra một cuộn họa tinh tế, dâng lên cho hoàng đế. Hoàng đế hỏi nàng muốn ban thưởng gì, nàng nói, nàng muốn gả cho Cửu hoàng tử.

"Tần Vương không đồng ý, vì thế sau khi tử tử về nhà liền bệnh không dậy nổi, ba ngày sau đã hương tiêu ngọc vẫn. Hai năm sau, ta theo thúc thúc tiến cung, phụng mệnh chữa bệnh cho Cửu hoàng tử đang trong cơn nguy kịch, tận mắt nhìn thấy chàng." Nữ tử kể tới đây, ánh mắt ẩn chứa nhiều điều hơn nét mặt, đó là một trái tim nhu tình, không nén được phiền muộn. "Tử tử của ta không có yêu lằm người, Cửu hoàng tử kia đích thực là nhân trung long phượng, càng khó có được chính là chàng có một tấm lòng cao đẹp thuần khiết. Chẳng qua là bệnh tình của chàng đã quá nặng, tất cả thuốc thang đều không có hiệu quả, chàng sắp chết. Trước khi chết, chàng có một thỉnh cầu muốn trở về Bắc Cương. Ta theo chàng đi đến Bắc Cương, cũng ngay tại đó, ta gặp tử tử mình. Tử tử của ta đã chết gần hai năm, lơ lửng giữa không trung, xuất hiện trước mặt ta cùng Cửu hoàng tử, cuối cùng dùng hồn phách của chính mình... cứu chàng..."

Người phụ nữ mang thai giật mình đứng dậy: "Cô nương nói sao? Lúc trước ta nghe đồn Cửu hoàng tử tìm được Thiên Sơn Tuyết Liên, sau khi ăn có thể chữa khỏi bệnh nặng đó là giả sao?"

"Đó là chúng ta vì muốn ổn định lòng dân không muốn để mọi chuyện bị loạn lên mà tạo ra một lời nói dối thiện ý. Nhưng kỳ thực, người thực sự cứu chàng, là tỷ tỷ của ta." Nữ tử nói tới đây, ánh mắt như nước lướt qua trên mặt mọi người, uyển chuyển cười. "Bất quá, mọi người cứ coi như ta là người điên, đang hồ ngôn loạn ngữ đi."

Người phụ nữ mang thai nói: "Cô nương yên tâm, hôm nay chúng ta nghe được chuyện này, ngày mai ra cửa liền quên, một chữ cũng không nói lại với người ngoài!"

Ta nghĩ rằng nếu muốn thật sự muốn truyền ra ngoài, mỗi câu chuyện cũng đủ dọa chết hàng đống người!

Khẩu khí của nữ tử trở nên nhẹ hơn, ánh mắt bỗng nhiên u buồn: "Tỷ tỷ của ta... Chết thực không cam lòng. Có điều, ta vẫn thực lòng hâm mộ tỷ ấy..."

Lúc này đây, không đợi Chung Vu mở miệng, ta liền chủ động nhìn về phía hắc, đợi xem hắc trên cột gỗ nữa, ai ngờ, hắc lại không nhìn ta, ánh mắt vẫn dừng lại ở trên người nữ tử kia, chăm chú một cách bất ngờ.

Không biết vì sao phát hiện việc này làm ta cảm thấy có chút buồn bực, liền ho khan một tiếng, quay đầu nhìn về phía người phụ nữ mang thai: "Tới phiên người, người cũng kể chuyện xưa đi!"

Người phụ nữ mang thai ngại ngùng cười nói: "Ta là phụ nữ thôn dã trên núi, làm gì có chuyện xưa mà kể? Hơn nữa bình thường cũng là mặt trời mọc thì dậy làm việc, mặt trời lặn thì đi ngủ, ngày trôi qua cực kỳ bình thường, cho tới giờ cũng chưa thấy xảy ra chuyện gì lớn..."

"Vậy vì sao người lại đến nơi này?" Một phụ nữ đã mang thai to như vậy còn đi xa, muốn chết sao?!

Người phụ nữ mang thai thở dài, ưỡ oải nói: "Đừng nói nữa. Ta vốn nghĩ thừa dịp còn chưa sinh nên đi ra ngoài, đến Thiên Nhất Thánh Quan cầu một cái tên hay cho nó, ai ngờ vừa đến chân núi, chợt nghe được tin quan chủ Trang chân nhân đã đi về cõi tiên..."

Ta lắp bắp kinh hãi: "Cái gì? Trang Duy đã chết?"

Người phụ nữ mang thai kinh ngạc nói: "Như thế nào? Phu nhân cũng biết Trang quan chủ?"

Biết... Ta đương nhiên biết. Hoàn toàn không giống với người đang ngồi cạnh ta thành công nhờ mua danh chuộc tiếng, Trang Duy kia, đích thực là cao nhân, nhân phẩm hoàn toàn không có gì phàn nàn, đối xử với người hay yêu đều bình đẳng, sẽ không từ bi nhưng trước sau vẫn đối đãi ngang hàng. Tóm lại, kẻ chán ghét con người như ta, tự đáy lòng cũng ưa thích một người.

Không nghĩ tới hắn đã chết.

Kỳ quái thật, theo lý thuyết, căn cứ vào tu vi của hắn, không thể nào đi sớm như vậy được, càng miễn bàn tới việc đột nhiên tử vong...

Ta một bụng hồ nghi nhìn về sang Chung Vu, vừa lúc hắn cũng nhìn qua ta, vì thế hai chúng ta dùng ánh mắt trao đổi như sau...

Ta: Ê, Trang Duy chết có dính dáng gì tới người không?

Chung Vu: Này này này, hắn chết vì cái gì sao lại liên quan tới ta?

Ta: Hừ, đừng có chối, người vẫn luôn ghen tị hắn. Pháp lực tuy rằng không địch lại người, nhưng người ta mới tu chân mười năm đã vượt qua

đạo hạnh mấy trăm năm của người, nếu có thể sống lâu hơn, nhất định cao siêu hơn người! Cho nên người tìm một cơ hội phòng trừ hậu họa hại chết hẳn, có phải không?

Ta vốn định trêu tức mới nói vậy, không nghĩ tới hẳn khẽ biến sắc, lại lộ ra biểu tình rúng động... không thể nào? Chẳng lẽ thật sự bị ta nói trúng?

Đúng lúc này, cánh cửa bên ngoài đột nhiên bị người nào đó phá mở, phát ra tiếng vang thật lớn, ta theo bản năng nhảy lùi về sau, sợ là thiên lôi đánh vào, lấy mạng của ta.

Kết quả sau khi ổn định thân mình lại vừa thấy, thì ra là một thiếu niên răng trắng môi hồng.

Bằng đạo hạnh cao thâm của ta, liếc mắt một cái nhìn ra thiếu niên kia không phải là người, mà là hồ yêu. Khoan đã, ta nhìn kỹ lại, vô cùng quen mắt! Đây không phải là tiểu hồ ly mồ côi mà lúc trước Chung Vu thu dưỡng sao?

Nó không phải đã chạy thoát sao? Như thế nào lại xuất hiện? Thật giỏi nha, lại còn dám trở lại chỗ Chung Vu để tìm cái chết?

Ta còn chưa hết kinh ngạc, chỉ thấy hẳn tiến tới túm lấy cổ áo Chung Vu, hỏi dồn: "Giờ nào? Nơi nào?"

Hai câu hỏi không đầu không đuôi, vậy mà Chung Vu nghe qua có thể hiểu, chẳng những nghe hiểu, lại còn tùm tùm cười đáp: "Năm Tân Tử sơ tuần tháng tư Thấm Gia thôn, người nhà Vương thị."

Hồ yêu nghe xong lời này, lại như một trận gió xoáy rời đi, đúng là tới nhanh đi cũng mau.

Trong phòng mọi người lại tựa hồ không nhìn thấy hẳn, vẫn giữ nguyên tư thế uống rượu nói chuyện như cũ.

Vì thế ta nhíu mi, tiếp tục cùng Chung Vu trao đổi bằng ánh mắt: Êêêê, rốt cuộc là chuyện gì thế?

Hắn nhướng mày: Người sẽ biết nhanh thôi.

Ta nâng mi: Rất nhanh là bao lâu?

Hắn giãn mày ra: Ngay lập tức.

Ta vừa nghĩ tiếp theo nên gây sức ép như thế nào trên đôi mi, một đạo sét đánh xuống cái ầm, làm tan nát nóc nhà trong nháy mắt, ta sợ tới mức vội vàng nhảy dựng lên, không thể nào, ngay cả nơi này cũng không an toàn sao?

Chính lúc đang rầu rĩ nghĩ làm sao để trốn, đã thấy leng keng một tiếng, một quầng sáng màu lam hiện ra, bao phủ lấy ta và mọi người trong sảnh, nguyên lai lại là Chung Vu dùng pháp thuật của hắn, tạo ra cho chúng ta một đạo kết giới.

"Sao lại thế này?" Ta rốt cuộc mặc kệ việc trao đổi bằng ánh mắt, trực tiếp sửa thành lời nói.

Thời điểm nguy cấp như vậy mà hắn hoàn toàn không chút hoang mang, vừa niệm pháp quyết, vừa vươn ngón trỏ chỉ chỉ trời đen nghìn nghịt: "Không nhận ra sao? Thiên kiếp."

"Tên khốn, ta đương nhiên biết là thiên kiếp! Cái ta hỏi chính là – vì sao lại đánh đến nơi này? Nơi này chẳng phải đều là người sao?"

"À" Hắn ngược đầu sang một bên, cư nhiên đúng là còn đang nghĩ nghĩ, cuối cùng nhún vai: "Đại khái là ông trời cũng bị cảm động bởi ý chí thành tiên của người, nên mặc kệ những người này, vội vàng thành toàn cho người đó."

... Ta thật sự muốn nhảy qua bóp chết tên này.

Có điều ta vừa mới nghĩ thầm trong bụng, hắn đã phát ánh mắt cảnh cáo lại đây: "Nếu như muốn kết giới không có việc gì, hiện tại tốt nhất không nên đụng tới ta."

Uy hiệp ta, xem như người lợi hại!

Liếc một mắt nhìn lôi quang trên không trung, ta thấy lạnh sống lưng, khẳng định ta không phải đối thủ của thiên lôi, nếu bị nó đánh trúng, không thành tiên được vẫn là chuyện nhỏ, chỉ sợ hồn phi phách tán.

Ông trời ơi, người tốt cuộc là an bài cho ta quý kiếp đây mà! Vì sao lại dùng lôi thuật khủng bố nhất trong tất cả pháp thuật? Lôi thuật gạt qua một bên đi, vì sao lại còn muốn ta bỏ ta ra a! Tốt cuộc là ta đã phạm vào tội nghiệt gì mà để ta bị ngũ lôi oanh đỉnh?

Lại một tia sét đánh xuống, dù cho đang ở trong kết giới, vẫn bị dọa theo bản năng co rụt người lại, núp dưới tay áo Chung Vu. Hắn bật cười nói: "Này này này, người thật đúng là lấy ta ra làm lá chắn sao?"

Ta gắt gao kéo lấy tay áo của hắn nói: "Ta nên làm gì bây giờ?"

"Còn làm gì nữa? Người muốn thành tiên hay không?"

"Muốn" Ta nói như đinh đóng cột.

"Vậy ngoan ngoãn đi ra ngoài cho sét đánh đi." Hắn cười thoải mái vô cùng.

"Nhưng ta không muốn bị sét đánh!" Ta vô cùng ủy khuất.

"Vậy thì không thành tiên được rồi." Hắn nhẹ nhàng nói bằng quơ.

"Ê..." Ta lắc lắc ống tay áo hẳn "Tất cả những điều này rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?"

Chung Vu thở dài, ánh mắt rơi xuống những người hoàn toàn không biết gì đang ở trong này, sắc mặt bỗng trở nên vô cùng trang trọng và nghiêm túc: "Nói thật với người, kỳ thực cái gọi là kiếp nạn của người, không phải thiên lôi."

"Sao? Vậy sét này từ đâu đến?"

"Thật ra kiếp nạn của người chính là xá mình."

"Gì?" Ta càng không rõ.

Hắn kiên nhẫn giải thích cho ta nghe: "Tuy rằng người có đủ linh tính, đạo hạnh cao thâm, nhưng trời sanh tính vì tư lợi mà lạnh lùng không biết thông cảm, vô tâm, vô trách nhiệm, không có lòng từ bi..."

Mỗi một từ hẳn nói ra, mặt ta lại đen thêm một phần.

"Lại còn ngạo mạn, tự nuông chiều chính mình, tùy hứng, cũng chính là 'Ngạo kiều hệ' mà nhân loại mấy ngàn năm nay hay nói đến..."

Đó là gì?

Chung Vu lại thở dài, rốt cuộc dừng lại thấp giọng nói: "Cho nên, người muốn thành tiên, trước hết phải có cái thiện, có lòng từ bi nguyện ý vì cứu người mà hy sinh chính mình. Nên khi thiên lôi giáng xuống, người có thành tiên hay không phải nhìn xem người có tình nguyện vì những người trong đại sảnh này, đem thân ra xá mình cứu người hay không."

Chết tiệt, ta cuối cùng cũng coi như nghe hiểu: "Ý của người là muốn ta giúp họ chịu bị sét đánh, cho dù là sẽ chết?"

"Đúng vậy. Nếu không người nói thử xem tại sao đang êm đẹp trời lại đổ tuyết lớn như vậy, lại còn cố ý để nhiều người đi xa trong lúc này, vào nhà của người? Tất cả chuyện này đều là ông trời an bài cho người đau khổ."

Từ từ tiêu hóa lời hăn nói, nghĩ lại, đúng là như vậy.

Chung Vu nói: "Những người đó bị chọn, cũng đều có nguyên nhân. Theo khía cạnh nào đó, bọn họ ít nhiều cũng đã thấy thiên cơ. Thiên cơ không thể tiết lộ, tam giới cần cân bằng. Cho nên, nếu như người không chịu cứu, bọn họ bị sét đánh, giống như mọi người thường nói là giết người diệt khẩu."

Ta run run: "Ông trời mà cũng làm chuyện đê tiện vô sỉ như vậy sao?"

Chung Vu mắt phượng dài hẹp miễn cưỡng nhìn ta: "Người nói xem?"

Ta rơi lệ đầy mặt.

"Nhưng ta nghe nói cho dù pháp lực rất mạnh, đã trúng thiên lôi nhất định hồn phi phách tán, tan thành tro bụi mà mà."

"Đúng vậy."

"Hồn phi phách tán ta làm sao mà trở thành tiên được nữaaaaaaaa?" Ta kích động quên là đang trốn, mới vừa đứng dậy từ tay áo hăn, tia sét kia liền giáng xuống, đánh vào trên kết giới, cũng không biết Chung Vu vô tình hay cố ý, ngón tay run lên, kết giới mở ra một đường, tia sét kia liền đánh xuống bên chân ta, ta sợ tới mức thét lên chói tai, vội vàng trốn trở lại dưới tay áo.

"Người còn muốn thành tiên không?" Ngữ khí của hăn mang ý lôi kéo.

"Muốn..." Nhưng ta không còn nói như đinh đóng cột nữa.

"VẬY mau đi ra cho sét đánh đi" Hãn thoải mái vô cùng.

"Nhưng ta không muốn hồn phi phách tán aaaa..." Ta vô cùng ủy khuất.

"Có sao đâu? Chờ người thành tiên thì hội tụ trở về." Hãn nói nhẹ nhàng băng quơ.

Ta ngẩn ra, tiện đà hưng phấn: "Thật vậy sao?"

"Cái gọi là thành tiên quan trọng chính là linh nguyên." Hãn nói câu đó, ta cảm thấy tăng thêm dũng khí, mới vừa sinh ra một chút hy vọng, ai ngờ câu tiếp theo hãn lại dội gáo nước lạnh: "Bất quá, ngũ lôi oanh đỉnh cũng là lệ hình thống khổ nhất trong thiên địa. Người thường bị đánh, nhiều nhất là đau đớn trong nháy mắt rồi chết ngay, cũng không quá khó chịu. Nhưng mà với người đó là thiên kiếp, chỉ sợ vẫn đứng rất thẳng đến khi năm tia sét đánh xong, ý thức vẫn còn thanh tỉnh, đến lúc đó trơ mình nhìn thấy chính mình vỡ vụn, trôi nổi, chập chập..."

Khẳng định sắc mặt của ta so với áo lông bạch hồ của hãn còn trắng hơn.

Chung Vu lại nói: "Hơn nữa, sau khi bị sét đánh, nguyên thần của người tuy vẫn còn, nhưng thân xác thì tiêu tan. Mỹ mạo của người hiện giờ... Haha, chỉ sợ cũng không còn nữa."

A a a, hãn đã nói đến điểm mấu chốt nhất! Ta vội vàng ôm kín mặt mình. Đây chính là điều tự hào nhất của cuộc đời ta nha! Làm một gốc cây đào, ta vốn là cái đẹp trong trời đất, mà sau khi biến thành người, lại càng xinh đẹp không gì sánh được, làm sao... làm sao lại có thể hủy đi như vậy?

"Nói cách khác..." Trái tim nhỏ của ta run rẩy "Cho dù ta thành tiên, cũng sẽ không phải là bộ dạng hiện giờ?"

"Đương nhiên."

"VẬY, SẼ... SẼ LÀ BỘ DÁNG GÌ?"

Hắn nghĩ nghĩ: "Cũng khó nói. Thiên giới chúng tiên đương nhiên đẹp nhất là Hằng Nga, nàng sẽ không cho phép có người thứ hai đẹp hơn nàng."

Ta kêu lên: "Ta cảm thấy Hằng Nga dung mạo cũng bình thường thôi mà..."

Hắn trừng mắt nhìn ta: "Nói thật, ta cũng cảm thấy như vậy."

Xong rồi, không biết sẽ thành bộ dáng gì nữa đây. Đang lúc tuyệt vọng, tự nhiên hắn lại nói thêm một câu: "Đó là nói theo hướng tốt. Còn không thì cũng có khả năng giống như Xích Cước Đại Tiên..."

Ta lập tức quyết định: "Ta không cần thành tiên!"

"Thật chứ?" Hắn nhướn mày.

"Thật!" Khi ta nói lời này thần sắc bi tráng, như liệt sĩ hy sinh anh dũng. "Ta vừa không muốn bị sét đánh, cũng không định cứu người. Nếu pháp lực hiện tại của ta không kém, muốn làm gì thì làm, quá tiêu dao tự tại, cần gì phải thành tiên cho thêm chuyện. Cho nên, ta quyết định không thành tiên!"

Ta thề tuyệt đối ta không bị ảo giác, bởi vì ngay khi ta nói xong lời này, trong mắt Chung Vu hiện lên một tia giả hoạt mang ý cười, ta thầm kêu không xong rồi, không phải rơi vào mưu kế gì của hắn chứ? Lúc này tầng tầng mây trời trở nên trong sáng, màn đen rút đi, sấm sét tiêu tan, gió tuyết cũng ngừng rơi.

Ta trợn mắt há hốc mồm.

Cái gì? Thiên kiếp này cũng đi nhanh vậy sao? Cũng không để cho người ta có thời gian đổi ý?

Trong tầm mắt, Chung Vu hiện ra như mặt trời mùa xuân, giũ giũ tấm áo lông hoa lệ, chấp tay thi lễ với ta: "Chúc mừng Đào đạo hữu, thiên kiếp tiêu tán, người có thể tiếp tục tiêu dao tại nhân gian."

Không biết tại sao...

Ta bỗng nhiên...

Rất muốn khóc?

4.

Ta cứ như vậy mà lưu lại nhân gian.

Cơ hội duy nhất để đắc đạo cũng không còn.

Mỗi khi nghĩ đến điều đó, ta vô cùng hối hận, thế nhưng, nếu để ta chọn lựa lại lần nữa, chỉ sợ vẫn sẽ trốn tránh.

Năm tháng dài đằng đẵng, không có việc gì làm, ta bắt đầu tìm việc để làm... Đó chính là, vì sao mà Chung Vu nói ta và những nhân vật chính trong chuyện xưa mà mọi người kể đều từng có cơ duyên.

Song, vô luận ta tra như thế nào, đều không tìm ra manh mối. Vì thế đành phải mặt dày đi cầu Chung Vu.

Dĩ nhiên hẳn tìm mọi cách làm khó dễ ta, cuối cùng sau khi ta chịu nhục dâng lên vô số bảo bối, hẳn mới chịu mở miệng.

"Người còn nhớ mình mọc ra lần đầu tiên ở nơi nào không?"

Còn có thể là đâu? Đó là nơi đầu trần, mọi người thường ra đó đưa tiễn. Nếu không thì chủ nhân của đại lượng kia làm sao lại đem đại lượng cột trên người ta.

"Vậy người tu luyện thành tinh từ lúc nào?"

Oa, cái đó thật lâu lắm rồi, ta cũng không nhớ rõ, đại khái... đại khái là sau khi thiếu nữ kia chết không lâu chẳng?

"Sau khi người thành tinh có thể tự do đi lại, đã đi đâu?"

Bình thường dưới tình huống này, khẳng định phải đi nơi linh khí nhiều hơn để tiếp tục tu chân đúng không?

Chung Vu nhìn ta, ánh mắt trên tức: "Sai rồi."

"Gì?"

"Sau khi người có thể đi lại, liền lập chí nhất định phải biến thành bộ dáng đẹp nhất trên thế gian, vì thế, tinh linh yêu quái khác tìm nơi có linh khí, còn người tìm nơi có mỹ nhân ở đó."

Ta ghen hống nhìn trần trời, nhưng trong đầu nghĩ nghĩ, lại giống như đúng là chuyện ta sẽ làm.

"Vì thế, đầu tiên người đến Tây Quốc nơi có mỹ nhân nổi danh nhất – Đồng gia tiểu thư, khi đó người còn chưa thể biến hình, cho nên ngoan ngoan làm cây đào trong vườn nhà nàng mấy năm, nàng còn đánh đu trên người người."

Hắn nói lời đó, ta mới thật sự nghĩ tới. A, đúng vậy, ta nói vì sao đối với chuyện xưa đó lại quen tai như vậy, chính là ta tận mắt chứng kiến Thị quốc hoàng tử cùng Đồng tiểu thư gặp nhau lần đầu ngay dưới tàng cây của ta mà.

Chung Vu thở dài: "Đáng tiếc Đồng tiểu thư bạc mệnh, không lâu sau đã hương tiêu ngọc vẫn, vì thế người lại chạy đến Cung phủ, vốn là muốn tìm nữ nhân nổi danh trong nhà họ, không nghĩ tới nữ nhân kia đã tiến cung

làm hoàng hậu, người định đi, lại thấy Cung Thất thiếu gia. Hãn tuy là nam nhi, nhưng cũng đẹp tuyệt trần. Người liền không bỏ qua, ở lại Cung gia đến mười năm.

Ta không ngạc nhiên lắm, thì ra là thế. Khó trách, ta cảm thấy được chuyện xưa mà bà lão kia kể cũng quen.

"Từ đó về sau, người lại đến Liễu phủ rồi tới phủ của Cửu hoàng tử..."

Khoan đã, ta phát hiện thấy vấn đề: "Người nói ta đi Liễu phủ, ta tin! Có điều, Cửu hoàng tử... Đó là chuyện xảy ra mười mấy năm trước mà? Ta không phải mất trí nhớ đến mức mấy chuyện cách đây mấy năm gần gũi cũng đều quên."

Ánh mắt Chung Vu bỗng nhiên trở nên sâu thẳm, ngược nhìn ta, trầm giọng nói: "Người thực sự không có quên sao?"

"Không có!"

"Vậy thì... Vì sao người vẫn không nhớ ta là ai?"

"Gì?"

"Sao vẫn không nhớ rõ vì sao ta lại cố ý muốn có đai lưng của người?"

"Sao là sao?"

Hãn khép hờ mắt, khẽ thở dài, trong giọng nói chứa đựng sự buồn bã vô hạn: "Đào nhi ới Đào nhi, nàng quả nhiên đã quên ta, hoàn toàn quên mất ta..."

Lông tơ trên người ta đồng loạt dựng lên, chợt thấy vô cùng khiếp sợ, chẳng lẽ ta và Chung Vu cũng từng có cơ duyên sao? Chẳng lẽ những lần gặp gỡ, trải qua, đều là chuyện hiển nhiên đã được an bài?

"Rốt cuộc là sao?" Ta hỏi vô cùng thành khẩn.

"Muốn biết sao không?" Giọng nói của hắn buồn bã.

Ta vội vàng gật đầu.

"Bất kể phải trả giá điều gì lớn lao cũng muốn biết sao?"

Ta tiếp tục gật đầu.

"VẬY ĐƯA ĐAI LƯNG ĐÓ CHO TA TRƯỚC ĐI."

Ta có chút do dự, nhưng thấy nét mặt nghiêm trọng của hắn, không giống giả dối, ánh mắt cũng như ánh trăng vậy, ôn nhu mà bi thương: "Cái đai lưng đó là cơ duyên của chúng ta, đưa cho ta, ta nói cho người biết."

Ta nghĩ rằng đai lưng kia cũng không phải vật gì quan trọng, vừa vội muốn biết chân tướng, bởi vậy liền lấy ra miễn cưỡng giao cho hắn.

Đầu ngón tay chạm nhau, lòng bàn tay hắn lướt qua trên mu bàn tay ta, rõ ràng không có sấm, ta lại cảm thấy chính mình bị sét đánh trúng, run lên một trận.

Chung Vu cầm đai lưng, nhìn thật lâu, ánh mắt từ từ biến chuyển, cuối cùng, đôi mắt đẹp từ từ giãn ra, nâng hàng mi thật dài lên, nhìn ta, bỗng nhiên cười.

Nụ cười này, tim ta nhất thời trầm xuống... quá quen thuộc! Quá quen thuộc! Quá quen thuộc!

Bởi vì...

"Ngốc tiểu Đào, quả nhiên rất dễ bị lừa nha." Chung Vu cười tủm tỉm nói.

Đúng vậy, khi hấn gạt người đều trưng ra nụ cười này, ta quen hấn lâu như vậy, tại sao lại quên trước mắt chính là con người am hiểu lừa gạt nhất trên đời này? Sao lại ngốc nghếch hồ đồ tin lời hấn nói mà đem vật quan trọng nhất dùng để kiềm chế hấn mà đưa cho hấn?

"Trả lại cho ta!" Ta lập tức đưa tay ra đoạt lại.

Hấn khẽ động thân, nháy mắt bay xa hơn mười trượng, cầm đai lưng cười với ta: "Ngốc tiểu Đào, người có muốn biết chân tướng sự việc không?"

Ta vội dừng chân.

Hấn thông thả nói: "Xem như người biết nghe lời, ta cũng có lòng tốt nói cho người. Sở dĩ người cùng tử muội của người khác nhau, bọn họ sinh trưởng chết già hoàn toàn vô ý thức, cũng không phải bởi người có linh tính hơn so với bọn họ, mà là năm đó người hữu tình đem lời thề của họ thông qua đai lưng này tới nhánh cây trên đầu người. Người đã dính tới tình cảm mạnh mẽ đẹp nhất nhân loại, hơn nữa nàng kia chờ đợi ngày qua ngày, cho nên linh tính của nàng đã chuyển tới trên người người, mới tạo ra hồn phách ban đầu của người."

Ta không cách nào mở miệng, không cách nào động đậy, chỉ có thể nghe giọng hấn trầm thấp trên chóc, tiếp tục từng lời nói tới.

"Nhưng hồn phách của người lại không đồng đều, bởi vậy đến khi thành tinh cũng là ngốc nghếch, cơ duyên xảo hợp đưa đến Đồng phủ, Cung phủ, Liễu phủ và Tần phủ. Ở nơi nào, cũng gửi mình vào ý niệm tương tư sâu sắc của nhân loại, hấp thu tương tư của họ, rồi cuộc linh tính lớn dần. Cho nên, cái gọi là tu luyện ngàn năm của người, trước chín trăm năm chẳng qua chỉ là gốc cây bình thường mà thôi, duy chỉ có vài chục năm nay, là chân chính thăng hoa. Hồn phách chưa xong đã thành người trước nên mới không nhớ rõ những chuyện này, cũng là điều bình thường."

Dáng vẻ tươi cười của tên này thật đúng là chói mắt mà! Ta thật sự rất muốn, rất muốn bay tới bóp chết hắn.

"Vậy vì sao người lại xuất hiện trước mặt ta?"

Ngón tay hắn vừa chuyển động, đai lưng bay bay trong gió, ta nheo mắt.

Sau đó hắn cười: "Vì sao hả? Đương nhiên bởi vì... ta thiếu một nữ tỳ."

Gì? Ta hoàn toàn há hốc mồm.

"Đã có sẵn một yêu tinh pháp thuật cường đại, tài năng, trong nháy mắt biến ra một căn nhà lớn như vậy, dung mạo lại thực xinh đẹp, ta cần gì phải cất công tìm kiếm nữa? Cho nên..." Hắn hướng về phía ta nheo nheo mắt "Chúc mừng người. Tiểu Đào Đào, người trở thành tỳ nữ của người trên trời dưới đất độc nhất vô nhị trời sinh dị bẩm thần thông quảng đại không gì làm không được vừa anh tuấn bất phàm rất biết hưởng thụ cuộc sống lại hậu đãi bản thân vô cùng tốt, có vui mừng không?"

Ta thèm vào! Vì sao ta lại phải vui mừng? Đang muốn mở miệng phản bác, hắn lại nhẹ nhàng vung đai lưng một cái, ta cảm thấy thống khổ đến mức muốn chết mà không được, thiếu chút nữa nguyên thần cũng tiêu tan. Không thể nào? Chẳng lẽ đai lưng này...

Hắn trêu chọc ta, nói ra điều ta sợ hãi nhất: "Đúng vậy, đây chính là nguyên thần của người, với loài người đó là trái tim. Người cho ta tim của người, về sau tự nhiên phải ngoan ngoãn nghe lời ta. Bằng không thì, haha..." Nói tới đây, tay hắn sờ sờ tấm áo lông.

Ta nhớ tới nguyên bản của chiếc áo lông, nhất thời rơi lệ.

5.

Ta có phải yêu tinh ngọc nhất trong thiên hạ hay không ta cũng không biết nữa.

Nhưng ta khẳng định một điều – khẳng định ta chính là yêu tinh xui xẻo nhất trong thiên hạ.

Bởi vì thiên kiếp của ta, không phải là ngũ lôi oanh đỉnh gì cả, mà là, gặp được một con người hèn hạ vô sỉ âm độc đáng sợ như vậy aaaaaaaaa.

—

(1) Cầu Vĩ Thảo: cỏ đuôi chó.

THẤT DẠ ĐÀM

Thập Tứ Khuyết
www.dtv-ebook.com

Chương 7

Thiên Niên

1.

Ta là một gốc cây đào đã tu luyện ngàn năm.

Nghe nói ta có rất nhiều danh xưng như là Đào phu nhân, tiểu đào đào, Đào đạo hữu, Đào nhi, gốc tiểu đào, vân vân và vân vân... đương nhiên gọi ta bằng những cái tên này ta đều sẽ không đáp lại.

Bởi vì chúng đều từ một người cực kỳ vô sỉ tự tiện đặt cho ta.

Ta thực bi phẫn, vì thế đã hạ độc vào nhang của hắn, bỏ sâu vào trong chần của hắn, bỏ bả đậu vào thức ăn của hắn... Tóm lại ta làm tất cả, đó là kế hoạch trả thù của ta, biết đâu tuy không thể đưa hắn vào chỗ chết nhưng trong quá trình đó sẽ làm hắn vô cùng thống khổ, thế nhưng, điều làm ta bi phẫn nhất là – kế hoạch này toàn bộ đều thất bại.

Mỗi khi ta nhìn vào gương đều cảm thấy thực hối hận.

Tại thời điểm ta vẫn còn gốc cây đào, đã định sẵn cho mình một mục tiêu – đó là khi biến hình phải trở thành người xinh đẹp nhất thế gian! Từ đó về sau, ta tìm đủ mọi cách, ngay khi tu luyện thành tinh, chuyện đầu tiên ta làm chính là đi khắp nơi tìm mỹ nhân, phàm là nghe nói nhà ai có thiên kim hoặc công tử đặc biệt xinh đẹp, ta đều chạy tới ngụ tại nhà của họ, hấp thu tinh hoa của cái đẹp trong trời đất.

Cuối cùng, mục tiêu này được thực hiện.

Có điều, kiếp nạn cũng theo đó mà đến...

2.

"Chư vị...

Các người vì cái gì lại muốn tu luyện?

Để thành tiên?

Các người có biết thực vật hay động vật, thậm chí là ý thức lưu lại, muốn tu luyện thành tiên phải trải qua quá trình phức tạp và dài bao lâu không?

Các người thực sự cảm thấy quá trình dài đằng đằng này là để tôi luyện tính tình của chúng ta, khảo nghiệm đạo đức của chúng ta, đào sâu tu vi của chúng ta sao?

Sai! Sai hoàn toàn!

Trên thực tế, căn bản đây là lời nói dối trắng trợn mà ông trời tung ra cho chúng ta. Mục đích để che lấp sự bất công, ngang ngược cùng vô sỉ của họ.

Các người thử nghĩ xem, chúng ta cần tu luyện bao nhiêu năm mới có năng lực biến ảo? Lại vì sao mà tất cả yêu tinh chúng ta sở hữu thuật biến ảo đều chỉ vì một mục tiêu chung đó là – biến hình thành hình người?

Loài thấp hèn đó, gây ra bao nhiêu điều như bản trong thế giới này, loại người xấu xa tàn phá thế giới này, vậy mà họ từ lúc sinh ra đã có được hình dáng mà chúng ta vất vả tu luyện ngàn năm mới có được – điều này là công bằng sao?

Càng bất công hơn chính là, vì cái gì con người tu luyện thành tiên lại dễ dàng hơn so với chúng ta? Bọn họ cơ hồ đều không cần trải qua thiên kiếp, chỉ cần tu vi vừa đủ là có thể thăng thiên thành tiên. Tỉ như hắc và hòa thượng, bọn họ chỉ cần vài chục năm ngắn ngủi là có thể viên tịch, dùng cách thức không hề thống khổ gì để thành Phật. Dựa vào cái gì chứ?

Các người thật sự cảm thấy như vậy là công bằng sao?

Không! Đương nhiên là không công bằng! Cho nên, không cần tu luyện nữa. Cùng với việc ở lại đây tu luyện ngàn năm mới có thể bước lên hàng tiên ban, không bằng như hoa nở hoa tàn trực tiếp chuyển thể luân hồi thành người rồi mới tu luyện lại. Đó chính là cách thức gọn gàng nhanh chóng nhất."

Vào một ngày trời đổ mưa rả rích sau giờ ngọ, ta đứng ở đình viện trước hành lang gấp khúc, một tay chống hông, một tay bẻ hoa loa kèn làm loa, hướng về các loại hoa cỏ trồng trong viện này, những thứ từng là đồng loại của ta, làm một bài diễn thuyết hết sức bi tráng.

Vì để họ không đến mức lầm đường lạc lối, để họ không bước vào vết xe đổ của ta, để họ không lặp lại bi kịch ta đã trải qua, nói đến đoạn xúc động, nước mắt ta rơi như mưa.

Lúc này một bàn tay đưa tới nhẹ nhàng kéo kéo ống tay áo ta: "Đào tử..."

Ta quay đầu lại trông thấy người mới tới, rất không bình tĩnh: "Sao hạ tiểu cầu vĩ?"

Thoạt nhìn nó chỉ là đồng tử tám chín tuổi, nhưng trên thực tế lại là cầu vĩ thảo đã tu luyện được trăm năm. Nó vốn là người hầu của ta, nhưng hiện tại cũng đồng cấp bậc với ta.

Nghĩ đến đây tim ta lại rỉ máu, mà quả nhiên câu đầu tiên nó nói là:
"Chủ nhân gọi người."

Ta không thể không nổi giận, lấy hoa loa kèn đang cầm trên tay gõ lên đầu nó: "Chủ nhân, chủ nhân, chủ nhân, cái đồ vong ân phụ nghĩa như người, cũng không nghĩ năm đó người tẩu hỏa nhập ma là ai đã ra tay cứu?"

Hoa loa kèn oa oa kêu to lên: "Đau đau đau đau! Đào tiên cô thủ hạ lưu tình, đừng thực sự làm chết tiểu nhân..."

Tiểu cầu vĩ tuy rằng không kêu đau, nhưng lại mở to hai mắt vô cùng ủy khuất: "Nếu không phải trong lúc quan trọng đột nhiên người đi ngang qua giảm ta một cước ta cũng sẽ không bị tẩu hỏa nhập ma mà..."

Ta tiếp tục gõ: "Năm đó lúc người không có nhà để về, là ai có lòng tốt thu cho người ở lại?"

"Là vì trước đó người đã đốt nhà của ta..." Hãn bị ta trừng mắt, càng nói càng nhỏ tiếng.

Ta ôm ngực, cảm nhận tình đời bạc bẽo, ông trời cũng vậy, yêu tinh cũng vậy, đều đối với ta như thế, nhìn không được nước mắt lại rơi: "Ta đối với người tốt như vậy, kết quả ta vừa mới gặp khó khăn, người đã chạy qua giúp tên khốn Chung Vu bắt nạt ta hu hu hu hu..."

Nó nghe tới hai chữ Chung Vu, a lên một tiếng: "Đúng rồi, chủ nhân còn đang chờ người đấy!"

"Không đi!". Ta dậm chân đầy oán hận.

"Chủ nhân nói, người không đi cũng được, ngài nói dây lưng da cáo hôm qua bị đứt, định dùng cái kia của người thay thế, đến lúc đó thất chết..."

Nó còn chưa nói hết lời ta đã vút hoa loa kèn lại chạy về phía thư phòng. Ta một cước đá văng cửa thư phòng: "Họ Chung kia, người tìm ta chứ gì? Chăm sóc người thân dùm người trước lúc lâm chung phải không?"

Cửa phòng phát ra một tiếng lớn rồi ngã âm xuống, làm bụi bay lên mịt mù. Ta che miệng mũi ho khan vài cái, đập vào tầm mắt lại thấy được cái không nên thấy a a a a...

Hơi nước lượn lờ bay lên, bọt nước chuyển động trên làn da, còn có đường vân xương quai xanh rõ nét, mái tóc dài bị thấm nước sáng lên, còn có nam tử sở hữu những cái sáng chói đó đang ngồi tắm trong thùng gỗ, đôi mắt dài hẹp đưa lại đây, khóe môi hơi mỏng khẽ nhếch lên, cười nhàn nhã với ta: "Tiểu đào nhi, người tốt cuộc đã đến."

"Người, người làm cái gì vậy?"

"Làm gì? Nhìn không thấy sao?" Tay hẩn nhẹ nhàng vẽ một đường, hoa đào trôi nổi trên mặt nước thuận thế bị dạt sang hai bên, lộ ra dưới nước phần thân thể có chút mơ hồ lại có chút rõ ràng, ta sợ tới mức vội vàng che mắt lại: "Người, người, người mau mặc quần áo vào!"

Chung Vu cười ha ha, giọng nói vô cùng giảo hoạt: "Không thể nào, tiểu đào nhi của ta tu luyện đã ngàn năm, chẳng lẽ người chưa từng thấy qua nam nhân trưởng thành trần truồng?"

"Ta, ta, ta đều ở trong tiểu viện của những mỹ nhân, chẳng, chẳng qua chỉ thấy bộ dáng bọn họ ngấm hoa, đập thanh, du ngoạn, ngâm thơ, còn, còn lâu mới xấu xa như vậy đi rình xem bọn họ tắm!" Ta vì quá xấu hổ và giận dữ mà trở nên nói lắp.

Chung Vu khẽ thở dài: "Thật sự là vô cùng đáng tiếc, người sao lại có thể bỏ lỡ hình ảnh động lòng người nhất chứ." Nói xong đột nhiên đứng lên.

Ta hét lên một tiếng, che mắt lại, một bộ quần áo cứ như vậy mà bay tới, trùm lên đầu ta, phì phì phì phì – trong quần áo tất cả đều là mùi của Chung Vu! Phải mau phỉu sạch!

Bên kia, Chung Vu đã mặc vào cái áo mới, đi đến trước gương bắt đầu chải đầu.

Con người vô sỉ này, còn dám nói ta tự nuông chiều mình, so với ta xem, rõ ràng hẳn còn tự nuông chiều mình hơn ta! Nghe nói hẳn năm nay đã hơn chín trăm tuổi, dựa theo tuổi tác của con người mà nói, vô luận đạo hạnh cao thâm đến đâu cũng nên có vẻ tuổi già sức yếu, thế nhưng hẳn lại xuất hiện bộ dáng khoảng hai mươi như trước. Hừ, khẳng định là lén đem tu chân dùng trên dung mạo.

Đã thế lại còn dùng Quan Âm Phong Thiên Tuyền (đó là loại rượu ngon mà nếu người phàm uống một giọt sẽ có thể sống lâu thêm mười năm), Đào Nguyên Hương Đào Hoa (đó chính là tinh anh trong tinh anh của tộc ta, cực phẩm trong cực phẩm) Tuyền Ki Các Tinh Hương (là tinh dầu quý nhất do người khéo tay nhất thế gian ủ ra, nghe nói bình nhỏ nhất cũng ngàn vàng!) để tắm rửa, soi gương bằng Côn Lô kính (đó chính là Côn Lô kính nha, Côn Lô kính! Biết cái gì là Côn Lô kính không? Lên baidu (1) xem đi ~ con tôm. Người hỏi ta làm sao lại biết baidu? Ta chính là yêu tinh nha! Là yêu tinh thiếu chút nữa đã thành tiên đó! Vì vậy xuyên qua thời không đến 2000 năm sau cũng chẳng có gì lạ cả~), lại dùng sừng của Bạch Ngọc Long ở Đông Hà sơn để chế thành lược chải đầu...

Nam nhân này quả thực là xa xỉ tới mức làm người ta giận sôi gan mà!

Cặn bã, bại hoại, hỗn đản tăng thêm chín cấp!

Ta đang thầm mắng trong lòng, Chung Vu chậm rãi chải tóc lần cuối, mặc áo mũ chỉnh tề, hỏi: "Tiểu đào nhi, người nhìn xem chủ nhân ta đây bộ dáng hiện tại thế nào?"

Ta thờ ơ đáp: "Tốt lắm, có thể lấy vợ được rồi."

Hắn bật cười: "Tiểu đào nhi hư, ta là chủ nhân của người, nếu ta không ăn mặc tử tế, người chẳng lẽ không xấu hổ? Huống chi hôm nay ta muốn đi làm một chuyện rất quan trọng, bề ngoài đương nhiên cũng quan trọng."

Xì, hắn còn có chuyện gì quan trọng? Không trộm gà đánh chó thì cũng gây chuyện thị phi.

Chung Vu bước tới, ôm lấy đai lưng ta nói: "Đi thôi."

"Ái, đi đâu? Từ từ! Ta nói, người đang đặt tay ở đâu đó? Tránh xa ta ra một chút, người OOX#@#%..." Trong tiếng mắng chửi liên hồi của ta, Chung Vu triển khai một đạo kết giới, sau đó di chuyển trong nháy mắt, áp lực bất thành linh làm lồng ngực ta bị nén lại, đang muốn nôn, hắn đã dừng lại.

Ta nhìn quanh bốn phía, ra là một thôn trang nhỏ. Chỉ nhìn căn nhà bằng cỏ tranh cũng đủ biết người ở đây vô cùng nghèo. Nơi như thế này thì phát sinh ra chuyện quan trọng gì?

Ta đang khinh thường, Chung Vu đưa ngón tay lên, khẽ thở dài, hạ giọng nói: "Đừng lên tiếng, đến đây."

Xa xa, nơi đầu thôn xuất hiện một đạo nhân ảnh.

Thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi, mặt mày phảng phất như băng tuyết, thanh quý u lãnh, có thể nói là tuyệt sắc – đương nhiên so với ta vẫn kém một chút.

Ta đẩy đẩy Chung Vu: "Hắn không phải tiểu hồ yêu mà người thu dưỡng sao?"

Ánh mắt Chung Vu khẽ cong lên, cười mà không đáp. Ta nhớ tới ngày hôm đó, lúc ta gặp thiên kiếp, tiểu hồ yêu từng xông vào nhà ta, truy hỏi Chung Vu khi nào chỗ nào, lúc đó đầu óc mê muội, hiện tại xem ra chính là vì chuyện này.

Bấm tay tính toán, nơi đây quả nhiên chính là Thâm gia thôn dưới chân Bà La Sơn.

Thật là kỳ quái, hai người họ rốt cuộc đang diễn trò gì? Một cái thôn nghèo như vậy vì sao lại đáng giá để một người nửa tiên, một hồ yêu, cộng thêm một vị mỹ nhân bị ức hiếp là ta, đến xử lý?

Tiểu hồ yêu đi vào từng căn nhà, dường như đang tìm kiếm cái gì, nhưng đều trở ra rất nhanh. Nhà chưa tìm tới càng lúc càng ít, biểu tình trên mặt hần càng lúc càng lo âu, cùng với hình ảnh hoàn toàn tương phản chính là – Chung Vu cười càng lúc càng đáng khinh.

Ta trừng mắt liếc hần một cái, dò hỏi nhưng không lên tiếng: hần đang tìm cái gì?

Chung Vu nheo nheo mắt: người đoán xem.

Hừ, ta biết tên vô sĩ này không làm cho hứng thú của người khác chết đi sống lại sẽ không bỏ qua, đang lúc buồn bực, cũng không hỏi lại, hết sức chăm chú xem.

Tiểu hồ yêu tìm hơn bảy mươi căn nhà trong thôn đều không thấy, ánh mắt đột nhiên đảo qua, nhìn về phía ta và Chung Vu. Ánh mắt âm lãnh như lưỡi dao sắc bén cắt trên người ta, ta sợ tới mức a lên một tiếng.

Thanh âm này vừa phát ra, kết giới bị vỡ.

Chung Vu nhìn ta, lắc đầu thở dài: "Quả nhiên là thành sự không đủ bại sự lại thừa mà..."

Mà trong tiếng thở dài của hắn, tiểu hồ yêu phi thân lại đây gắt gao nắm lấy áo hắn, gấp giọng nói: "Tại sao lại không có? Tại sao? Người nói với ta là năm Tân Tử ba ngày đầu tháng Tư tại Thâm gia thôn! Tại sao lại không có?"

Chung Vu cười nói: "Người trẻ tuổi đúng là dễ kích động, có chuyện gì từ từ nói..."

Tiểu hồ yêu mặt mày trắng bệch: "Họ Chung, đừng đùa bỡn với ta kiểu đó, đừng tưởng ta vẫn nhẫn nhịn người thì người..." Lời còn chưa nói xong, lông mày Chung Vu khẽ nhíu lại, ánh mắt rơi xuống tay hắn, chậm rãi nói: "Người dường như đã quên, cái áo lông này chính là dùng mẫu thân người..."

Tiểu hồ yêu nhất thời giống như bị thiêu cháy, nắm tay buông lỏng ra.

Chung Vu vuốt cổ áo, cười tủm tỉm nói: "Thôi được rồi, đều nói người trẻ tuổi không cần quá kích động, giẫm lên hoa cỏ thì không sao, tóm lấy di thể mẫu thân thì là đại bất hiếu nha, đại bất hiếu."

Nhìn bộ dáng hắn rung đùi đắc ý, ta cũng bị kích động đến mức muốn thay tiểu hồ yêu xông lên bóp chết hắn. Con người này quả nhiên là tai họa!

Nhưng tiểu hồ yêu rõ ràng bình tĩnh hơn ta nhiều, phần nộ ban đầu qua đi, rất nhanh liền trấn định lại, gương mặt âm trầm nói: "Người sẽ không vô duyên vô cớ dẫn ta tới đây, rốt cuộc người có mục đích gì?"

Chung Vu cười một tràng rồi nói: "Người thật sự đã tìm qua khắp mọi nơi sao?"

Tiểu hồ yêu hừ lạnh: "Chẳng lẽ không phải vừa nãy người đã tận mắt thấy ta tìm?"

Chung Vu chậm rãi đi tới một gian nhà: "Nơi này cũng đã tìm rồi sao?"

"Vô nghĩa, ta đương nhiên tìm..." Lời còn chưa dứt, đột nhiên biểu tình của tiểu hồ yêu trở nên kỳ quái, chạy vội qua đó. Ta xuất phát từ tâm lý xem náo nhiệt, đương nhiên cũng không chịu thua vội vàng tiến đến cạnh cửa nhìn vào trong.

Tường đất, nhà tranh, giấy dán cửa, chiếu... vì cái gì đập vào mắt ta đều là những thứ đơn sơ bần cùng như vậy? Ta nhíu mày, sau đó mới để ý tới nông phụ đang nhóm lửa gần đó, bởi vì ánh sáng âm u, nàng lại mặc áo xám, nếu không phải ánh lửa nhảy lên, sáng hơn một chút, thật đúng là không nhìn ra nơi đó có người. Chờ sau khi xem xét kỹ, ta lại bị một chuyện dọa tới mức vừa định thét chói tai, một bàn tay đã vươn tới bịt kín miệng ta: "Chớ có lên tiếng."

Ta tràn đầy nghi hoặc quay đầu lại nhìn về phía hai người kia.

Ánh mắt tiểu hồ yêu vẫn ngưng đọng trên người nông phụ, thần sắc phức tạp. Chung Vu lại thấp giọng nói: "Người biết rõ rồi chứ?"

Tiểu hồ yêu nói: "Nông phụ này mang một cái thai rộng."

"Đúng vậy, bởi vì linh hồn chuyển thế vẫn còn chưa đến."

"Vì sao đến giờ vẫn chưa tới?"

Chung Vu sờ sờ mũi: "Chuyện này, đương nhiên là có nguyên nhân..."

"Có nguyên nhân gì?"

"Khó nói lắm..."

"Vì sao lại khó nói?"

"Bởi vì giữa đường đã xảy ra một chút lệch lạc..."

"Xảy ra cái gì..."

"Dừng lại!" Ta hét lớn một tiếng, "Hai người các người có yên đi không, một người thừa nước đục thả câu, một người thì sa vào lưới! Cũng không nói cho ta hay biết rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?"

Tiểu hồ yêu kinh ngạc nhìn ta, Chung Vu cũng nhìn ta, biểu tình của hai người cơ hồ giống nhau như đúc. Ta đang buồn bực vì có gì bọn họ lại lộ ra biểu tình kỳ quái như vậy, phía sau có người thét lên một tiếng chói tai, sau đó có tiếng một vật nặng ngã xuống.

Ta vội vàng xoay người, chỉ thấy nông phụ kia đã ngã trên mặt đất.

Đây... là tình huống gì?

3.

"Làm sao bây giờ?" Ta đỡ nông phụ kia lên giường gỗ, nàng vẫn còn hôn mê, hơn nữa ngay cả hơi thở cũng càng lúc càng mỏng manh, ta thúc thủ vô sách, đành quay đầu hỏi ý hai người nữa đang ở đây.

Tiểu hồ yêu vẫn duy trì bộ dáng ngờ ngạc nhìn ta, giống như bị định thân.

Mà Chung Vu, lại diễn trò ánh mắt hí hí lại, ta vội nói: "Dừng lại! Người đừng cười nữa, người cười, trong lòng ta liền sợ hãi. Người nói nhanh lên, làm sao bây giờ?"

"Nông phụ này bị tiếng hét vừa rồi của người kinh động đến, khí xá công tâm (2), hiện tại cho dù là thần tiên cũng khó cứu."

Cái gì? Ta chẳng qua chỉ hét một tiếng thôi, lại hù chết người sao? Có lầm không, còn có chuyện thái quá như vậy sao??

"Ta không phải cố ý mà..."

Chung Vu nói: "Ta không nói là người cố ý."

"Ta, ta phải làm sao bây giờ?"

"Chỉ là con người thôi, rồi cũng sẽ chết đi." Hãn nói cực kỳ qua loa, mà ta nghĩ lại, đúng vậy chỉ là con người thôi, cũng sẽ chết thôi, vào mỗi thời khắc trên thế gian này đều có người chết, ta nghĩ nhiều như vậy làm gì? Chính vào lúc ta cảm thấy mình đã nghĩ thông, có thể yên tâm, tiểu hồ yêu đang bị hóa thành tượng đá đột nhiên mở miệng nói: "Không được!"

"Cái gì?"

"Người phải cứu sống nàng!"

"Tại?"

"Bởi vì người hù chết nàng."

"Ta sao lại phải cứu một con người chứ?" Ta đứng khoanh tay lại, hất hàm lên làm ra vẻ cao quý "Người không phục sao? Muốn động thủ với ta sao? Đừng trách ta không nhắc nhở người, tỷ tỷ đây đã tu luyện ngàn năm..."

Nói còn chưa dứt lời, bịch một tiếng, giữa không trung đột nhiên xuất hiện hàng loạt đốm lửa, lũ lượt hướng về phía ta, ta bất ngờ, muốn trốn cũng không kịp nữa, vừa lúc bị ngọn lửa đánh trúng, vì thế...

...

Sau thời gian nửa nén hương, ta ngồi trong một góc nhà tranh, một bên nhìn vào Côn Lôn kính, dùng lược làm từ sừng Bạch Ngọc Long chải đầu, một bên rơi lệ: "Hu hu hu Lôg mi của ta... Tóc của ta... Hu hu..."

Chung Vu đứng bên cạnh thở dài: "Ai kêu người trêu chọc tên tiểu ma vương kia. Đừng khóc, ta đem tất cả bảo bối của ta cho người mượn."

"Nhưng mà... lông mi và tóc bị thiêu hủy không về lại được nữa..." Ta động đến nỗi đau, oa oa khóc lớn.

Đám lửa hồ ly vừa rồi đã thiêu hủy ba chùm tóc và hai hàng lông mi của ta. Ta... ta... ta thực hận...

Đối lập với ta đang gào khóc, tiểu hồ yêu vẫn chưa bỏ đi, hẩn đứng trước giường nông phụ, sắc mặt ngày càng tái nhợt, khiến ta cảm thấy bất cứ lúc nào có thể ngã xuống. Haiz, hẩn cùng với nông phụ kia rốt cuộc là có chuyện gì? Nhìn hẩn còn đau khổ hơn so với việc mẹ chết nữa.

Ta vừa chải đầu vừa trộm nhìn hẩn, không ngờ hẩn đột nhiên xoay người, vừa vịn chạm vào ánh mắt ta, trong lòng ta căng thẳng, đang muốn thay đổi tầm mắt, hẩn đột nhiên đi tới, sau đó đầu gối chụm lại cứ như vậy mà quỳ xuống.

Ta giật mình nói: "Người, người làm gì vậy? Đừng tưởng rằng người quỳ xuống trước mặt ta, ta sẽ tha thứ cho việc người thiêu hủy tóc và lông mi của ta!"

"Cầu xin người hãy cứu nàng!" Hẩn ngẩng đầu, nắm chặt lòng bàn tay, ánh mắt sâu đen thăm thẳm.

Sâu trong lòng ta nhất thời giống như bị cái gì cào trúng, ta mất tự nhiên, ngừng chải tóc, nói: "Người, người đừng có ép buộc. Ta, ta sẽ không cứu người..."

Tiểu hồ yêu bắt đầu đập đầu, bang bang, từng chút từng chút, tựa như dùng mũi chày đập vào tim ta.

Kỳ thực, làm yêu tinh, ta xưa nay bạc tình, cũng giống như Chung Vu nói, ta vì tư lợi mà không có lòng thương cảm, không tình yêu, càng không thiện tâm, vốn dĩ có cơ hội thành tiên, cũng bởi vì ta không chịu cứu người mà mất đi.

Thế nhưng giờ phút này, tiểu hồ yêu quỳ ở trước mặt ta, không sợ đau liều mạng đập đầu, lại làm ta cảm thấy rất bất an, thật là khó chịu, tựa như lúc Chung Vu cầm lấy đai lưng của ta vung vẩy, giày vò. Không cách nào chịu được loại thống khổ này, ta đành đưa tay giữ vai của tiểu hồ yêu, nghiêm mặt nói: "Vì sao người phải xin ta giúp đỡ? Rõ ràng pháp thuật của người cũng không kém, hơn nữa, ở đây còn có một người pháp lực còn mạnh hơn, vì sao người không cầu hắn, lại đi cầu ta?"

Chung Vu sờ mũi, cười ha ha: "Đương nhiên rồi... bởi vì chỉ có người mới có thể cứu nàng."

Ta liếc xéo hắn một cái: "Người sẽ không lại nói đây là cơ hội thành tiên của ta chứ?"

Chung Vu nhìn thật sâu vào cái liếc mắt của ta, bỗng nhiên nghiêm túc nói: "Ngốc tiểu đào, quả nhiên người đã quên tất cả rồi... Cho dù người thật sự đã quên, chẳng lẽ lấy đạo hạnh của người hiện tại, nhìn không ra sinh tử kiếp của phụ nhân này rốt cuộc là vì sao mà đến ư?"

Lời nói của hắn chứa đầy hàm ý, ta không khỏi quay lại nhìn chăm chú về phía nông phụ, tỉ mỉ xem xét, nhìn thấy trong bụng nông phụ kia tuy là trống không, nhưng có một sợi tơ vô gợn như trong suốt nằm trong tử cung, sau đó lan ra ngoài, lần theo sợi tơ không ngờ phát hiện ra... đầu bên kia lại cột trên tay ta.

Ta bị dọa kinh, theo bản năng định tháo sợi dây đó ra, lại bị Chung Vu ngăn lại: "Không được tháo!"

"Tại sao?"

"Tháo ra, nàng chết, người cũng không sống nổi!"

"Gì?" Ta hoàn toàn không rõ đã xảy ra chuyện gì, đang lúc đầu óc mê muội, đột nhiên trong tay áo Chung Vu bay ra một cây phất trần, đồng thời

mũi cũng ngửi thấy một mùi hương rất dễ chịu, "Đào Cơ, còn không tỉnh lại!"

Cùng với câu nói đó, phía sau có một lực đạo lớn đẩy ta một cái, ta lao đảo ngã về phía trước, sau đó cắm đầu vào trong bụng nông phụ.

"Này! Có làm hay không..."

Ta không kịp dứt lời, bởi vì đột nhiên không gian trở nên tối như mực, xung quanh không có bất kỳ thứ gì, chỉ có một sợi tơ cực mảnh cực nhạt vẫn nằm trên tay ta, đầu dây bên kia nằm trong màn đen vô tận.

Trên sợi tơ truyền đến một cảm giác đặc biệt, dường như đang nói với ta, chỉ cần đi theo nó là có thể biết được đáp án, vì thế ta sợ hãi nhắc chân đi về phía trước.

Trong lúc ta bước đi, bên tai loáng thoáng truyền đến một vài tiếng nói, phảng phất rất gần, lại phảng phất rất xa...

"Văn sinh Phương Chung, bá kiến Đào tiểu thư."

Cả vũ trụ tối đen như mực lại vì một câu nói này, mà hé ra một lỗ ống kính, trong vòng kính đó là một thanh sam thiếu niên nhà ai, cùng gương mặt kinh ngạc của tiểu thư đang ngồi trong hậu viện của chùa, tiểu thư vội vàng giơ quạt che mặt, ngưỡng ngừng quay đi.

"Đào Cơ, ta nhất định sẽ không phụ nàng." Kia là lời thề son sắt của thiếu niên.

"Đào Cơ, lệnh tôn chê ta gia bần, không còn cách nào khác, đợi ta đề danh trên bảng vàng, sẽ đến gặp người để cầu hôn, người nhất định đồng ý." Kia là cõi lòng tràn đầy chí khí của thiếu niên.

"Đào Cơ, chờ ta..." Thiếu niên kia, một đi không quay đầu lại.

Ta đột nhiên rơi lệ đầy mặt.

Sợi tơ vẫn còn dài ở phía trước, mà ta lại không dám bước đi tiếp.

Những chuyện đã phủ bụi từ lâu, những chuyện đã muốn quên đi, vào thời khắc này lại trở nên rõ ràng như vậy, hành hạ ta như vậy.

Ta thấy thiếu niên kia đem đai lưng cột lên nhánh cây đào, thề với thiếu nữ vĩnh viễn không thay lòng.

Ta thấy thiếu nữ đứng đợi dưới tán cây.

Ta thấy trên con đường dưới tán cây, ngày qua ngày, năm lại một năm, bóng dáng người kia vẫn không xuất hiện.

Ta thấy chính mình chậm rãi mọc ra cánh tay, mái tóc, biến thành một người con gái. Có điều, ta vẫn đứng dưới tán cây.

Gốc cây đào kia vẫn còn đó, nó không phải là ta!

Chẳng lẽ ta... không phải là cây đào?

Nếu như ta không phải cây đào, vậy ta là ai? Là ai?

Sợi tơ chợt quay nhanh, phía trước đột nhiên xuất hiện một cơn lốc lớn, ta bước chân vào khoảng không, mắt thấy sắp ngã xuống, nhất thời một lực đạo lớn từ phía sau truyền đến, gắt gao giữ lấy ta, sau đó kéo ta lên, trở về nơi đầy ánh sáng.

Nhìn chăm chăm, nhà tranh, tường đất, chiếu.

Ta vẫn đứng ở trước giường.

Tiểu hồ yêu bước hai bước đến gần ta, bỗng nhiên vươn tay, sờ sờ tóc ta, khẽ gọi: "Ngu Cơ..."

"Người... đang gọi ai?" Ta nghe một giọng nói run rẩy chần hời, sau đó giật mình phát hiện giọng nói đó là của mình.

"Ngu Cơ..."

Nghe đến cái tên này, cả người ta run lên, dường như có bộ phận nào đó trong thân thể tự nổi dậy ý thức mà giãy giụa, liều mạng muốn rời khỏi, ta vô cùng sợ hãi, rớt cuộc quay lại cầu cứu: "Rốt cuộc đây là sao? Chuyện gì đã xảy ra? Nói cho ta biết, chuyện gì đã xảy ra?"

Chung Vu không cười nữa, tuy rằng lúc hấn cười ta cảm thấy không ưa, nhưng hấn không cười, ngược lại làm ta thấy sợ hãi.

"Đào nhi..."

"Ta có thật là một gốc cây đào không?" Lúc hỏi tới vấn đề này, ta gần như tuyệt vọng. Nếu những gì vừa thấy trong màn đen là sự thật, vậy những gì ta được biết trong ngàn năm qua là gì? Nếu như ta không phải là ta, vậy những gì ta đã trải qua hết thảy là gì?

"Thực ra người không phải cây, mà là hoa, hoa đào."

"Hoa đào?"

"Đúng. Vào cái ngày mà Đào Cơ cùng Phương Chung cáo biệt, một đóa hoa đào từ trên cây rơi vào trong áo tiểu thư. Màn đêm buông xuống, nhà tiểu thư bị cường đạo xông vào, tiểu thư cũng đã bị giết chết trong đêm đó.

"Cái gì?" Ta kinh hãi, rõ ràng ta nhớ là thiếu nữ kia đã đợi thật lâu mà...

"Tiểu thư bị chết oan, nhưng vẫn nhớ lời ước hẹn cùng tình lang, cho nên đã trở thành quỷ hồn tiếp tục chờ đợi ở đầu trấn. Khi nàng chết, người vẫn ở trong áo của nàng, cho nên sau khi nàng chết người cũng theo nàng đi đến dưới tán cây. Cứ như vậy, ngày qua ngày, năm lại một năm..."

Tim ta đập mạnh, mỗi một lần co thắt đều làm ta cảm thấy đau đớn.

"Dần dần, người hấp thụ tinh hoa của trời đất cùng với nổi tương tư không đời của vị tiểu thư trung trinh kia. Bắt đầu hình thành ý thức và hình dạng. Nhưng, bởi vì người phụ thuộc vào quỷ hồn mà sinh ra, cho nên hồn phách cũng không cách nào hội đủ, lại bởi vì người là từ nổi tương tư mà biến thành hình, cho nên, phàm là nơi nào có người si tình, nơi đó sẽ cực kỳ thu hút người, cứ như vậy, người đã đi rất nhiều nơi, từ Liễu Tịch, Đồng Đồng, Ngu Cơ, Tân Nhiễm cho tới nhà của Cung Thất, ăn nổi tương tư của họ. Linh nguyên của người thiếu thốn quá mức, bởi vậy mới không thể ngừng việc ăn nổi tương tư của con người để sinh tồn, có điều, việc đó đã tạo nên người lạnh lùng như bây giờ." Chung Vu nói tới đây, cuối đầu thờ dài: "Người là yêu tinh vô tình nhất, nhưng cũng là yêu tinh đa tình nhất."

"Nếu vậy, cái đại lượng kia có liên quan gì tới ta?"

"Chuyện về cái đại lượng đó đơn giản là do ta bịa ra"

Ta lấp bắp kinh hãi: "Cái gì? Mỗi lần người vung nó xuống ta đều đau mà!"

Chung Vu mỉm cười nói: "Pháp lực của ta cao hơn người, muốn làm cho người đau đớn, kỳ thực rất dễ dàng."

Tên lừa đảo này! Nhưng bây giờ không phải là lúc tìm hấn tính số, ta còn có rất nhiều chuyện không rõ. "Vậy thì, vì sao lại dẫn ta tới nơi này?"

"Ba hồn sáu phách của Ngu Cơ lúc trước đã bị Cửu Thiên Hồ Hỏa cùng thần kỹ của Trang Duy phá hủy nghiêm trọng, đã sớm tan thành tro bụi không còn tồn tại nữa. Nhưng Trang Duy lại thà hao tổn toàn bộ tu vi của mình cũng phải cứu nàng, cho nên liền dùng pháp thuật cấm kỵ đưa nàng vào cõi luân hồi, phương pháp này không phải là không thể dùng, nhưng điều kiện là phải có được một phách còn lại của nàng."

Lúc này đây, ta nghe lại hiểu: "Nói vậy, một phách đó nằm trên người ta? Nếu muốn cho nàng đầu thai một lần nữa, cần dùng đến ta?"

Chung Vu gật đầu: "Phải"

Lúc này đây, ta lại nguyện ý trợ giúp: "Ta phải làm gì?"

Biểu tình của Chung Vu đột nhiên bi thương, khóe mắt luôn khinh bạc giờ phút này lại buông xuống, trầm giọng nói: "Người đã thành hình, cho nên, trên đời này không có cách nào có thể tách phách đó ra khỏi cơ thể người."

Ta nghi hoặc: "Nói vậy là ta không giúp được gì?"

Chung Vu đưa tay xoay một cái, trên tay xuất hiện một quả cam. "Lấy ví dụ thế này. Ta có một quả cam, ta có thể bóc nó ra, cho người một phần."

Ngay sau đó quả cam biến thành quả táo "Nhưng nếu như cái ta có là quả táo, ta làm thế nào để tách nó ra cho người đây?"

Ta nhìn chăm chăm vào quả táo kia đến nửa ngày, liếm liếm môi: "Trừ khi người cho ta cả quả."

"Đúng vậy." Chung Vu đưa quả táo cho ta, "Hiện tại, người đã biết nên làm thế nào rồi chứ?"

Nước mắt ta rơi đầy mặt.

Tiểu hồ yêu cầm lấy tay ta, dùng đôi mắt đẹp như hội tụ tất cả những gì đẹp nhất trên thế gian này nhìn chăm chăm vào ta: "Cầu xin người..."

Vì thế, nước mắt ta càng chảy nhiều hơn.

"Người không có lời nào muốn nói sao?" Chung Vu hỏi ta.

"Có." Ta ghen ngào, nói tiếp câu nói bị đứt quãng "Thật ra ta không hề thích ăn táo... Ta muốn ăn trái vải hu hu hu..."

4.

"Nếu như người đi đầu thai, ta có thể thỏa mãn tất cả yêu cầu của người". Sau khi thấy ta bất động một lúc lâu, Chung Vu bắt đầu thuyết phục.

"Ta không muốn gì hết, hu hu, ta sẽ làm yêu tinh... Ta không cần giúp đỡ người khác, ta muốn tiếp tục làm yêu tinh vì lợi ích của mình, hu hu hu..." Ta vẫn khóc không ngừng.

Chung Vu xoa xoa mi tâm, buông tay nói: "Chúng ta thương lượng một chút có được không? Sau khi người đầu thai, ta có thể cho người dung mạo xinh đẹp như hiện tại."

"Nhưng con người rất mau già, hơn nữa mười mấy năm đầu vẫn là một nha đầu chưa phát triển, không chịu không chịu..."

"Tuy rằng bây giờ gia đình này nghèo, nhưng sau này sẽ nhanh chóng giàu lên, từ nay về sau không cần lo cơm áo, giống như là công chúa, muốn cái gì có cái đó."

"Ta muốn dùng Côn Lôn kính để soi, dùng lược sừng Bạch Ngọc Long để chải đầu, dùng Quan Âm Phong Thiên Tuyền, Đào Nguyên Hương Đào Hoa, Tuyền Ki Các Tinh Hương để tắm, được không?"

Khóe mắt Chung Vu hơi run rẩy, trầm mặc hồi lâu, mới lại mở miệng nói: "Người phải biết rằng, lần chuyển thế này là cơ hội do Trang Duy tận lực an bài."

"Thì sao?"

"Hắn chẳng những an bài Ngũ Cơ chuyển thế, cũng an bài cho chính mình. Bọn họ sẽ sinh ra cùng lúc trong thôn này, hơn nữa, dây tơ hồng của Nguyệt Lão cũng an bài xong rồi..."

Hắn còn chưa dứt lời, ta đã muốn nhảy dựng lên, dứt khoát nói: "Ta đồng ý!"

Tiểu hồ yêu đứng bên cạnh mở to hai mắt nhìn.

Chung Vu bật cười, quay sang nói với hắn: "Thấy chưa, ta biết chỉ cần nói ra lương duyên sau khi chuyển thế chính là Trang Duy, nàng nhất định sẽ đồng ý."

Vô nghĩa, vì sao ta lại không đồng ý chứ? Trang Duy, chính là người ta mê đắm từ rất lâu! Nếu không phải Thiên Nhất Quan của hắn canh phòng quá nghiêm, mà Bà La sơn kia có quy củ trong phạm vi mười dặm không cho phép có yêu vật xuất hiện, ta đã sớm chạy đến Thiên Nhất Quan cảm rãnh coi, à không, thưởng thức mỹ nhân.

Nếu như có thể cùng hắn chấp tay một đời, âu cũng là chuyện tình rất đẹp.

Ta ôm mặt, vui vẻ ngọt ngào nửa ngày, mới nghĩ tới một chuyện, ngẩng đầu trừng mắt nhìn Chung Vu nói: "Khoan đã, ngươi là người vô cùng giáo hoạt, so với ta còn ích kỷ hơn, không quản chuyện không liên quan tới mình, giờ lại giúp đỡ tiểu hồ yêu thuyết phục ta, rốt cuộc là ngươi có mục đích gì? Có âm mưu gì?"

Chung Vu thu lại nụ cười, lẳng lặng nhìn ta.

Ta nhướn mày hạ mi: "Sao hả? Đừng tưởng như vậy là có thể dọa ta, nếu ngươi không giải thích rõ ràng với ta, ta sẽ không đi đâu thai!"

"Ngươi vừa rồi ở tiền thế kính, chẳng lẽ không nhìn rõ sao?"

"Cái gì tiền thế kính? Nhìn rõ cái gì?" Ta theo bản năng buột miệng hỏi, trong đầu đột nhiên hiện ra cảnh tượng trong màn đen vừa rồi... thanh sam thiếu niên, chấp tay hành lễ, giọng nói lạnh lạnh: "Văn sinh Phương Chung, bá kiến Đào tiểu thư."

Hắn ngẩng đầu, mặt mày tuấn tú, ánh mắt đen tuyền, khóe mắt và khóe môi đều hơi hơi nhếch lên, cười đến vô cùng vô cùng đẹp mắt...

Hắn...

Hắn...

Hắn... Hắn là... Chung Vu.

5.

"Khi ta thi đậu khoa cử, cũng là lúc nhận được tin... Đào tiểu thư đã chết." Chung Vu nhìn ta, thản nhiên nói.

Mà ta, hoàn toàn không thể thốt nên lời.

"Ta chìm đắm trong rượu suốt mười ngày, khi tỉnh lại, dứt khoát vứt bỏ công danh, bá sư tu chân." Chung Vu mỉm cười. "Người nghe nói Trang Duy vì Ngu Cơ mà mạo hiểm quỳ ba ngày trước cửa Thiên Nhất quan giữa trời tuyết lớn, đã cảm động tội tình. Có điều, còn hơn ba ngày của hắn, ta đã tìm kiếm ngàn năm."

"Ta tìm nàng đã ngàn năm... Đào Cơ."

Tám chữ chậm chậm bên tai, tựa như một chùm tia sáng xuyên qua linh hồn ta, tựa như bọt nước tích tụ thành nham thạch, tựa như giọng hát ngâm xướng bay lượn, cứ như vậy tiến vào tim ta, từng chữ, từng chữ khắc cốt ghi tâm.

Chung Vu vẫn đang cười.

"Ta gọi là Chung Vu, đồng âm với 'cuối cùng', ý tứ chính là ta cuối cùng đã tìm thấy nàng." Ngừng lại, thanh âm lại trầm hơn "Mà nàng, tuy rằng vẫn giữ cái đai lưng kia, nhưng không còn nhớ ta. Đào Cơ ơi, nàng ở nhân thế làm quý hồn phiêu bạt ngàn năm, chính là vì chờ ta, nhưng cuối cùng lại quên ta."

Ta rất muốn khóc, có điều hiện tại trong mắt dường như hoàn toàn khô cạn, rốt cuộc không chảy ra nổi một giọt nước mắt.

Đau quá, rất muốn hét lên, rất muốn khóc, thế nhưng, vì sao lại khóc không được?

Chung Vu vẫn đang cười.

Nụ cười của hắn là thứ ta ghét nhất, mỗi lần thấy hắn cười ta đều muốn bóp chết hắn, nhưng giờ khắc này, ta lại tự hỏi... người tại sao lại có thể như vậy? Phương Chung, người tại sao lại có thể ở trước mặt ta một chữ cũng không nói? Tại sao lại còn có thể tùy ý trêu chọc ta.

Nghĩ kỹ lại, sở dĩ ta chán ghét hắn, bởi vì ta luôn bị hắn trêu chọc, có điều, nhận thấy việc hắn bắt nạt ta, chẳng lẽ không phải là do hắn nuông chiều và yêu thương ta theo một cách khác.

Chung Vu... vẫn luôn đùa cho ta cười.

Tại sao trước giờ ta vẫn không hay biết?

"Kỳ thực sau khi ta tìm được nàng, vẫn luôn mâu thuẫn. Vì chờ đợi quá lâu, nàng trở nên vô cùng bi thương, để không đau khổ, nàng đã tự phong bế một phần ký ức của mình. Thế nên ta không biết là có nên nói cho nàng chuyện này hay không, để nàng thông khổ vì biết rằng mình đã chết, hay là để nàng cứ mãi ngốc nghếch như vậy? Cuối cùng ta chọn người sau." Trong mắt Chung Vu có thần sắc quen thuộc, làm ta phảng phất nhớ lại ngàn năm trước, khi ta vẫn là Đào Cơ, ta từng yêu nam nhân này.

Đúng vậy, ta từng yêu hắn, vô cùng vô cùng yêu hắn.

Cho nên, dù đã chết, vẫn không muốn cứ thế mà tận duyên với hắn, trở thành quỷ hồn đứng dưới gốc cây đào chờ hắn.

Ta... đã yêu hắn đến thế...

"Mười mấy năm qua, ta đã tạo ra những dịp trùng hợp và cơ hội ở cạnh nàng, vì sợ hãi mà không có cách nào kể ra, chỉ có thể tỏ ra xấu xa... Ngay khi nàng nói nàng muốn thành tiên, ta hoảng sợ. Bởi vì nàng là quỷ hồn biến thành, không thể thành tiên. Mà ta không có cách nào nói rõ với nàng, chỉ có thể tiếp tục giở trò cản trở, để nàng cho rằng mình không thể thành tiên, đều là lỗi của ta."

Nước mắt vẫn không thể rơi, thế nhưng, nơi nào đó trong lòng ta bắt đầu ấm dần lên, lan ra khắp nơi, tràn đến tứ chi. Thân thể bỗng dưng ngừng run rẩy, ngừng nức nở, nhìn hắn, bình tĩnh nhìn hắn, đôi mắt nhạt nhòa.

"Có điều cơ hội lần này không giống nhau." Thanh âm của Chung Vu biến chuyển, đột nhiên trở nên kiên định. "Nàng rốt cuộc đã có cơ hội trở lại chuyển thể đầu thai, nàng không cần tiếp tục nổi khổ phiêu bạt, một lần nữa lại có cơ thể bằng xương bằng thịt, đầy đủ linh hồn! Đây là cơ hội tuyệt diệu, cũng chính là do Trang Duy lấy toàn bộ đạo hạnh của hắn đổi lấy một lần bên nhau, nên..."

Ta cắt ngang lời hắn, thanh âm vừa nhẹ nhàng vừa dịu dàng... trong trí nhớ của ta, nhiều năm qua ta chưa từng nói chuyện nhiều như vậy với hắn, ta đối với hắn nếu không phải mỉa mai thì lại là chán ghét, là khom lưng uốn gối, là vênh mặt hất hàm sai khiến, ta chưa từng ôn nhu như vậy... mà loại ôn nhu này, kỳ thực là của Đào Cơ đối với Phương Chung năm đó: "Chàng, thật sự muốn ta đi đầu thai sao?"

Chung Vu thận trọng gật gật đầu.

Khóe môi ta nhếch lên, cười còn khó coi hơn so với khóc: "Trang Duy vứt bỏ đạo hạnh để đổi lại được tạ thế cùng Ngu Cơ ở bên nhau. Còn ta nắm lấy cơ hội này, có thể chuyển thế lần nữa... Chàng thành toàn cho hãn cũng thành toàn cho ta, nhưng ai sẽ thành toàn cho chàng đây?"

Chung Vu chấn động thật mạnh.

Ta đột nhiên lao tới, ôm cổ hãn, gắt gao ôm lấy, tựa như đang ôm một phần linh hồn bị mất nay đã trở về, cùng với tình yêu chưa bao giờ biến mất của ta: "Chung Lang ơi Chung Lang, thời gian ngàn năm ngay cả ta cũng không chịu nổi, vì thế đã lựa chọn quên đi, còn chàng, vì sao lại kiên trì đến cùng như vậy? Không phải mười năm, trăm năm, mà là một ngàn đêm trừ tịch, hai ngàn độ xuân thu, ba vạn sáu ngàn năm trăm ngày ngày đêm đêm, chàng... Vì sao lại kiên trì đến cùng như vậy, tươi cười xuất hiện trước mặt ta, sau đó lại trở mặt đẩy ta vào nhân gian chứ?"

Ta không cách nào rơi lệ, chỉ có thể kêu rên, trong lồng ngực như có cái gì tan nát, vỡ vụn.

Nhưng mà, thân thể hãn vẫn mềm mại và ấm áp như vậy, vuốt ve mái tóc ta, chậm rãi dừng lại: "Ngốc Đào nhi"

"Kêu lại lần nữa."

"Ngốc Đào nhi."

"Chung lang, Chung lang..." Ta ôm chặt hãn, lẩm bẩm nói, "Ta không rời xa chàng, ta không muốn rời xa chàng, nếu ta đã nhớ ra tất cả thì sẽ không có gì có thể tách rời ta khỏi chàng, ta không muốn đi đầu thai, ta không muốn làm người, ta hiện tại có gì không tốt, chúng ta cứ tiếp tục ở bên nhau như vậy đi có được không? Được không?"

"Nhưng mà..." Thanh âm của Chung Vu vô cùng vô cùng ôn nhu.
"Trang Duy đang đợi Ngu Cơ..."

"Mặc xác hần! Ta không cần quản chuyện của người khác, không có ai quan trọng hơn chàng!"

Chung Vu nhìn chăm chăm vào ta, vẫn nhìn như vậy. Tuy rằng hần không mở miệng trách cứ, nhưng ta biết, ta vì lợi ích chính mình lại làm hần tổn thức, vì thế ta bỗng nổi giận, hét lên: "Trang Duy và Ngu Cơ bất quá cũng đã có vài năm ân ái, mà chàng và ta đã xa cách ngàn năm! Dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì muốn hy sinh chúng ta thành toàn cho bọn họ? Dựa vào cái gì? Ta không muốn! Ta mặc kệ! Ta tuyệt đối sẽ không đi!"

Chung Vu khẽ thở dài, thanh âm của hần rất nhẹ, nhưng rơi xuống trong lòng ta liền trở nên rất nặng, rất nặng.

Hần chậm rãi nói: "Bởi vì... Ngu Cơ cứu nàng."

"Cái gì?"

"Ta nói, nàng sinh tồn bằng cách ăn nổi tương tư của người khác, cho nên nàng đã ăn mất một phách của Ngu Cơ, nói cách khác, nàng ta sở dĩ mất một phách kia là bởi vì tạo thành nàng, nàng ta sở dĩ không có cách nào đầu thai cùng tình lang ở bên nhau, là bởi vì một phách kia còn ở trong người nàng. Đào nhi, hãy nghĩ lại, nghĩ thật kỹ lại, nàng lạnh lùng không phải trời sinh đã như vậy, có điều, nếu hiện tại nàng đã nhớ ra mình là ai, chẳng lẽ không dùng bản tính vốn có tự hỏi mình sao? Nếu như là lời nói của Đào nhi, thì sẽ như thế nào?"

Có một loại chất lỏng từ trong mắt ta chảy ra, ta nghĩ đó là nước mắt, cho đến khi thấy đỏ lên trong tầm mắt, mới nhận ra kỳ thực đó là máu.

"Chàng... chàng ép ta... Chàng dùng ta trước đây để ép ta hiện tại..." Ta mở miệng, rất chậm từng lời từng lời nói ra, như bị cắt đứt một nửa, không thành tiếng. "Không công bằng... Chung lang, thật không công bằng. Ta, ta đã làm sai điều gì? Hoàn toàn không có... Năm đó cường đạo xông vào nhà ta, giết ta, không phải là lỗi của ta, ta chết oan uổng như vậy, ai thay ta kêu

một tiếng oan ức? Ta bởi vì nhớ chàng, cho nên bỏ qua cơ hội đầu thai, ngày ngày đứng dưới cây đào chờ chàng, ta không có sai, chẳng qua là quá yêu chàng, Chung lang, ta yêu chàng như vậy... Quý hồn không thể ở quá lâu tại nhân gian, vì sinh tồn ta chỉ có thể ăn nỗi tương tư của người khác, chẳng qua là ta đã ăn luôn tưởng niệm của họ, si tình của họ, ta không có làm hại đến sinh mạng của họ, ta đã rất cố gắng rồi... Nhưng bây giờ, chàng lại nói, Ngu Cơ không đầu thai là do ta làm hại, muốn ta bồi thường cho nàng... không công bằng, thật không công bằng..."

Đôi mắt Chung Vu đỏ lên, giơ hai tay ra ôm lấy ta, thân thể hăn run rẩy không ngừng.

Ta hướng ánh mắt về phía tiểu hồ yêu: "Ngay cả người cũng muốn ta đi đầu thai thành toàn cho Ngu Cơ cùng Trang Duy có đúng không?"

Tiểu hồ yêu trầm mặc.

Ta lộ vẻ sầu thảm cười, đột nhiên đẩy Chung Vu ra, vô cùng kiên quyết nói: "Ta không đi. Nghe rõ rồi chứ? Ta không đi!"

Gương mặt của Chung Vu từ trắng chuyển sang xám, môi giật giật, tựa hồ như muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng lại không nói.

Bên trong rơi vào một mảng im lặng.

6.

Không biết cục diện bế tắc như thế sẽ kéo dài bao lâu.

Một thanh âm đột nhiên vang lên: "Thời cơ đã tới, sao lại còn chưa đến?"

Ta ngẩng đầu, nhìn thấy một bóng trắng mờ mờ từ cửa sổ tiến vào, không có hình dạng xác định, nhưng có thể nhìn thấy rõ ràng.

Tiểu hồ yêu thấy hần, lấp bắp kinh hãi: "Sao người lại tới đây? Người không phải cũng đi đầu thai sao?"

"Ta lo lắng, nên đến xem qua, sao lại có thể như vậy? Vì sao hồn phách của Ngu Cơ còn chưa tới?" Nghe câu này của hần, ta nhất thời nghĩ tới, thanh âm này rất quen tai, là Trang Duy.

Trang Duy bay tới trước mặt ta, dường như là đang xem xét ta, thật lâu sau, a lên một tiếng. Trong một tiếng này lại bao hàm rất nhiều cảm xúc.

Chung Vu cười khở nói: "Người đoán được rồi sao?"

Trang Duy ừ một tiếng: "Ta hiểu. Nếu Đào cô nương không chịu đầu thai thì bỏ đi."

Tiểu hồ yêu gấp giọng nói: "Như vậy sao được, người cũng vì cơ hội này mà hy sinh chính mình..."

Trang Duy ngắt lời hần: "Tuy rằng không thể cùng vong thể tái tục tiền duyên, nhưng nếu phá hủy tình duyên ngàn năm của Đào cô nương cùng Phương huynh, ta thật có lỗi cũng quá ích kỷ. Cho nên, hay là thôi đi..." Hần thốt ra một tiếng thở thật dài, sau đó quay đầu về hướng cửa sổ, trôi đi.

Mắt thấy hần sắp trôi khỏi tầm mắt, ta đột nhiên kêu lên: "Chờ một chút!"

Tiểu hồ yêu vui vẻ nói: "Người thay đổi chủ ý rồi sao?"

Ta không để ý tới hần, chỉ nhìn chăm chăm vào cái bóng trắng, trầm giọng nói: "Muốn ta đi đầu thai cũng được, nhưng phải có điều kiện."

Nói tới đây, ngay cả Chung Vu cũng giật mình, nhìn ta.

"Điều kiện gì?"

Ta hít hít mũi, nói: "Ta biết Trang Duy người có biện pháp, ngay cả thể tử đã hồn phi phách tán cũng có thể hồi lộ quý thần hai giới cho các người tái tục tiền duyên, nếu vậy, người hẳn là càng có biện pháp để trọn vẹn đôi bên."

Trang Duy hiếu kỳ nói: "Biện pháp gì?"

"Ta có thể đầu thai, điều kiện chính ta..." Ta chỉ về phía Chung Vu "Chàng cũng cùng đi!"

"Cái gì?" Tiểu hồ yêu cùng Chung Vu đồng thời kêu lên.

Trang Duy đảo qua không có vẻ quá giật mình, chỉ hỏi: "Cùng đi như thế nào?"

"Hồn phách của ta không tinh khiết, cho dù đầu thai, cũng không phải hoàn toàn là Ngu Cơ, nếu đã không tinh khiết một bên, chi bằng dứt khoát hai bên đều không tinh khiết? Ta đầu thai vào nhà này, người kéo chàng cùng đi đầu thai vào nhà khác, sau đó chuyển thế làm người, tái tục cơ duyên của chúng ta. Như thế phải chẳng là nhất cử lưỡng tiện?"

Trang Duy a một tiếng, trầm ngâm thật lâu.

Chung Vu lại cười khổ nói: "Nàng lại còn nghĩ ra biện pháp như vậy..."

Ta trừng mắt liếc hẳn một cái, chống hông nói: "Chàng bắt ta đi nhân gian chịu khổ thì chính mình cũng đừng hòng tiêu dao, làm người đáng thương như vậy, dễ sinh bệnh, dễ già đi, chàng cũng phải theo ta cùng nhau bệnh cùng nhau già! Sau đó, đợi sau khi chúng ta chết, hồn phách trở về đầy đủ, lại tính đến chuyện của chúng ta!"

Chung Vu cúi đầu, một lát sau, nhìn về phía Trang Duy: "Thế nào?"

"Cũng không phải là không làm được..." Trang Duy chậm rãi nói "Bất quá, huynh có thể phải chịu khổ một chút."

Chung Vu cười nhàn nhạt "Ngay cả ngàn năm tịch mịch ta còn chịu được, còn có thể sợ nỗi khổ luân hồi sao?"

"Vậy thì đưa tai lại đây." Trang Duy bay đến bên tai hắn, cũng không biết đã nói gì, Chung Vu gật đầu, vẻ mặt vô cùng thận trọng.

Ta ở một bên chờ đợi có chút nóng lòng, thấy tiểu hồ yêu vẫn đứng ngây ngốc như trước, liền ngoắc tay về phía hắn: "Nhóc con, người lại đây!"

Tiểu hồ yêu mở to hai mắt, nhưng cũng biết nghe lời mà tới gần Ta nói với hắn: "Người nghe cho kỹ. Chúng ta hiện tại hô mưa gọi gió muốn đi đầu thai, sau khi đầu thai thành người, chẳng khác nào không còn pháp lực, lại yếu ớt. Tuy rằng người không đáng tin cậy lắm, nhưng hiện tại chỉ có thể nhờ vào người. Ta thấy người đối với Ngu Cơ rất có cảm tình, nên sau khi ta đầu thai, người phải bảo vệ ta, chăm sóc ta, có thứ gì tốt đều mang đến hiếu kính ta, có nguy hiểm phải cứu ta, nếu như ta sinh bệnh người phải nhớ đi lấy tiên thảo của vương mẫu tới cứu ta, Trang Duy và Chung Lang hai người họ nếu như bắt nạt ta người phải giúp ta, tóm lại người phải nhớ kỹ ta vì Ngu Cơ mà hy sinh lớn như vậy, người nhất định phải báo đáp ta cho tốt đó!"

Ta nói xong một hơi dài như vậy, tiểu hồ yêu trơ mắt ra.

Quên đi, dù sao cũng là trẻ con, kiến thức còn thiếu, chưa thấy qua ai nói chuyện lưu loát giống ta, cũng không thể trách hắn.

Cứ như vậy, giải quyết dứt khoát. Ta và Chung Vu, còn có Trang Duy nữa, cùng nhau đi đầu thai.

Cho nên mới nói, tiết mục tình cảm không thể dài lâu mà, vừa khóc xong, lại kết thúc bằng hài kịch.

Cuối cùng, cuối cùng ta muốn nói đến một điều vô cùng vô cùng quan trọng...

Sau khi đầu thai thành Ngu Cơ, tuy rằng cũng đã trải qua nhiều chuyện, nhưng vẫn hạnh phúc vui vẻ cùng Trang Duy chấp tay một đời, thuận tiện sai phái tiểu hồ yêu (đúng rồi, tên của hắn là Ly Hi) cả đời.

Sau đó ta cùng Chung Vu không ngừng tiến vào trong luân hồi, một đời rồi lại một đời, tìm nhau, gặp nhau, yêu nhau, bên nhau.

Về phần Trang Duy và Ngu Cơ thế nào, ta cũng không rõ.

Tóm lại, thêm một ngàn năm trôi qua, kiếp này ta vẫn là một người con gái, bởi vì cảm thấy tình yêu của ta thực sự là quá vĩ đại cũng quá xúc động, cho nên ta đã viết ra, quyết định chia sẻ với mọi người, để mọi người cùng cảm động.

Tuy rằng kiếp này ta còn chưa gặp Chung Vu, nhưng ta chắc chắn cuối cùng ta và chàng cũng sẽ ở bên nhau.

Đúng rồi, quên nói...

Kiếp này, tên của ta là Thập Tứ Khuyết.

—

(1) baidu: Chính là google của TQ.

(2) Huyệt khí xá nằm gần họng, là nơi không khí lưu thông. Khí xá công tâm chắc có lẽ là không khí dội ngược vào tim làm tức thở